ANUL XXXIX - Nr. 64/65 DECEMBRIE 1989-JUNIE 1990

Carpaţii

Director: Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNI ROMANEASCA EXIL. Redactor: Traian Popescu

A INCETAT TIRANIA CEAUŞISTA

n ziua de 25 Decembrie 1989, tirania introdusă de Ceauşescu în România, s'a prăbuşit printr'o bae de sânge neobicinuită în trecutul istoric al poporului ei răbdător, dar neînfricat şi dârz când răbdarea depăşeşte limitele suportării omeneşti şi ale resemnării româneşti.

Cu hotarîta deciziune - ori învingen, ori murim - strigăt retransmis prin undele microfoanelor Televiziunei din Bucureşti ocupată în prelabil de el, poporul român s'a răsvrătit vroind să pună capăt într'un elan demn de bărbăţia strămbunilor Daci, nedreptăţilor, schingiurilor morale, fizice şi suferinţelor îndurate pană atunci.

Imaginile - inimaginabile - ale decadenţei umane din orfelinatele copiilor părăsiţi de părinţii desumanizaţi de mizeria în care trăiau, din spitalele lipsite de cele mai elementare mijloace de higienă, din azilele de bătrâni, precum şi cele ale vieţii cotidiene din pretinsul Paradis al "Republicii Socialiste Romîne", au îngrozit telespectatorii întregei lumi, fiind grave contraziceri ale progresului atins de civilizaţia secolului 20 din ţările care putuseră îndepărta de ele, virusul comunist.

Si miracolul sperat s'a produs. Mulţimile desesperate au învins.

Urmând exemplul celorlalte naţiunii europene troglodizate de obscurantismul comunist, impus de nedreapta decizie a învingătorilor, de a împărţi la Yalta şi Potsdam, Europa în două zone Est şi West, tineretul României, trezit din somnolenţa resemnării, a reuşit cu sfidarea morţii şi jertfa vieţii, ceace nimeni n'ar fi crezut posibil, să alunge tiranul şi sistemul de guvernare, uluind lumea cu stoica lor înfruntare cu miliţiile şi securiştii uzurpatorului suveranităţii naţionale.

Strigătul lor categoric, -"nu vrem comunism"-, străbate încă văzduhul planetei înfierând conştiinţele pătate ale occidentalilor aliaţi-făuritorii Păcii Staliniste, pace care în loc să îndrepte răul făcut în cel de al doilea răsboi mondial, au onorat cu Premii Nobel, decoraţii, şi slăviri, pe călăii Europei din Est, ei autorii din umbră a faimoasei şi sângeroasei Cortine de Fier.

Patruzeci şi cinci de ani de despotică conducere şi suplicii prin foame şi ger, îndurate de poporul român sclavizat de metodele paranoice ale fatidicei perechi din clanul ceauşist - Nicolae şi Elena -, se datoresc amăgirei dela 23 August 1944, care a deschis porţile Ţării ocupaţiei sovietice în România, urmare a sloganului B.B.C.-ist al Domnului Iancu Raţiu:

urmează pag 3

DEMOCRAŢIA E LIBERTATEA CUVANTULUI. A VOASTRA CE E?

oi, care aţi pus stăpânire pe Ţară şi ne opriţi pe noi să spunem cuvântul aşteptat care, din 1937 când Ţara a izbucnit în favoarea noastră şi a speriat pe toţi stăpânii ei impuşi dar nedoriţi, natural, voi cine sunteţi.

De unde veniţi?
Cine vă sunt bunii?
Cine vă sunt strămbunii?
Unde vi sunt dăruinţele?
Unde vi sunt suferinţele?
Ce sânge vă curge în vine?

Din ce mâini sfinţite aţi primit apa de botez şi la ce icoane aţi rostit primul vostru crez?

V'aţi născut la 23 August şi de atunci n'aţi dat Ţării viaţă, ci i-aţi luat.

Pe lungi ani aţi umplut cu noi puşcăriile, unde aţi trimes să moară şi pe cei ce v'au chemat alături de ei când totul s'a schimbat în România. Eram acolo, la Sighet în circuitul pe care-l parcurgeam în sinistrele voastre puşcării; dar voi unde eraţi? Cu tot regimul vostru de exterminare, cu toate samavolniciile savârşite. (Mama mea, la 77 ani trimeasă la Canal; copiii mei scoşi din Facultăţi), trecuţi prin foc şi uragan, mai trăim, totuşi, câtiva. Poate ne veţi ucide voi, căci nu ne-a lăsat în viaţă Dumnezeu ca să stăm alături de voi, nici să jucăm Hora Unirii când Ţara e în hohote.

Voi nu sunteţi, nu puteţi fi Români. Sunteţi o altă ediţie a comunismului. Atât. Cunoaşteţi pe glob o Ţară al cărui Prim-ministru să fie un nenaţional? Da: România.

Ce este Patria? De unde să ştiti? Ce, comunismul are Patrie? Un pământ pe o hartă. O Ţară pe care o stăpâniţi voi, după Carol al doilea.

Cât sânge a curs de la voi în cadrul istoriei acestei Ţări?
Unde aţi gândit, unde aţi luptat, unde aţi trăit amarul vieţii?
In ce credinţă aţi crezut?
In Moscova şi'n pleaşcova.
Ce este Patria? S'o ştiţi din cartea vieţii noastre:

Sunt fraţii noştri din aceiaşi naţie; e gândul nostru dincolo de veac.

Voi ce-aţi făcut? Aţi ucis pe banditii de ieri, ca să le luaţi locul şi Securitatea.

Şi ce-aţi adus voi?

urmează pag. 2

Puterea opacă a Statului asasin. Şi temniţele asasine, să le apăraţi. Sunteţi produşi ai epocei lui Stalin. Guvernaţi prin teroare ca Generalul de Securitate de la Moscova, Ceauşescu, care n'a fost singurul politician român trimes în Ţară cu acest grad şi îndeplinindu-şi misiunea. Aţi venit şi aţi ocupat Ţara consecvenţi succesiune lui Carol 2. Rămâneţi cu teritoriul, nu cu pământul Românesc, nici cu poporul.

Noi vom lega, pe unde soarta ne-a sortit, sufletul Naţiunei, nu de teritoriu cum faceţi voi; ci de suferinţă şi mâine de triumf.

"Ţara în sens istoric nu e gleba, ci umanitatea care o domină".

Ascultaţi bine ce vă spun: Noi avem Dumnezeu; voi, nu.

Radu Budistenau

SUS ROMANIE!

Tu nu vezi, nu auzi
cum lumea strigă tare,
cum lumea vine la viaţă?
Numai Tu urci
spre dărâmate altare,
spre năruite cruci,
cu lacrimi de sânge pe faţă.

Sus, Ţara atâtor dureri!
Şi Moscova şi Yalta'mpreună
din ele-ţi împletiră cunună,
Ridică-te, Ţară, şi tună!

Sus, Romanie, răstoarnă!
Destul trăit-ai numai prigoane.
In locu-le aşează icoane,
Că plânge Maica Domnului, Doamne!

Să nu mai fie cum au vrut duşmanii
la cârma la care şezut-au Hatmanii,
ci soare plin să-ţi ardă viu pe frunte,
O, Ţară, a Cerului punte!

Departe azvârlă pe cele mărunte!
Să fii Tu iară stâncă de munte!
Şi duşmanii să intre'n pământ,
Ei care îi-au săpat ani după ani, mormânt!

Radu Budisteanu

CANDELA DIN CIMITIRE

De Tine că-mi dă de ştire
clopotul la mânăstire

şi troiţa din răscruce
când trec Doamne şi-mi fac cruce

aud inima săraca
sub pieptar ce-mi bate toaca

cum mă'ntreabă şi răspund
toate sânt dupăcum sânt

ce-o mai fi şi-o mai veni
om vedea când om muri

când ne-o pune popa'n gură
sfânta cuminecătură

lumânarea cea de lângă
căpătâi, când stă să plângă

de Tine că-mi dă de ştire
candela din cimitire!

Ion Tolescu

COMUNICAT

La încheierea buletinului nostru, aflăm dela călători întorşi de curând din România că, în cursul campaniei electorale, pentru alegerile din 20 Mai, s'au răspândit în mai multe oraşe ale ţării manifeste ale mişcării legionare, cu semnătura mea, în care era atacat guvernul.

Tinem să precizăm că aceste manifeste nu ne aparţin. Ele sunt opera unor agenţi provocatori. Dupăce actualul regim a dat cunoscutele decrete, prin care ne interzice participarea la viaţa politică, am adoptat o linie de neutralitate în campania electorală. N'am atacat nici guvernul în funcţiune şi nici n'am sprijinit opoziţia. Fiecare prieten de-al nostru s'a bucurat de toată libertatea de conştiinţă de a vota cu cine crede că corespunde convingerilor proprii.

Am fost şi mai surprinşi când am citit în ziare că actualul Preşedinte Iliescu, într'o cuvântare ţinută după turburările din Piaţa Universităţii, a declarat că tineretul ce s'a manifestat în zilele de 13-14 Iunie, a fost manipulat de mişcare, implicându-mă din nou pe mine şi în această chestiune.

Explicaţia oferită de Preşedinte nu are nicio bază reală şi ne mirăm că s'a lăsat antrenat cu atâta uşurinţă în aceste afirmaţii necontrolate, provenind din surse dubioase. Dealtminteri opinia publică mondială cunoaşte adevărul şi a reacţionat cu vigoare la violenţele minerilor cu morţi şi sute de răniţi.

Mai întâi, tineretul revoluţionar, care la 22 Decembrie a plătit cu mii de morţi răsturnarea regimului sangvinar al lui Ceaşescu, nici nu ne cunoaşte, iar în măsura în care ne cunoaşte, n'a aflat decât lucruri rele despre noi -reminiscenţe ale infamei propagnade a vechiului regim- încât nu putea să se lase influenţat de noi. Acest tineret a reacţionat, în zilele de 13-14 Iunie, din acelaşi stimulent interior şi spontan care l-a călăuzit şi în revoluţia din Decembrie 1989. Vor trebui să treacă mulţi ani până ce acest tineret va descoperi cine suntem şi ce sacrificii am făcut pentru cauza libertăţii naţionale, în mişcarea de rezistenţă contra regimului comunisto-ceauşist.

Noi credem că actualul guvern are prea mari probleme de rezolvat ca să se mai angajeze şi în campanii de diversiune. Pentru refacerea economică a ţării şi a intregei vieţi naţionale, este nevoie de mobilizarea tuturor energiilor sănătoase ale ţării.

In ce ne priveşte, vom continua să cerem dela puterile consituite repararea nedreptăţii săvârşite, acordând şi legionarilor spaţiul politic de afirmare, în conformitate cu regulele democratice respectate în întreaga lume.

24 Iunie 1990.

Horia Sima

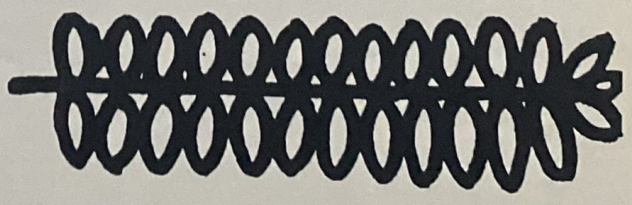

ACOLO ŞEZUM ŞI PLANSEM

O imagine, o icoană. O mamă tânără, ochii seci de lacrimi, ţinând în braţe un înger de copil, chipul trist. Alături o cruce de lemn, pe care era scris, de o mâna stângace, un nume: Venerian, o data 15.VII.1960, data naşterii şi mai jos, 21.XII.1989, dramatica zi când a căzut, ofrandă a eliberarii. Avea doar 29 de ani.

Crucea purta numele soţului răpus, al tatălui micului copilaş, rămaşi de acum singuri, cel ce era totul pentru ei, sprijin ghid şi protector.

Câte cruci, asemenea acesteia, semănate pe întinsul ţării, câte mame, soaţe, copii orfani, dela Timişoara, Arad, Sibiu, Braşov şi până în inima Capitalei martire, nu plâng azi pe cei ce şi-au dăruit viaţa, să rupă lanţurile, ce atârnau greu de atâta amar de vreme?

Un trecator, din alte ţări, se opreşte pe străzile Capitalei, să înregistreze şi să ducă în lumea întreagă, de ceeace i-a fost dat să vadă, în mintea lui, până acum, prea crunt ca să fi putut să-şi închipue.

Pe filmul lui defilează scene macabre. Camioane încărcate cu sicrie, să închida în ele atâtea vieţi tinere, în timp ce rafale de mitraliere doboară fără cruţare, deopotrivă: copii, femei, bătrâni şi tineri soldaţi.

Se trăgea în mulţime. Unii fug să-şi salveze viaţa în faţa nebuniei asasine, alţii bravează moartea. Si, nenumăraţi sunt acei ce rămân nemişcaţi, cu ochii ultimei priviri spre Cer, în semn de apel. Mişelnica moarte le-a curmat firul tinerei vârste.

Mai încolo, tancuri cu uruit de infern, alunecă peste trupuri frânte, strivite sub banda de fier. Sângele celor ucişi se amestecă cu lacrimile celor ce încă mai sunt în viaţă. Poate, pentru puţin timp încă. Pe toţi îi aşteaptă dramaticul destin, cutia din cele patru scânduri.

Morţi, numai morţi, însoţiţi de strigăte de durere, de oroare!

In parcurile Capitalei se sapă gropi, să cuprindă în ele pe cei căzuti pentru libertate. Gropi multe, la tulpina copacilor ce împrejmuiau odinioară aleele, unde se plimbau cei fără de griji. Cimitirile erau deja pline.

Se aduc trupuri stinse, în alaiu de bocete, de plânsete. Femei în doliu urmează tristul convoiu. Durerea, amestecată, nu mai cunoaşte margini.

Scene ce mintea refuză să le conceapă, demne de infernul lui Dante.

Au fost răpuşi, pentrucă cereau libertatea, acest bun fără de preţ, a cărui valoare nu poate fi definită, decât atunci, când, de mult i s'au pierdut urmele.

Iată preţul, cântarit în sânge, pe care a trebuit să-l plătească, un popor întreg, în luptă cu un sistem decis să ucidă, pentru a stăpâni peste o masă de robi. Numai aşa poporul îşi va recuceri chipul şi demnitatea de om, cutropite de atâtea umilinţi şi jertfe.

Aceşti eroi s'au dăruit pentruca cei rămaşi după ei, să se bucure de libertatea să manânce când vor avea foame, să plece genunchii lor în faţa altarelor, atunci când vor să înalţe ruga lor spre Cel Atotputernic, fără a îndura prigoana, să gândească, să se exprime, în versuri sau în proză, după cum imboldul creaţiei îi îndeamnă. Să viseze cu ochii deschişi la o viaţă mai bună, construită din propria lor osteneală. Să-şi crească odraslele, aşa cum le cere cugetul şi simţirea lor, să înveţe să iubească pe Dumnezeu, pe aproapele lui şi pământul în care s'au născut.

Tineretul ţării să parcurgă în lung şi 'n lat plaiurile şi munţii lui, să cunoască frumuseţea naturii româneşti, să o îndrăgească nelegiuirea.

Să nu se uite însă, că un Moţa, un Marin, au plecat în Spania, să combată acest monstru, pentrucă: "Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos "şi ei nu puteau sta nepăsători"!

Că o generaţie întreagă a fost decimată de alte "cadre" diabolice, care au gonit morala şi sensibilitatea umană din preocupările lor, stabilind o barieră, care ne separă de infernul lor, pe care generaţia noastră, în deplină conştiinţă, nu o va trece niciodată! Pentrucă ea a fost imunizată contra acestui germen de desfigurare a feţei umane, de către Corneliu Codreanu, prin pilda şi jertfa vieţii sale!

Ar fi putut ea oare, această generaţie, să formeze "cadrele" lui antichrist, fără a nu-şi fi atras blestemul Neamului şi mânia lui Dumnezeu?

Să nu se uite, iarăşi, că obstacolul major, care a opus cea mai înverşunată rezistenţă, acestei diabolice idelogii, a fost, în acea vreme, tocmai, generaţia lui Corneliu Codreanu, la isvorul căreia s'au adăpat atâtea speranţe!

Că internaţionala roşie, setoasă de sânge, şi-a exercitat odioasa-i crimă la Piteşti, produs al urei nestăvilite, acumulată dela fronda din pădurea Dobrina încoace şi revărsată în pădurea dela Tâncăbeşti până la paranoica stăpânire, care a răvăşit până şi oasele morţilor şi lăcaşurile de închinăciune, Iată explicaţia acestei satanice orori, pe care n'ar fi putut-o stăvili, nici măcar "cadrele" marxiste româneşti. Nu! Soarta poporului nostru, a intelectualităţii, ţărănimii, a muncitorimii româneşti a fost programată la Moscova, decisă să şteargă de pe harta Europei, această insulă latină, pentru a complecta silueta slavismului.

Aceste "cadre" româneşti încălţate cu ciubote căzăceşti, ar fi reprezentat ele oare, adevărata întruchipare a prea bunului creştin român? Ar fi evitat ele oare dramaticul destin, dacă ar fi îmbrăcat mantia călăului propriilor lor fraţi?

S'a scris mult în exil, mărturisiri sguduitoare, de către cei ce au plătit tribut de sânge, pentru credinţa şi patriotismul lor, dela: "Intoarcerea din Infern", "Canalul Morţii", a lui Ion Cârja, "Demascarea" lui Dumitrescu din impărăţia morţii a lui Gabriel Bălănescu şi atâţia alţii, complectat de articole în toată presa exilului.

Să nu fie oare, aceste cutremurătoare împărtăşanii, suficiente, care să evite, ieftina şi inutila "explicatie" postumă, de lipsă de "cadre" marxiste româneşti, închiriate ocupantului pentru odioasa îndeletnicire?

10 Ianuarie 1990.

Filon VERCA

A INCETAT TIRANIA CEAUŞISTA (vine din pag. 1)

"Români depuneţi armele, căci vin eliberatorii americani" dar n'au venit ei, ci tancurile americane cedate de Roosvelt s, şi Churchill-à-fond perdu- Sovietelor, pentru invadarea României şi a Europei Centrale.

Deacea, neamurile lor sunt obligate astăzi să reconstruiască-fără condiţii-; economic, teritorial şi moral, atât România cât şi Estul Europei, distruse din lipsa lor de cunoaştere a problemelor Europei şi de viziune politică de viitor pentru întreaga lume -liberă- dat fiind sprijinul acordat fără reticenţe din culisele politicei mondiale, imperialismului universal sovietic şi blestematei doctrine marxisto-leninistă, prin tolerarea unor false democraţii în statele "eliberate" doar parţial de controlul Moscovei, atât timp cât trupele sovietelor staţionează, nestânjenite în interiorul lor, sub diverse pretexte.

Pacea în lumea de azi nu poate fi posibilă fără această "restitutio in integrum".

Lumea s'a trezit şi cere dreptate.

Nu mai trebue permis nimănui, naţiune sau individ, să joace căzăceasca sovietelor pe spinarea milioanelor de oameni jertfiţi în Europa de Est, pentru iluzoriile interese comerciale ale foştilor învingători, ştiută fiind cu prisosinţă din partea ruşilor, nerespectarea dealungul istoriei a acordurilor încheiate.

Charta Atlanticului, Drepturile Omului şi Autodeterminarea nu trebuesc să rămână literă moartă în protocoale şi acorduri diplomatice, semnate cu complice uşurinţă, ci trebue să fie realitate indiscutabilă în acest trist sfârşit al secolului 20, altfel, tăvălugul comunist va întrona dezolarea şi crimele care-i caracterizează înfăptuirile, daunând libertatea individuală şi a neamurilor.

Să nu ne lăsăm hipnotizaţi de "Perestroika Sovietică", care pare o cacialma de joc de poker a lui Gorbachov contra ziselor mari puteri democratice. Cele ce se întâmplă în România, după continuata bae de sânge a Frontului Salvării Naţionale, care a uzurpat prin fraudă electorală şi violenţă continuată mirajul unei libertăţi, încă îndepărtată de nostalgia miilor de jertfiţi în piaţa Universităţii din Bucureşti, trebue să ţie în alarmă românimea din exil şi din Tară, cu bratele în închinare lui Dumnezeu Atotputernicul.

"Mantueşte Doamne Poporul Tău şi Binecuvântează moştenirea Ta!"

Traian Popescu

IAGO

MOTTO: Omului i s-a dat vorbirea
ca să-şi ascundă gândurile.
(Talléyrand)

În lunile premergătoare revoluţiei asistam (neputincios!) la curba ascendentă a paranoiei dictatorului şi ne întrebam: "oare chiar nu-şi dăs seama că întinde coarda la maximum". Căutăm să desceperim elemente noi în discursurile sale, care nici intr-un caz nu puteau isvorî din capul lui cel tâmp. Inutil, făuritorii vechii logerli erau prea preocupaţi de a nu ieşi din tiparele şablon. Si atunci din gândirea noastră de oameni simpli, din logica noastră de bun simţ, a încolţit o speranţă: eare din anturajul lui nu există şi oameni care-l silesc, îl împing spre compromitere, drum fără întoarcere? Oare în anturajul lui nu şi-a făcut culcuş un Iago modern?

Această întrebare a revenit în zilele de 20/21 Decembrie când clanul-Haplea a vorbit la televiziune, iar a doua zi a convocat un meeting. Orice om de bun simţ şi-ar fi dat seama că în acele momente explozive, nu era loc de ameninţări, nici de veşnicile palavre care, -la gestul impresarilor- trebuiau să declanşeze aplauze.

Cine i-a sugerat aceste atitudini care i-au semnat sentinţa de moarte? Fiindcă nu putea fi căţeaua lui Briceag care, se pare că îl putea influenţa, în rău bineînţeles. Inseamnă că totuşi era un om de bine în nomenclatură; şi fiindcă nu putea fi din anturajul lui de slugar, ne-am întrebat în continuare: "oare sub ce mască te ascunzi, dumneata, tovarăşe Iago"?

Intre timp lucrurile au luat întorsătura pe care o cunoaştem, ca un prim "sfârşit de capitol (cum ar spune John Galswothy), aşteptat de toată suflarea românească"; s-a constituit un comandament de conducere, un adevărat front de salvare naţională, sub preşedenţia lui ION ILIESCU. Nu era un necunoscut; pe buzele unor oameni mai bine informaţi politiceşte flutura numele lui în eventualitatea unor schimbări în partidul comunist.

Ca şi aria calomniei şi popularitatea cuiva îşi face drum, uneori conspirativ: profilul unui om care şi-a trecut câteva examene grele, de conştiinţă, de demnitate, de omenie, de profesionalitate, de modestie. Când un om îndeplineşte aceste atribute, se pare că i se poate încredinţa un rol de conducere.

Să recunoaştem că în momentele tulburi trebue să apară şi un om care să ia frânele conducerii, cred că nu din întâmplare acel om a fost Ion Iliescu. Părerea mea este că dacă un Ion Iliescu n-ar fi existat ar fi trebuit creiat pentru a sta la timona salvării naţionale.

De ce, totuşi sântem menulţumiţi?

- de atitudinea Dvs. ezitantă în prea multe probleme;
- de tăcerea Dvs. în prea multe puncte pe care opinia publică este interesată a le cunoaşte;
- de hotărîri care se servesc poporului cu emfaze că au fost analizate şi bine gândite, dar care a 2-a zi sânt retractate.
- de prea multe contraziceri în organele reprezentative ale Frontului camuflate sub falsa perdea a unei democraţii născute în chinurile facerii.
- de uşurinţa cu care aţi cedat în faţa unei presiuni a străzii, adunătură de iresponsabili şi isterice regisate din umbră de o mafie organizată;
- de atitudinea ciudată a vicepreşedintelui Frontului D.M. care a făcut o vizită-fulger în oraşul martir al Timişoarei impunând prin indicaţii personale locul şi modul în care să se desfăşoare adunarea de comemorare a victimilor revoluţiei, jignind şi sentimentele de demnitate şi cele de reculegere creştină a populaţiei, ca dovadă că meetingul de doliu s-a desfăşurat aşa cum au dorit-o ei. In continuare, în acea penibilă adunătură din Piaţa Victoriei din Capitală în seara de 12 Ianuarie, se părea că acelaş vicepreşedinte D.M. mai mult agita decât calma spiritele;
- de a fi promis populaţiei înlesniri în aprovizionare, perspective care nu s-au materializat şi pe care nu le veţi putea asigura în viitor;
- de numirea în funcţii de răspundere a prea mulţi oameni compromişi din vechiul regim ca şi cum alţi specialişti nu s-ar mai găsi printre oamenii cinstiţi şi nepătaţi, lăsînd impresia că doriţi continuitatea unei nomenclaturi, pe care, când o stigmatizaţi, când sînteţi preocupaţi ca să fiinţeze şi în viitor, etc. etc.

Si atunci pe bună dreptate suntem nemulţumiţi şi ne întrebăm; "unde se ascunde Iago, cel care doreşte să vă compromită!".

Nu cumva----

Nu cumva Iago se găseşte chiar în grădina voastră!

Cătălin Ropală

VOM VENI

Astfel, sufletul nostru, rămas legat de o altă lume, rătăceşte azi într'o o viaţă care nu e a noastră. Faţă de lumea de acum, noi ne simţim străini, în ea nu ne găsim un alt rost decât acela de a o curma spre a învia vremurile de demult şi a le spori frumuseţea, tăria şi dreapta rânduială românească.

S'ar părea astfel că eu şi camarazii mei suntem un fel de ciudate făpturi cu două vieţi, un fel de strigoi ridicaţi dintr'o lume apusă spre a purta duhul spaimei în lumea de azi. Chiar aşa suntem. Suflete desrădăcinate care, purtându-şi neodihna peste o viaţă dărâmată, nu vor avea pace în nici un mormânt până când nu vor ridica din nou ceeace alţii au pângărit, au risipit şi au pus sub blestem.

NUME NOI, OBICEIURI VECHI

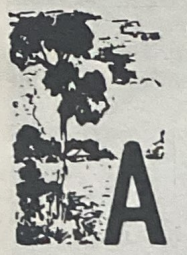

Actualul Prim-Ministru al României, Dl. P. Roman (nume nou pe arena politică romanească) a vizitat de curând (oficial) Spania. Permanent zâmbitor şi jovial. Obicei nou căci pe vremea ceauşistă zâmbetul era interzis mai ales in deplasari oficiale in vest sau în contactale cu "capitalişti".

Stăpânind bine limba spaniolă (limba sa maternă) Dl. P. Roman a putut eleva cu incă o treaptă impresia - bună, de ce n-am spune-o - lăsată gazdelor spaniole.

Dl. Roman a venit să ceară ajutor. Ajutor politic pentru Partidele şi Guvernul ce-l reprezintă. Nu pentru Ţară, nu pentru Popor. Obicei vechi practicat şi in trecut.

Misiunea Domnului Roman n-a fost nici uşoară nici incununată de mare succes. Domnului González, şeful Guvernului Spaniol, i s-a prezentat actualul Guvern Român ca "lipsit de culoare politică" şi cu siguranţă "democrat" pentru a se reuşi semnarea unui act de cooperare bilaterală. Cu acest act semnat, Dl. Roman s-ar fi putut intoarce in ţară consemnînd un succes ce, cu siguranţă ar ajuta "Frontul" in apropiata bătalie electorală.

Televiziunii Spaniole, Dl. Roman i-a declarat că politica Partidului său (de care atârnă-vezi Doamne-acum viitorul României) este "socialismul de stânga" combinat cu controlul strict de Stat al economiei. Aşadar un alt fel de comunism ar dori să instaureze Dl. Roman ca soluţie "ideală" pentru incercata România. In primul rând tragic iar apoi obicei politic vechi: una declarăm (oficial) şi alta gândim (sau dorim)...

Coincidenţă sau nu, dar in timpul vizitei Domnului Roman in Madrid convorbirile telefonice (automate in totalitate) cu România (din Spania) nu s-au mai putut efectua. O complectă blocadă telefonică iniţiată de "Front" ca pe vremea dictatorului. Ba chiar mai strictă, mai aspră, după părerea unui specialist de telefonie spaniol. Obicei vechi, umilitor şi tipic "comunist", să lipseşti oamenii de posibilitatea de a comunica.

Dar "Frontului" îi este - se pare - foarte frică că ideile şi simbolurile morale îi pot afecta succesul electoral. Numai aşa se poate explica că noii politicieni se sperie şi de numele fostului Rege din exilul Elveţian interzicîndu-i in ultimul moment o visită (deja aprobată) pe pamântul natal. O adevarată Democraţie ce reprezintă in realitate interesele majorităţii poporului nu are de ce să se teamă de un "epigon" politic cum este astăzi fostul Rege Mihai.

Fostul disident şi actual Ambasador al României in Paris, Dl. Al. Paleologu a criticat zilele trecute, aspru pe Dl. Roman pentru aşa zisă "lipsă de maturitate politică". (Citat din presa madrileñă).

Nu cred că critica atinge exact sau in totalitate fondul problemei. Dl. Roman ştie ce vrea. El este exponentul convins al vechiului "comunism idealist" al anilor '30-'40. El este (din familie) moştenitorul moral şi împreună cu Ion Iliescu unul din continuatorii acestei teorii.

Aşadar al vechilor obiceiuri ce se vor îmbrăcate in alte haine Dl. Roman este cu siguranţă lipsit de "maturitate democratică" dar nu de viziune politică.

Fară indoială că apropierea de Spania (cultural-economică) ar fi de mare folos Ţării. Dar Dl. Roman n-a venit din păcate aici pentru asta. Acordul pe care a dorit să-l semneze a fost pus sub un mare semn de intrebare (de către specialiştii guvernamentali spanioli) mai ales privind viabilitatea sa juridică. Iar Dl. González a fost nevoit să desmintă public că a promis sau are intenţia sa dea ajutor electoral "Frontului" şi Domnului Roman in special.

In final in locul acordului dorit, s-a semnat aici doar o declaraţie de "bune intenţii". După cum am auzit, in Ţară bilanţul călătoriei Dl.-ui Roman şi conţinul convorbirilor purtate aici au fost prezentate cu totul altfel. Obicei vechi de a deforma realitatea şi insela poporul, practicat de oameni noi.

Mergând pe firul conduitei politice a Dl.-ui Roman ori ce specialist obiectiv politic al scenei româneşti trebue să se teamă ca in fond "Frontul" şi Dl. Roman nu vor decât să schimbe o dictatură "comunistă dementială" cu una de tip "comunist raţională la inceput, - pentru derutarea Vestului, aşa cum a facut-o şi Ceauşescu, - imbrăcând-o in haine politice noi cusute in grabă după vechi şi abominabile jurnale de modă ideologică.

Dar pentru asta n-au murit recent atâţia tineri şi pentru asta nu s-a sacrificat o intreagă naţie vreme de 50-ani...

Aprilie 1990.

DAN ILLMAN

Oameni veacului de astăzi să-şi oprească o clipă huzurul şi nepăsarea şi să asculte ciudatele sgomote care frământă adâncurile neînţelese şi chiuie cu vânturile nopţii. Şi să ştie: se apropie stăpânirea strigoilor, cumplită!

ION I. MOŢA

Martie, 1936.

După 45 de ani de subistorie şi involuţie ziua când România se va ridica la nivelul celorlalte ţări est-europene nu mai este departe.

Poate e chestie de ore. Numai Dumnezeu ştie dar fraţii noştri de-acasă nu vor întârzia.

Nu se poate ca România să lipsească de la măreţul festin care a început în luna Mai, cu prima breşă făcută de Ungaria în ruginita cortină, deschizând drumul spre libertate Răsăritului şi dezlănţuind divinul exod al poporului est-german, care a culminat cu prăbuşirea zidului blestemului, care-i despărţea de fraţii lor.

"Ungaria a făcut Revolutia din 1956. Ea a desfiinţat bariera de la frontiera cu Austria. Aceasta a dus la eliberarea de comunism a Germaniei de Est şi la dărâmarea Zidului Berlinului. Toate acestea se datoresc ei, iar noi trebue să ştim acest lucru şi să nu-l uităm", a declarat David Brinkley, in ziua de 13 Noiembrie, la canalul ABS, în cuvântul săptămânal **către natiune.** Intrunit in plenul său, in ziua de 15 Noiembrie, Congresul american, l-a ovaţionat îndelung pe Lech Walesa.

Imbrăcaţi de sărbătoare, toţi senatorii şi deputaţii Americii s-au ridicat cinstind prezenţa în mijlocul lor a eroului dela Gdansk.

"El este un simplu electrician, dar a schimbat o lume... făcând o revoluţie fără vărsare de sânge", a declarat cu acea ocazie, senatorul Robert Dole, leaderul minorităţii din Senat. Ce sublim!

Est-Germanii cer judecarea lui E. Honecker, iar Bulgarii au sfărmat în bucăţi în piaţa publică portretul "iubitului" Todor Jicov.

Se prăbuşesc idolii!! Toţi idolii.

Urmează Românii. Obligatoriu.

Le este rezervată lovitura finala, să prefacă în ţăndări blestemata cortină.

Cu sau fără noi, **absenţii,** dar o vor face.

Suntem mii şi milioane.

Un freamăt se aude până în America şi Canda venind dinspre Carpaţi şi Apuseni.

Dupa 53 de ani de când ne-a părăsit, Moţa ne sfătueşte: LINIŞTE IN FURTUNA.

VICTOR COREUT

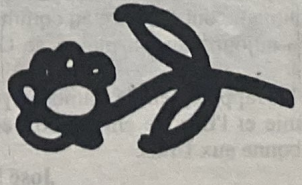

MAJADAHONDA 1990

Festivitățile anuale ale legionarilor din exil la Monumentul Moța, Marin din această localitate, cu evocarea morții lor eroice în lupta de eliberare a Spaniei și a Europei de ororile comunismului sovietic, au avut în acest al 53-lea an de la sacrificiul lor, o dublă semnificație: pe deoparte împlinirea profeției Căpitanului că eliberarea României din chingile sovietice va veni ca un miracol, în Europa desmeticită din vraja marxismului -leninist al Moscovei, otrava ucigătoare a secolului 20 iar pe de altă parte, că tineretul României rupând vălul de întuneric în care a trăit și zăgazurile lașității impusă de frica de regimul politic, va ieși în stradă cu vigoarea străbunilor, strălucind ca un soare binefăcător în lupta de destrămare a tiraniei secerei și ciocanului, călcând cu acelaș spirit de jertfire personală, pe urmele predecesorilor în aceaș luptă-Moța, Marin și legionarii lui Corneliu Zelea Codreanu.

Suflul vijelios al Libertății, al respectului drepturilor Omului și al convietuirii în pace, a dărâmat Cortina de Fier, impertinenta obrăznicie a Pactului Varșoviei, consecința dezastruoasei Păci aliate de la Potsdam din 1945, împărțind vechiul Continent Europa cu civilizația lui milenară, în două zone, West și Est, facilitând astfel Rusiei Sovietice tirania opacității Comunismului și crimele săvârșite în umbra zidului rușinei construit de ea de la Marea Baltică până la Marea Adriatică.

Au participat la aceste festivități mulți prieteni streini, camarazi: spanioli, francezi, portughezi, români veniți din U.S.A., Suedia, Franța și Germania Federală.

Au vorbit Radu Budisteanu din partea Legiunii, Jose Manuel Ferreira în numele camarazilor portughezi și Blas Piñar, Conducătorul naționaliștilor spanioli grupați în Partidul Frente Nacional preamărind jertfa lui Moța și Marin în Majadahonda, avertizând primejdia comunismului care în acea vreme isbise fără milă Spania, dar pândea întreaga Europă apuseană, primejdie pe care dacă lumea ar fi considerat-o atunci în adevăratele ei proporții universale, s'ar fi evitat toate dezastrele abătute asupra vechiului Continent timp de 45 de ani.

Deasemenea au exaltat curajul și abnegația tineretului român în revoluția din Decembrie 1989 care a pus capăt tiraniei ceușiste și a înfiripat sperante de desprindere din jugul comunist..

Ca și în anii precedenți comemorarea s'a încheiat cu o masă camaraderească în saloanele Hotelului Colon din Madrid.

Revista Frontului National al Domnului Blas Piñar a dedicat patru pagini in culori festivitatilor dela Majadahonda, pe care le reproducem in continuare.

Chers Camarades de Roumanie et de tout l'Occident

C'est dans ce jour glorieux où nous celebrons tous ensemble l'anniversaire du sacrifice de Mota et Marin sur l'auteil sacré de l'idéal de l'Occident chrétien, que nous retrouvons, en ce haut-lieu de l'Europe combatante, pour rendre notre hommage a travers les herós roumains de la Croisade de Liberation espagnole, aux héros populaires qui ont secoué le joug du tyran Ceausescu.

Il est juste et honorable de celebrer le passé, mais il est également nécéssaire de construire le futur, precisement en projetant le passé vers le futur, pour que l'avenir soit l'heritier et le continuateur d'un passé glorieux!

La Roumanie est l'heretière de l'empire Romain face aux barbares de l'Est. Elle est demeuré au long des siécles un bastion de la Romanité et de la Chretiénité.

Quand la barbarie soviétique s'est abbatue sur toute l'Europe de l'Est a la fin de la II G.M., la Roumanie a été soumise à la tyranie d'un parti comuniste dominé et controlé par Staline, qui a cherché par tous les moyens la destruction de l'âme roumaine, du sens de la nationalité, du culte divin et tous les valeurs fondamentals de l'esprit des Roumains.

Ces ennemis terribles internes et externes de la Roumanie n'ont pas réussi a vaincre la determination de resister et de vivre du peuple Roumain, qui a reussi a maintenir contre tout et contre tous l'heritage ancestral de la Roumanie sentinelle de Rome, dans la defense de l'Occident face a l'Asie barbare.

Meurtrie dans son corps par l'amputation de ses provinces orientales annexées par l'URSS, meurtrie dans son âme par l'imposition d'un régime athée et anti-national, la Roumanie profonde s'est soulevé, comme un seul homme, pour essayer de restaurer l'Honneur de la Roumanie vaincue mais vivante, et desireuse de reaffirmer sa force.

C'est cette force nouvelle que nous saluons, aujourd'hui en ce jour ou nous sentons revivre ces morts glorieux, ces martyres Mota et Marin, dont les visages radieux ont l'expression intemporelle des jeunes combatants qui a Bucarest et partout en Roumanie ont fait face au communisme.

La Roumanie aujourd'hui est pleine de Gardes de Fer qui s'ignorent.

Transmettez les rappidement le flambeau pour qu'il illumine toute la Roumanie et l'Europe entière soit eclairées par cette bannière de Lisbonne aux Urals.

José Manuel Ferreira

Dragi Camarazi din România și din Toată Lumea

În această glorioasă zi, când sărbătorim împreună aniversarea a 53 de ani dela sacrificiul lui Moța și Marin pe altarul sfânt al Occidentului creștin, ne întâlnim pe această înălțime a Europei luptătoare pentruca omagiul nostru adus eroilor români din Cruciada de eliberare spaniolă, să fie un omagiu și pentru eroii poporului român, care au scuturat la 25 Decembrie 1990 jugul tiranului Ceausescu.

E drept și onorabil să sărbătorim trecutul, dar e tot atât de necesar să construim și viitorul, pentru ca viitorul să fie moștenitorul și continuatorul unui trecut glorios.

România e moștenitoarea Imperiului Roman în fața barbariei din Est și a rămas secole întregi, bastionul Romanității și al Creștinismului.

Când barbaria sovietică s'a năpusit impotriva întregei Europe de Est, la sfârșitul celui de al-lea războiu mondial, România a fost subjugată de tirania unui partid comunist dominat și controlat de Stalin, care a cautat prin toate mijloacele să distrugă sufletul românesc, simțul național, cultul divin și toate valorile spiritului românesc.

Acești teribili dușmani interni și externi ai României, nu au reușit totuși să învingă hotârîrea ei de a rezista și a poporului român de a trăi, care a reușit să mențină împotriva tuturor vicisitudinilor moștenirea ancestrală a României de santinelă a Romei, în apărarea Occidentului contra barbariei asiatice.

Isbită în trupul ei prin răpirea provinciilor răsăritene, anexate brutal Rusiei Sovietice în 1940, cu sufletul îndurerat de impunerea unui regim ateu și antinațional, România spirituală s'a răsvrătit în bloc pentru a încerca să restaureze onoarea României învinsă prin trădare, vie și dornică să reafirme forța ei.

Această forță nouă noi o salutăm în această zi, în care noi simțim retrăind acești morți glorioși, acești martiri Moța și Marin ale căror chipuri luminoase au avut aceași expresie eternă, ca și tinerii luptători care în București și în toată România au tinut piept comunismului în acest început de an.

România astăzi este plină de Gardiști de Fier, care nu vă știu.

Trimitețile voi făclia care să ilumineze România și Europa întreagă, ca să strălucească, dela Lisabona până în Urali, flamura verde și tricolorul.

MOTA Y MARIN
13-1-1937

MOTA Y MARIN
13-1-1937

especial 1.000 números

A lo largo de los veinticuatro años de vida de FUERZA NUEVA, nuestra revista, creemos que en solitario, ha vivido de cerca los avatares del exilio rumano. Y no sólo en España, que es numeroso, sino en Europa y América, ya que todos los 13 de enero, en recuerdo de los legionarios rumanos Motza y Marin, caídos en el frente de Madrid, en la carretera que va desde Majadahonda hacia Boadilla del Monte, se reúne con fidelidad puntual. Allí se pueden ver a los hombres que abandonaron su patria hace cuarenta y dos años, y a sus hijos, y a sus nietos, que han nacido y crecido en otras naciones lejos de su patria.

Y allí está el sacerdote que dirige el responso, cruz en alto, rogando por el alma de los legionarios y pidiendo a Dios la vuelta a las raíces cristianas de una nación latina que lleva dentro —ahora se ha visto claro— el sentido religioso y el rechazo más contundente hacia el comunismo.

Por eso hoy, en este número 1.000 de FUERZA NUEVA, queremos rendir homenaje a un exilio de hombres cabales, sufridos como pocos, leales hasta el límite de lo heroico, con los que hemos compartido sus penas y alegrías.

DIOS PATRIA JUSTICIA

MAJADAHONDA: Un exilio testigo de cargo

ESTE año era muy especial. Estaba muy caliente el drama rumano para no ser recordado en el acto anual de Majadahonda, en homenaje a Ion Motza y Vasile Marin, dos combatientes que luchaban por las mismas ideas que los españoles que querían ver a su

Patria limpia de marxismo, porque —decían— **«Dios es el mismo en España que en Rumanía»**. Hubo coronas ante la cruz de piedra de Majadahonda, y palabras de Horia Sima, quien ocupara un puesto de responsabilidad política en el gobierno de su nación, y también de otros representantes del exilio venidos especialmente para este acto, y de Radu Budisteanu, residente en Francia pero fiel a la cita. No ha debido olvidar Budisteanu, quien fuera ministro de Justicia de Rumanía, con dieciséis años en las cárceles de su patria como enemigo declarado del comunismo, estas imágenes recientes de un pueblo —mujeres, niños, ancianos, jóvenes— tiroteado y enterrado en fosas comunes completamente desnudo, masacrado por aquella ideología que él combatió con toda su alma, como Motza y Marin, hasta el propio sacrificio de la vida. Y no le habrán faltado pruebas para verificar que tenía razón.

Por eso pudo exclamar con lágrimas, tocando con su mano la cruz de piedra: **«Los recientes muertos por Cristo y por la libertad son vuestros descendientes espirituales.»** Y también, transido de emoción, pudo decir que **«las barreras del espíritu han estado siempre abiertas; las de la tiranía han sido siempre anegadas por la sangre de los luchadores, especialmente por la de los niños, que con su inocencia han derrumbado esas otras barreras del odio»**.

Y una vez más apeló al **«espíritu de Majadahonda»**, que es el que ha mantenido vivo y unido a un exilio que ha sido, durante cuarenta y dos años, un auténtico **testigo de cargo** no sólo contra Ceaucescu y su régimen, sino contra todo un sistema implantado en el mundo a golpe de bayoneta que ha esclavizado a naciones cristianas, arrancando violentamente su fe de vida. **«Y nosotros, ¿qué haremos?»**, terminaba Budisteanu. **«Nosotros os seguiremos, Motza y Marin, mártires de la Rumanía de hoy, mientras vivamos... Con la honestidad y el sacrificio, ¡venceremos!»**

Las plegarias de los sacerdotes ortodoxo y católico, allí presentes, con sus responsos, que este año iban también dirigidos a los caídos de Timisoara y Bucarest, subieron al aire limpio del valle del Guadarrama madrileño con la mirada y el corazón puestos en la Europa del Este, que ha rechazado, a muy alto precio, la esclavitud de un sistema que arrasa vidas humanas porque antes intenta anegar el espíritu. Y no lo ha conseguido. **«Esperamos pronto encender las velas del altar de la patria y, después, con la ayuda de Dios, ponernos al servicio de esa luz»**, terminó Radu Budisteanu. ■

«El pueblo rumano no quiere que unos comunistas sucedan a otros»

HOY más que nunca, transidos de emoción, desde un lugar que el sacrificio de la vida por la causa más noble hizo sagrado; junto a la cruz de granito que nos recuerda la muerte heroica en combate de Motza y Marin, enviamos un saludo entrañable a la hermana Rumanía.

La siembra de la sangre da siempre su fruto, aunque sea tardío. Sólo la Providencia conoce el tiempo que hace falta para que la semilla germine, y el abono de renuncias y la lluvia de lágrimas que se precisan para que la cosecha aflore.

Más de cuarenta años, dos millones de víctimas, hambre, frío, desolación, abandono, silencio cómplice de Occidente, olvido de «Amnisty International», sólo preocupada por la suerte de los terroristas chilenos o argentinos, trabajos forzados, aniquilación de aldeas, de iglesias y de iconos, ocupación militar soviética, propósito de convertir al pueblo rumano, como dijo Agustín de Foxá, en un robot sin memoria y sin historia.

¡Cómo conviene recordar ahora la palabra del obispo católico monseñor Suciu!: **«En este momento los ojos de la historia se han fijado en nosotros. La Providencia nos ofrece una ocasión única de heroísmo, de santidad, de confesión de nuestras convicciones cristianas. Tenemos que demostrar que no somos un pueblo de cobardes.»** Y el pueblo rumano lo acaba de demostrar, primero, con el grito rebelde de Brasov, en 1987. Luego, con la revuelta de Timisoara. Después, con el repudio airado de la gran manifestación contra Ceaucescu, ante el palacio presidencial de Bucarest.

Rumanía asiste y es artífice al mismo tiempo de su resurrección nacional. Está rompiendo las cadenas que le impusieron, desapiadados e inmisericordes, los que firmaron en Yalta el más mezquino y sucio tratado de la Historia.

Pero Rumanía se halla en estado de alerta, porque ha percibido de un modo singular y con talante latino, la maniobra oculta de salvar al comunismo de su enorme fracaso. Un objetivo que se pretende conseguir con una labor de maquillaje, **presentando** al mundo una doctrina virgen sólo mancillada por la paranoia de Stalin o Ceaucescu, **transformando** los partidos comunistas en agrupaciones social-demócratas protegidas por la Internacional Socialista, **hablando** de liberalización, pero sólo para el aborto, el consumo de droga y la corrupción de la moral privada, **conservando** los puestos clave del Estado y **consiguiendo** la urgente y gigantesca financiación capitalista que les es necesaria para dar de comer a la gente y fortalecer, por otra vía, su protagonismo.

Para deshacer la maniobra el pueblo rumano está en la calle, porque no quiere que unos comunistas sucedan a otros, sino porque no quiere a los comunistas, ni a los que continúan fieles a Ceaucescu, ni a los que han traicionado a Ceaucescu, ni a los que se presentan como disidentes de Ceaucescu, después de una larga colaboración con la tiranía.

Nosotros sabemos muy bien cómo la Rumanía de Ceaucescu fue convertida en cuartel general contra la España vencedora del comunismo. Desde allí, Solé Tura dirigía las emisiones de radio; allí Santiago Carrillo y La Pasionaria eran recibidos con honores de Jefe de Estado; allí tuvo lugar la famosa entrevista, precedente de la transición española, entre el secretario general del Partido Comunista y el Jefe del Alto Estado Mayor de nuestras Fuerzas Armadas. Allí estuvieron el último otoño, para asistir al Congreso del Partido Comunista rumano, representantes bien conocidos del que hoy preside el señor Anguita. Ahora, la manta del silencio se impone. Ni se habla de ello, ni a ellos apenas se les pregunta.

¡Motza y Marin, discípulos excepcionales de Codreanu, vanguardia de una legión de mártires y de héroes desconocidos, a los que Dios no ignora: rogad por Rumanía, para que la guadaña que manejan los enemigos de siempre no pueda segar, antes de que madure, el brote jubiloso de la esperanza! ■

Blas PIÑAR
(Majadahonda, 13-1-90)

EPOPEA LEGIONARA

(V)

PRINTR'O curioasă coincidență de dată, șefii legionari "oficial" dispăruți în noaptea de 29-30 Noembrie 1938 în pădurea Tâncăbești, au fost descoperiți-cadavre-în groapa comună dela Jilava în noaptea de 29-30 Noembrie 1940.

Deshumați, în plin Stat Național Legionar după doi ani scurși de la monstruosul fratricid comis de sbirii carliști, au provocat tragica reacțiune de durere a legionarilor care-i desgropau și a gărzii legionare care păzea pe cei 64 mari vinovați de genocidul legionarilor din 1938-1939, închiși din ordinul generalului Antonescu în fortul Jilava, decizând executarea lor pe loc, cum amintește și' motivează Vasile Posteucă participant la piosul act al deshumării:

> "Da... In noaptea acea la Jilava s'a împlinit voia lui Dumnezeu.
>
> "Invierea lui Corneliu Codreanu și pedepsirea fulgerătoare a călăilor lui.
>
> "Cei ce căddeau în noaptea aceia sub gloanțe, în cazematele de alăturea ale Jilavei, nu căddeau de vrerea pământească, ca rezultat al unei uri sau însetoșări de răzbunare, ci sub biciul implacabil al destinului, al voiei lui Dumnezeu, pentru a restaura ordinea și respectul dreptății in lume.
>
> "Pe cei de la Jilava i-a judecat Istoria și tot ea i-a pedepsit prin mână legionară, la porunca mormântului care se deschidea în noaptea acea".

Orice comentariu devine inutil.

Victimele nevinovate ale carlismului și rudele îndurerate prezente la regăsirea rămășițelor pământești ale celor dragi, cereau să li se facă dreptate și dreptate li s'a făcut prin pedepsirea asasinilor în prezența lor.

Exemplu de răspundere morală și demnitate, pentru Istoria de mâine și avertisment la omenie pentru conducătorii legitimi sau impuși de sorți vitrege la conducerea țărilor.

In conformitate cu Decretul-Lege Nr. 3226 bis-publicat în Monitorul Oficial Nr. din 5 Octombrie 1940 se înființase o - Comisiune de revizuire a proceselor politice și sancționare a magistraților vinovați de a se fi lăsat influențați de presiuni exterioare justiției, sau legilor.

Această Comisie a dispus revizuirea și anularea sentinței de ultragiu la 31 Octombrie 1940, iar la 30 Noembrie 1940 a fost revizuită i de Inalta Curte de Casație din București sentința din procesul de trădare intentat Căpitanului de guvernul Armand Calinescu, în care din ordinul Palatului Corneliu Zelea Codreanu fusese condamnat la 10 ani muncă silnică.

Procesul judecat și câștigat în aceași zi cu reînhumarea osemintelor lui la 30 Noembrie 1940, reabilita pentru vecinicie memoria celui ce fusese cal mai mare Român al generației lui-Corneliu Zelea Codreanu-, trimis al Providenței Divine să conducă și să salveze neamul românesc de primejdia comunistă, a cărei înfiltrare o anihilase prin exemplul de civism al doctrinei -omului nou-, creată de el.

Dușmănit de moarte pentru calitățile lui de profet, vizionar politic și educator, a fost ucis miselește într'o noapte mohorâtă de toamnă de geloziile unui rege dement și ale unui bătrân sclerozat, dar ca răsplată cerească a jertfei lui, doctrina codreniștă a depășit demult granițele României, unde inconștient continuă a fi ponegrită și persecutată de regim și reminiscențele partidelor politice, devenind astăzi speranță universală a înlăturării răului marxist, amoral, mărginit despotic, corupt și egoist.

Ea rămâne far luminos în jungla încâlcită a ideilor deșănțate ale secolului douăzeci.

* * *

In dimineața zilei de 29 Noembrie 1940 Profesorul Ion Găvănescul, ca cel mai vechi senator legionar și Comandantul Horia Sima, au procedat la decorarea martirilor legionari cu cea mai mare distincție legionară -Crucea Albă-: Profesorul Găvănescul depunând-o pe linţoliul trupului neînsufleţit al Căpitanului și Comandantul Horia Sima pe linţolurile celorlati: Nicadorii și Decemvirii.

Restul zilei și toată noaptea spre 30, Biserica Ilie Gorgani cu interiorul drapat de flamuri verzi și sicriele străjuite de Comandanții Legionari, grade și legionarii Capitalei, a fost locul de reculegere și prosternare ale zecilor de mii de delegați legionari veniți din toate ungherele Tării să dea onorul Căpitanului, care învingând o clipă moartea, era între ei, întărind credința lor în Dumnezeu și lupta ce trebuia continuată cu aceași încredere și ardoare, spre binele Neamului Românesc și al Europei naționalistă victoriasă în acele momente.

A doua zi dis de dimineață, Bucureștiul și parcursul stabilit cortegiului spre Mausoleul de la Casa Verde, era un furnicar de lume masată dealungul străzilor străjuite de cordoane de cămăși verzi, cifrând ușor peste cinci sute de mii de participanți- jumătate din populația Capitalei în acea vreme.

Reînhumarea lor, manifestare de doliu și națională, a rămas în istoria timpurilor, ca cel mai măreț act de adeziune publică al poporului român pentru Legiunea Arhanghelului Mihail și sacrificiile ei patriotice.

La orele 9 dimineața în prezența familiilor îndurerate, a reprezentantului Regelui Mihai I, a Conducătorului General Antonescu, al Comandantului Legiunii Horia Sima, ambii în uniformă legionară, a Corpului Diplomatic acreditat în București, a guvernului, a oficialităților Statului -Magistratura, Armata, Cavalerii Ordinului Mihai Viteazul, Comandanții si gradele legionare, Asociațiile patriotice, Delegațiile Reichului German, Italiei, Spaniei și Japoniei, Mitroplitul Gurie sl Basarabiei, cu un numeros sobor de Arhimandriți și preoți, a oficiat slujba religioasă a prohodului înmormântării.

Terminată slujba la orele 11, s'a constituit în fața Bisericii Ilie Gorgani și cheiul Dâmboviței, cortegiul mortuar în aceași ordine protocolară urmând sicriele; al Capitanului purtat pe năsălii pe umeri de 24 Comandanți Legionari și Grade, alternând cu echipe de schimb pe parcurs, iar cele ale Nicadorilor și Decemvirilor pe umeri a 156 de legionari și echipe de schimb în drum.

Preceda cortegiul grupul Buciumașilor și Tulnicerilor din Ardeal și Maramureș ale căror vuete triste, sfâșiau inimile asistenței, cu jalea lor.

Urmau: Troița Vie formată de tinerii Frățiilor de Cruce, purtătorii crucei de la Jilava cu numele tuturor ce zăcuseră ascunși sub bolta de ciment înfiptă acolo în momentul când s'a aflat locul de veci pregătit de Carol al II-lea și Armand Călinescu martirilor legionari, crucile personale preparate pentru gropile de la Casa Verde purtate de Comandanți Legionari, tinerii cu praporii, coliva, coroana de lauri a Mișcării Legionare și coroanele depuse de familii, de: Führerul Adolf Hitler, Benito Mussolini, Tineretul german, Tineretul italian și Legațiile lor din București.

Continuau Corurile legionare, coloana Preoților în odăjdii - câteva sute-, Preoții greco- Catolici, Comandanții Legionari ai Bunei Vestiri care cu o gardă de Onoare din Comandanți Legionari încadrau sicriele și familiile lor, după care o altă gardă de onoare încadra pe reprezentantul Regelui, Conducătorul Antonescu, Comandantul Horia Sima, Guvernul, Corpul Diplomatic, Oficialitățile, Delegațiile streine, Armata din garnizoana București, încheind cortegiul Centrul Studentesc Legionar, Corpul Muncitoresc Legionar, Răsleții și Batalioanele legionare din Capitala și Judetul Ilfov, împreună cu delegații celor 10 Regiuni legionare din Tară.

Trecerea cortegiului spre Casa Verde a durat câteva ore, ajungand acolo pe înserate, timp în care asistenţa nu s'a mişcat depe locurile ocupate pe parcurs, salutând sicriele şi oficialităţile cu salutul legionar -mâna dreaptă plecând de la inimă îndreptată spre Cer, sau îngenunchiind lăcrămând rostind rugăciuni pentru paşnica lor odihnă.

La Casa Verde s'au rostit rugăciunile de îngropare, apoi zecile de mii de legionari au dat onorul, cântând Imnul Legionarilor Căzuţi.

In momentul coborîrii sicrielor în morminte, ca o Binecuvântare a Cerului, a apărut un vultur carpatic coborând din înălţimi deasupra Mausoleului, făcând câteva sboruri planate în jurul lui, după care s'a pierdut din nou în văzduh. Intâmplarea a impresionat profund asistenţa toţi dându interpretarea unui semn al divinităţii creştine.

Sfârşită ceremonia, lumea s'a împrăştiat liniştită la casele lor iar delegaţiile venite din întreagă Tară au luat drumul întoarcerii spere vetrele de reşedinţă, ducând cu ei mulţumirea creştinească de a fi contribuit cu sacrificiul deplasării lor, la omagiul postum adus Capitanului Corneliu Codreanu, Nicadorilor si Decemvirilor, martiri ai credinţei legionare in virtuţile străbune ale Neamului şi în slujba lui.

* * *

Abia terminate ceremoniile din Bucureşti, chiar în acea noapte, reprezentantul Regelui Mihai I, Conducătorul Ion Antonescu, Comandantul Mişcării Legionare Horia Sima insoţiţi de o parte dintre membrii guvernului şi oficialităţi, au pornit într'un tren special către Alba-Iulia, cetatea primei unificari teritoriale a Românilor sub sceptrul Voevodului Mihai Viteazul în 1600, a reunirii Ardealului cu patria mamă România în ziua de 1 Decembrie 1918, a încoronării Regelui Ferdinand I ca Rege al României Mari, care comemora la 1 Decembrie 1940, a 22-a aniversare a reîntregirii.

Tristă aniversare, deoarece cu câteva luni înainte teritoriul României fusese ciuntit prin Diktatul Germano-Italian din August 1940 la Viena, care ne obligase să cedăm Ungariei Ardealul de Nord cu culoarul spre Braşov apropriind astfel zona petroliferă a României -Câmpina Ploeşti- la câtiva zeci de kilometrii de armatele Reichulului German, staţionate în acea vreme în Ungaria hortystă, aliată cu el în cel de al doilea război mondial, început la 1 Septembrie 1939.

In minţile lor erau încă vii barbariile hortyste comise imediat după retragerea autorităţilor româneşti din acele teritorii şi miile de victime din populaţia românească şi evreiască a regiunii, măcelărite sau expulzate de Leventii Unguri, incendierea satelor şi dărâmarea bisericelor şi locaşurilor de rugăciune, unde unii se refugiaseră, trenurile şi căruţele încărcate cu refugiaţii, de a căror soartă şi reintegrare în statul român, se ocupa Ajutorul Legionar, cu trudă şi abnegaţie.

Sălbatici ca totdeuna Ungurii nu pregetaseră să aplice întocmai preceptele şi jurămintele impuse de educatorul lor Dücso Csaba prin cartea intitulată -NINCS KEGYELEM- adică în româneşte: -FARA MILA-, tipărită în 1939, din care reproducem din pagina 155-156, mărturia de credinţă a Leventilor:

> "Nu voi aştepta să sosească ziua răsbunării. Nu pot aştepta. Voi suprima orice valah pe care îl voi întâlni în drum.
>
> "Nu voi avea milă.
>
> "Voi ucide locuitori, voi învenina apele, voi incendia satele Valahilor noaptea şi voi omorî şi copii din leagăn.
>
> "Voi cauta să distrug acest neam de bestii şi hoţi.
>
> "Nici o milă pentru nimeni, nici pentru copii din leagăn, nici pentru mamele însărcinate. Voi suprima orice valah, pentrucă numai aşa în Transilvania va exista o singură naţionalitate -cea ungară-, neamul meu, sângele meu.
>
> "Voi face inofensivi pe viitorii -Horia şi Cloşca-.
>
> "Nu voi avea milă.

Ajunşi la Alba Iulia au fost primiţi în gară de autorităţile civile şi militare ale oraşului şi de delegaţiile legionare din

„Igen! Várni kell!"

„Hát én nem várok!" — kiabálta most már Levente nagyából kikelten. „Én nem várok! Mert mindig az én fajtám, az én nemzetem vérzik! Mindig! Magyar vér omlott végig az egész történelmen és magyar vér hull most is!... Én nem várok a bosszúval! Nem várok!... Ki fogok irtani minden utamba kerülő oláhot! Mindegyiket kiirtom! Nem lesz kegyelem! Ugy, ahogy nem volt kegyelem a magyarokkal. Hóra és Kloska idejében és ahogy most sincs számukra kegyelem! Ugy nem lesz az oláh számára sem! Én mondom ezt, én Torday Levente!... Azt fogom csinálni, amit ők csináltak! Éjjel fölgyujtatom az oláh falvakat! Kardélre hányatom az egész lakosságot! Megmérgezem a kutakat! És meg fogom ölni a csecsemőket, mint ahogy Hórák is kaszákkal agyonszurkálták a zsenge magyar életeket! Magjukban fogom kiirtani ezt a bitang, rabló népséget. Nem lesz kegyelem! Senkinek! Se gyereknek, se áldott állapotban levő anyának! Nem lesz kegyelem a számukra, mert ők sem ismertek kegyelmet. Bosszút állok a magyar történelem minden oláh vérengzéséért! Bosszút! Kegyetlen, irgalmatlan bosszút!... Majd csinálok én nemzetiségi politikát! Nem a magyar fog vérezni és az oláh nyugodtan élni és poleska módjára szaporodni! Nem bizony! Kiirtok minden oláhot és akkor majd Erdélyben is egy nemzetiség lesz, a magyar! Az én fajtám! Az én vérem! Az én nemzetem!... Kiskorukban fogom ártalmatlanná tenni az uj Hórákat és Kloskákat! Nem lesz kegyelem!"

Piroska szenvedelmesen közbekiáltott: „Ne mondj ilyeneket Levente!... Gondolj csak a lelkiismeretedre!"

„A lelkiismeretemre!... Hát én arra gondolok most Piroska! Az én lelkiismeretem csak az én ha-

Banat şi Ardeal, aliniate acolo şi după primirea tradiţională cu pâine şi sare a Conducătorului, au fost trecute în revistă de el şi Comandantul Mişcării Legionare.

De la gară în drum spre oraş, oaspeţii au vizitat celula unde fusese închis şi schingiuit de Unguri revoluţionarul Horia în 1784 şi locul martirajului tragerii pe roată.

După acea s'au îndreptat spre Catedrala Incoronării unde au fost primiţi de Episcopul Militar - Sfinţia Sa Partenie Ciopron, care înconjurat de un sobor de preoţi în odăjdii a celebrat un Te Deum, la terminarea căruia s'au deplasat pe platoul Catedralei unde era situată tribuna festivităţilor, în jurul căreia erau masaţi peste o sută de mii de Bănăţeni şi Ardeleni, veniţi cu trenurile dis de dimineaţă.

In faţa Tribunei s'a sfinţit steagul Uniunii Foştilor Luptători din Gărzile Naţionale din 1918-1919, act de protest şi

avertizare contra persecuţiilor deslănţuite de autorităţile maghiare în ţinuturile româneşti ocupate prin şantaj internaţional, ajutat de situaţia politică precară a României carliste din acea vreme.

Toate cuvântările ţinute după actul iniţial au fost în acest sens şi o critică acerbă împotriva politicienilor care făcuseră unitatea teritorială, dar amăgiseră poporul prin abuzurile şi sistemul de guvernare contrariu constituţiei şi legilor care le consfinţeau drepturile. Pentru Istorie reproduc în continuare câteva din frazele rostite:

Generalul Vlad:

> "Gardă Naţională Română, Comandantul vostru de eri ordonă transmiterea steagului vostru Uniunii Foştilor Luptători din Gărzile Naţionale din 1918-1919, înmânându-l Primului Preşedinte al ei.
>
> "Iar voua, tinerilor, încălecaţi pe aripile şoimilor de fier ai împlinirii tuturor nădejdilor româneşti, vă zic cuvintele Marelui Mucenic (Moţa): Făceţi o ţară frumoasă şi strălucită ca Soarele de pe Cer".

Dr. Aurel Dumitrescu, Preşedintele Uniunii Foştilor Luptători:

> "A 22-a aniversare a alipirii Ardelului de Patria Mamă găseşte hotarele ţării ciuntite. Este poate totuşi un semn fericit dela Dumnezeu, pentrucă de câteori Tara şi Neamul sunt greu încercate, noi generaţii de eroi se nasc, care, cu braţe oţelite, vor lupta pentru a da câştig cauzei româneşti".

Avocatul Ilie Colhon, Comandant Legionar şi organizatorul serbării:

> "Cu toată jalea şi durerea care ne-au strivit inimile, îngenunchem astăzi, ridicând imnuri de slavă şi mărire lui Dumnezeu, pentucă a hărăzit Neamului nostru un om care să-l salveze dela pieirea fiinţei lui".
>
> "Se cuvine să ne legăm în faţa miilor de martiri ai Neamului, că vom urma cu sfinţenie pe Generalul Antonescu, care păşeşte astăzi biruitor in Cetatea Ardealului, pe urmele Marelui Mihai.
>
> "Să ne legăm în faţa sutelor de morminte legionare că vom urma pe Comandantul nostru, Horia Sima, până la moarte, pentru a implini vrerea lui Moţa şi dorinţa Căpitanului.
>
> "Să facem o Tară frumoasă, ca un Soare, binecuvântată şi ocrotită de Dumnezeu".

Comandantul Horia Sima:

> "Ceace a lipsit din clipa unităţii teritoriale şi până azi, pentru ca viaţa poporului nostru să se desfăşoare pe o linie de ascendenţă, au fost oamenii de mare răspundere la cârma Tării. Niciunul n'a vrut să înţeleagă că numai o puternică închegare sufletească a tuturor, în serviciul ideii de permanenţă a neamului nostru, numai o mobilizare a tuturor sforţărilor unei naţiuni, poate să-i asigure trăinicia hotărîrilor sale.
>
> "Dar noi, Ardealule schingiuit, nu te-am uitat. Sufletul tău uriaş cât un munte şi mare cât un munte şi mare cât o furtună răscolitoare, şi-a găsit împlinirea în Legiune. La chemarea Căpitanului, mii de flăcăi din Ardeal au pornit să se înşirue sub comanda lui şi mulţi dintre ei n'au mai prins răsăritul soarelui.
>
> "Ardealule, leagăn al neamului, tulnicul durerilor tale răzbate peste tot. Din cetatea aceasta a suferinţelor şi nădejdilor noastre, unde am venit să slăvim împlinirea unui act de dreptate, astăzi, când în fruntea Tării se află un ostaş care trăieşte şi conduce în spiritul marilor tăi luptători, Ardealule sufletul tău ne vesteşte biruinţa".

Generalul Ion Antonescu:

> "1 Decembrie nu este anul aceasta ziua bucuriei naţionale. 1 Decembrie este ziua durerii Neamului.
>
> "Douăzeci de ani ne-am frânt puterea, ne-am slăbit cugetul şi ne-am slăbit minţile in lupte fraticide pentru ideologii. In deosebi stupide. In bârfeli odioase. In vrajbe dureroase şi în apucături neomenoase.
>
> "Greşelile au venit la scadenţă! Graniţele s'au prăbuşit rând pe rând, fără ca să încercăm să le apărăm, fiindcă România a fost surprinsă de furtună, total slăbită înlăuntru şi fără niciun sprijin în afară.
>
> "A fost pedepsită o naţiune care va fi eternă. Pentru greşelile unei generaţii care este trecătoare.
>
> "Fraţi Ardeleni! Voi care v'aţi sfâşiat sufletul şi trupul! Voi care v'aţi părăsit încă odată vetrele vieţi şi crucile mormintelor. Voi care aţi adăugat dureri noi la hrisovul suferinţelor de veacuri, nu descurajaţi!
>
> "Ne-am născut aici, suntem cei dintâi asezaţi aci şi vom pleca cei din urmă.
>
> "Legionari, România naţional-legionară şi viitorul întreg al neamului depinde astăzi de fapta voastră de mâine.
>
> "Mistica naţională înseamnă convingerea şi dreptatea în puterea unui neam. In această cetate s'a zămislit întâia oară mistica naţională, prin luptă şi prin jertfă.
>
> Aici s'a zămislit prima ctitorie a drepturilor şi a afirmării româneşti.
>
> "Legiune a Arhanghelului Mihail, tu trebue să slujeşti crezul în puterile neamului.
>
> "Aţi luptat, aţi suferit, aţi învins. Intindeţi mână frăţească la toţi şi construiţi cu toţii".

A urmat o recepţie în sala de festivităti a Episcopiei, în timpul căreia Generalul Antonescu a fost obiectul unei calde manifestări de simpatie a zecilor de mii de participanti la Festivităţi, după care oficialităţile s'au desplasat la tribuna instalată în Piaţa Mihai Viteazul de unde au primit defilarea armatei şi a detaşamentelor de legionari Bănăţeni şi Ardeleni.

Terminate festivităţile, în aceaş după amiază oaspeţii au luat trenul întoarcerii în Capitală.

Cu prilejul reînhumării Căpitanului şi a celorlalţi martiri şi a sărbătoririi unirii Ardealului cu Patria Mamă de la Alba-Iulia, Poşta Română a lansat cea de a doua emisiune de timbre a Statului Român Naţional Legionar punând în circulaţie în ziua de 30 Noembrie 1940 la Bucureşti şi 1 Decembrie 1940 la Alba Iulia, un timbru pentru poşta aeriană - 20 Lei + 5 Lei - de culoare verde şi formă dreptunghiulară.

In mijloc, sub numele ţării ROMANIA încadrat de două aripi, figurează chipul lui Corneliu Zelea Codreanu, la dreapta şi stânga taxele pştale, 20+5 lei, 5 lei fiind suprataxa pentru fondul de ajutor al Ajutorului Legionar, al cărui simbol - gardul de fier pé o cruce albă - apare în colţul din dreapta al timbrului.

In cerc, în jurul portretului Căpitanului e reprodusă declaraţia lui "IN 48 DE ORE DUPA BIRUINTA VOM FI ALATURI DE AXA ROMA-BERLIN" şi datele -1936, 1940- Roma Berlin capitalele ţărilor naţionaliste de atunci, pentru a reaminti că aderarea României la pactul tripartit, în Noembrie 1940, era împlinirea hotărîrii Căpitanuli menţionată pe timbru.

Căpitanul făcuse această declaraţie cu câţiva ani în urmă, în Noembrie 1937, plan de coloborare cu naţionalismele europene de atunci -Germania-Italia-Spania- şi România în devenire, dacă intrigile palatului şi ambiţiile Regelui Carol al II-lea şi Armand Călinescu n'ar fi curmat brutal ascensiunea normală şi democratică a Gărzii de Fier.

Ea contracara just acţiunea lui Nicolae Titulescu de a determina o apropiere de Rusia Sovietică, la care ţinea atât de mult fostul ministru de axterne.

In fapt, aderarea României la pactul Tripartit, care mărise forţa axei Roma-Berlin, prin intrarea Japoniei în el, era o precauţie răsboinică împotriva agresivităţii constante a U.R.S.S. -ului, care printr'o abilă politică externă reusise între 1939-1940 să-şi mărească teritoriul cu: Tările: Estonia, Letonia, Lituania, jumătate din Polonia orientală, Rutenia

Cehoslovacă şi Bucovina de Nord, Herţa şi Basarabia, din teritoriul României, fără să fi tras nicium cartuş.

Generalul Antonescu, satisfăcut în megalomania lui, de dragostea cu care îl înconjuraseră Ardelenii şi Bănăţenii veniţi la Alba Iulia, la care se mai adăugase şi demonstraţia de forţă făcută în Bucureşti la 3 Decembrie 1940 de sosirea Corpului expeditionar German, destinat să garanteze inviolabilitatea noilor frontiere ale României în Est, demonstraţie, la care pe lângă oficialităţile române şi streine dela Alba Iulia, a asistat şi Regele Mihai I. Acest Corp de Armată Germană fusese cerut de Regele Carol al II-lea Führerului Adolf Hitler, ca o garanţie a graniţelor impuse de Diktatul de la Viena din August 1940.

Cu toate că Generalul era totul şi avea totul în ţară, temperamentul lui sucit de ambiţia atotputerniciei, nu-i da linişte şi eşecurile suferite în repetatele încercari de a prelua şefia legionară, îl chinuiau, deoarece el se voia dictator cu partid ca Hitler, Mussolini sau Franco, ori nici ordinul, nici intrigile în timpul guvernării nu înfrânseseră disciplina şi fidelitatea legionară pentru memoria Căpitanului lor, ale cărui vreri Comandantul Horia Sima jurase să le împlinească pentru salvarea tării şi a neamului.

La câteva zile după Alba Iulia, Generalul i-a mărturisit Comandantului Horia Sima, satisfacţia că şoaptele bârfitorilor din anturaj "că legionarii vor să-l împuşte" nu se realizaseră. Citâm din Era Libertăţii vol II pag. 248-249:

> "Auzi, Domnule Sima, cu ce umblă lumea: că legionarii vor să mă împuşte, pe mine, care am făcut atâtea pentru ei. Şi ai văzut ce entuziasm, ce manifestaţie mi s'a făcut la fiecare pas. Sunt fericit că am trăit aceste clipe de neuitat în mijlocul legionarilor din Ardeal".

pentruca imediat să revină la pretextele -Jilava-Iorga-Madgearu- desbătute de guvern şi Forul Legionar şi cutoate că chestiunea fusese soluţionată printr'un acord între cei doi şefi ai Statului Naţional Legionar, Antonescu al Tării şi Horia Sima Comandantul Legiunei. (Era Libertatii vol, pag. 213-216).

> "Domnule Sima, am avut noroc cu ultimile evenimente: inmormantatrea lui Codreanu, serbarea dela Alba Iulia şi parada trupelor germane. Această succesiune de acte memorabile ne-a salvat popularitatea. Altminteri după Jilava şi mai ales după asasinarea lui Iorga şi Madgearu, opinia publică ne-ar fi dat peste cap".

uitând: că deţinuţii de la Jilava, aleşi de General din lista celor 600 de călăi ai Dictaturii carliste, fuseseră cei mai abjecţi ucigaşi şi schingiuitori a mii de tineri legionari, floarea intelectuală a Tării, potenţial, viitorii ei conducători; crime executate din ordinul Palatului, care vroia să-i transforme în slugi ai ovreilor colaboratori ai comunismului international, că Iorga, coborându-se depe piedestalul ştiinţei istorice în mocirla politicianismului venal al lui Carol al II-lea, ajunsese să fie autorul moral al pregătirii asasinării Căpitanului, un intrigant, mincinos şi inamic visceral, împreună cu Madgearu, al Reichului naţional socialist.

Comandantul ca să-l liniştească i-a reamintit soluţia ce i-a prezentat în ocazii anterioare:

> "Domnule General, câtă vreme rămânem împreună, nu ne poate nimeni da peste cap. Suntem prea tari. Opinia publică este cu noi. Cele trei evenimente au demonstrat încă odată reacţia favorabilă a poporului la guvernarea noastră. Pentru cei de la Jilava nu plânge nimeni. Cât priveşte moartea lui Iorga şi' Madgearu, eu sunt primul care să o regret, ştiind ce necazuri ne-a adus. E o întâmplare nefericită, dar nu avem ce face. Trebe să mergem înainte, suportând lovitura".
>
> "Dacă Dvoastră credeţi că opinia publică ar fi contra noastră, avem un mijloc infailibil să ne convingem: alegerile.
>
> "Pentru a treia oară mă adresez Dvs., rugându-vă să procedaţi la consultarea poporului, invitând toate partidele să participe. Eu sunt gata oricând să mă supun unui verdict popular.
>
> "Sunt convins că poporul e cu noi şi vom obţinea majorităţi sdrobitoare, în caz de alegeri. In modul acesta nu va mai putea susţine nimeni că guvernăm contra voinţei poporului".

Generalul a răspuns: "Bine să mă gândesc", dar consultarea cu anturajul şi partidele politice confirmându-i că efectiv poporul era cu Garda de fier în acele momente, l'au convins să nu o facă deorece s'ar fi putut ca rezultatul alegerilor să-i pericliteze conducerea Tării. Fals grasolan.

Dacă Generalul ar fi dat urmare propunerii Comandantului, toate relele survenite ulterior în guvernare, ar fi fost evitate şi pentru el personal şi pentru Ţară şi pentru Legiune.

Morbul -şefiei absolute- a schimbat, de atunci, destinul de glorie al tării româneşti, împingând-o în vârtejul confuz al intrigilor politice care, patru ani mai târziu, au aruncat-o în făgaşul calvarului comunist la 23 August 1944.

* * *

După câteva zile de linişte şi bunăvoinţă concretizată în alocarea unor subvenţii: 100 milioane de lei atelierului de uniforme legionare din Bucureşti, pensii familiilor celor 300 de legionari asasinaţi din ordinul regelui Carol al II-lea, în Râmnicul Sărat, Vaslui, Braşov şi diversele capitale de judeţe ale ţării, 100 de milioane de lei căminelor studenţeşti etc. ajutoare care nu se ştie în ce măsură au putut fi reale, deoarece evenimentele politice s'au precipitat şi mânia Generalului s'a deslănţuit, din nou cu furie, împotriva duşmanilor imaginari - Legionarii-.

De data aceasta lovitura venise de la Berlin.

Reichul German a rechemat fără explicaţii pe Ministrul lui la Bucureşti, Fabricius, în acel post de mai mulţi ani, înlocuindu-l cu un membru al partidului, înalt personaj al S.A-ului german, deci fruntaş al hitlerismului - Baronul Manfred von Killinger.

Decizia lui Ribbentrop a înşelat dintru început şi pe Antonescu şi pe legionari: primul crezând că este o manevră la Berlin a Legionarilor, pentru a-i înlătura prietenul credincios, sfătuitorol în politica externă şi informatorul lui direct la Berlin, care tendenţios deforma "greutăţile" generalului de a guverna România în colaborare cu Garda de Fier, iar cei de al doilea - legionarii - presupunând că Hitler numise un naţionalist în Bucureşti, pentru a-i ajuta în transformarea structurii carliste a României, în Stat Naţional Legionar.

Gravă eroare de ambele părţi, cum s'a dovedit ulterior, dar prea târziu.

Legionarii nu au făcut caz unor pamflete care circulau în Bucureşti şi care colportau, între alte ştiri dintre culisele fostelor partide politice din România, o declaraţie a lui Maniu afirmând că: "venirea lui Killinger în România era, ca să lichideze Garda de Fier, aşa cum făcuse în Bratislava în Slovacia, tot în funcţie de ministru plenipotenţiar, eliminând de la guvern "gărzile Hlinka", dând puterea deplină monseniorului Tiso, Preşedintele Statului Slovac", fapt care s'a adeverit întocmai la 21-23 Ianuarie 1941.

Mai mult chiar, ei nu bănuiau că Hitler, devenit stăpânul Europei pe care o controla între Atlantic, Marea Nordului-Baltica, Marea Neagră şi Mediterană, lăsase la o parte aspiraţiile unei Europe naţionalistă, dacă o avusese vreodată, alunecând spre lozinca naţional-socialistă "Drang nach Osten" - expansiunea spre Est, preparând pe tăcute ofensiva spre Balcani - Marea Egee - şi Rusia Sovietică.

Pentru realizarea fără probleme a acestor planuri, el avea nevoe de resursele agricole şi petrolifere ale României şi de soldaţi, nu de un Stat Român Legionar naţionalist, preocupat să apere mai întâi interesele Neamului, să reîntegreze în Stat expulzaţii din teritoriile cedate Rusiei şi Ungariei, să proecteze reîntregirea teritoriului mutilat de cărdăşia naţional socialismului german, cu duşmanii de moarte ai tării noastre ungurii şi rusii aliaţii lor în acele vremuri.

Iar soldaţii, deşi recrutaţi în majoritate din tineretul legionar al Ţării, numai generalul Antonescu, Şef al Statului şi al Armatei şi cu autoritatea lui de militar de carieră şi trecut glorios în ea, li-îi putea pune la dispoziţie.

Deacea Hitler, aruncând zarurile în acest sens, a deschis drumul realizării ambiţiilor de atotputernicie ale generalului, fără ca acesta să ştie ceva.

Intărîtat şi de prezenţa Reichului, ca omagiu adus memoriei Căpitanului, cu masive delegaţii germane la diversele manifestări legionare în ţară, conduse de personalităţi importante ale regimului naţional-socialist ca: generalii Hansen şi Speidel la Iaşi, Baldur von Schirach, Von Bohle şi generalul. Scheich reprezentând Armata Germană, la funeraliile Căpitanului, scrisoarea lui Himmler adresată Comandantului şi invitarea Comandantului de către Rudolf Hess la o intrvedere în Berlin la 15 Ianuarie 1941, care coroborau la închipuita certitudine a complotului legionar în rechemarea lui Fabricius, generalul şi-a eşit din minţi, cu furia paranoică ce-l caracteriza şi a dat frâu liber destrămării Statului Naţional Legionar pe care el îl crease.

Ministrul german Fabricius, prietenul şi sfătuitorul lui, nu-l informase asupra acestor secrete militare, pe care ca vechi diplomat al Reichului cu siguranţă le cunoştea, dar colabora cu el în machinaţiile generalului pentru dislocarea Mişcării Legionare, preparând ruptura guvernarii legionaro-antonesciană, care convenea Führerului.

Prima măsură vexatorie pentru Legiune, după sărbătorirea cu fastul obicinuit legionar a-Zilei Studenţimii- 10 Decembrie la, care au participat mii de studenţi din toată ţara şi delegaţii centrelor provinciale şi streine, germană şi italiană, a fost interzicerea concentrărilor masive de legionari în Capitală, abuzivă şi fără explicaţii într'un Stat Naţional Legionar, care odată realizat era chintesenţa năzuinţelor tinereţii lor şi a părinţilor legionari.

Noul ministru Killinger, deşi numit la 13 Decembrie 1940 nu s'a grăbit să-şi ia postul în primire, deşi era în Bucureşti, astfel că în locul lui rămas în continuare era încă Fabricius, pe care l'a manevrat din umbră, pe linia stabilită de strategia politică în România a Führerului Hitler.

Neînduplecat pe linia furiei oarbe şi obsedat de ideia eliminării Legiunei din guvern, Antonescu i-a dat spre, stupoarea Mişcării, a doua lovitură prin publicarea în Monitorul Oficial din 19 Decembrie 1940, încetarea în funcţiune a lui Mihail Sturdza, ministrul legionar de Externe conform convenţiei iniţiale de participare la guvernare.

Este adevărat că dela refuzul lui Sturdza de a semna alături de general, adeziunea României la pactul tripartit, din motivele cunoscute, colaborarea între cei doi devenise imposibilă, Antonescu nepierzând niciun prilej de a-l apostrofa cu grosolănia cazonă care-l caracteriza, în toate chestiunile de serviciu care îl obligau să le discute împreună.

La reprosul Comandantului a călcării convenţiei de participare, generalul i-a răspuns evaziv că "nu se putea înţelege cu el" şi a promis să numească în locul lui pe ministrul legionar la Berlin Constantin Greceanu, desemnat de Horia Sima, pe care l'a primit în audienţă la întoarcerea de la Berlin, dar a evitat să-i facă numirea oficială în post.

Inspirat de "binevoitorii" care-l înconjurau, generalul a recurs la tactica insinuărilor, lansând temerea unei posibile revoluţii legionare în contra lui, care ar fi putut facilita invazia vecinilor sovietici în ţară, svon susţinut de rezidurile politicianiste carliste, manevrate în acest sens de ovreimea ostilă Statului National Legionar, pe care confidentul Fabricius l'a transmis Berlinului, cu scopul de a discredita Mişcarea Legionară, pretinzând periculoase infiltraţii comuniste în sânul ei, bazate pe câteva mici actiuni nedisciplinate ale poliţiei legionare nemulţumită de încetineala deschiderii proceselor vinovaţilor de schingiuirea camarazilor lor.

Evenimentele ulterioare dovedesc cu claritate uşurinţa generalului de a da crezare, cu rea credinţă, svonurilor antilegionare pe care le inventa sau şi le însuşea pe ale altora utilizandu-le în susţinerea complotului personal al dislocării legionarilor de la guvern, pe cale de realizare rapidă.

Consecvent cu decizia luată, generalul continua cu loviturile contra colaborării legionare şi către sfârşitul lui Decembrie a ridicat Generalului Petrovicescu, ministrul legionar al Internelor, comanda asupra Jandarmeriei, trecând-o direct sub autoritatea Sefului Statului, adică a Conducătorului Antonescu.

Lovitură gravă echilibrului ministerial stabilit în Septembrie 1940 ca bază a colaborării legionaro-antonesciană, prin importanţa postului şi ameninţare directă a existenţei Statului Naţional Legionar, deoarece instituţia Jandarmeriei, cu aspect, educaţie şi uniformă militară, era în realitate în administraţia ţării, serviciul poliţienesc de ordine politică în Stat, la dispoziţia guvernului, prin Ministrul de Interne.

Intinsă printr'un păienjeniş de Posturi în toate comunele importante ale geografiei naţionale, de Legiuni de jandarmi în capitalele de judeţe şi provincii, cu centrala în Bucureşti, controlau, influenţau sau împiedecau masele şi activitatea politică a partidelor politice din opoziţie, conform ordinelor primite şi interresele guvernului la cârmă.

Deacea cu timpul se deformase devenind un organ de atotputernică presiune asupra libertăţilor constituţionale sau legale.

Sub dictaturile partidelor politice şi a regelui Carol al II-lea, jandarmii deveniseră-din ordin-schingiuitorii şi asasinii opozanţilor politici de dreapta şi cu toate că şefii lor cruzi plătiseră crimele în Noembrie la Jilava, infrastructura carlistă a instituţiei rămăsese intactă, ceace însemna ă oricând putea să-şi reia sinistra activitate -din ordin- odată trecută sub comanda directă a Conducătorului General Antonescu.

Efectiv, s'a dovedit cu prilejul celebrării Anului Nou.

In mesajul tradiţional adresat Ţării, generalul Antonescu n'a pierdut prilejul contactului radiofonic cu Neamul, pentru a denigra Mişcarea cu scopul de a tulbura veselia acestei sărbători de primire a Anului Nou, alarmând populaţia României cu acuzaţia adusă legionarilor că au pregătit pentru acea noapte o "masivă declanşare de acte teroriste şi arestări ale personagiilor politice marcante din regimul anterior". Confirma astfel complicitatea la ordinul transmis pe ascuns în ajunul sărbătoarei, prefecţilor de încredere sau militari şi Legiunilor de Jandarmi, de către Colonelul subsecretar de Stat la Interne Alexandru Rioşeanu, fără a-l comunica şi da spre cunoaştere şi semnare Ministrului de resort, Generalul Petrovicescu cum cerea legea. Comunicatul afirma:

> "Ministerul având informaţiuni că în ajunul şi noaptea Anului Nou, s'a hotarît executarea oamenilor politici ai vechiului regim din judeţul Dvs. vă invit de urgenţă impreună cu comandantul garnizoanei şi comandantul legiunei de jandarmi, să luaţi cele mai severe măsuri pentru garantarea vieţii tuturor acestor oameni politici ce sunt în acest judet.
>
> "Se vor supraveghea locuinţele lor în aşa fel ca la prima tentativă de desordine să se ia măsurile cuvenite.
>
> "Vă invit ca prin măsurile ce veţi lua sa asiguraţi liniştea şi ordinea cea mai perfectă în judeţul Dvs. Toţi cei ce se vor abate dela ordinele şi dispozitiunile in vigoare sa fie imediat arestaţi şi deferiţi instanţelor judecătoreşti.
>
> "In caz că se vor opune cu focuri de armă, să se tragă în ei".

Era o mişeleasca născocire a minţii tulburate a generalului pusă în aplicare de confidenţii lui, Rioşeanu, Fabricius şi noul ministru Baronul von Killinger, adeverind declaraţia lui Maniu, cu scopul de a impresiona Berlinul, justificându-i lucrăturile de până atunci contra legionarismului şi apel de sprijin împotriva lor.

Atât Ajunul cât şi ziua Anului Nou au trecut în liniste şi ordine, spre marea desamăgire a complotiştilor rămaşi ridicoli, dar peste câteva zile l'a chemat pe Comandant ca să discute asupra "anarhiei" legionare, care ameninţa Ţara, cum comunicase generalul la Berlin, de o noua invazie a vecinilor, periclitand pregătirile militare germane în Balcani-Egee.

Comandantul, calm, i-a răspuns că situaţia nu era atât de înfricoşătoare, că nu trebuiau fi luate în seamă zvonurile

alarmante ale răuvoitorilor regimului, că problemele provocate de dictatura Regelui Carol al II-lea, refugiații și reîncadrarea lor în Stat, sabotajul tacit al infrastructurei administrative carliste și al câtorva organe din guvernare ostile colaborarii cu legionarii, sunt pe cale de aranjare, iar acțiunile indisciplinare ale câtorva elemente legionare nu amenință Siguranta Statului, fiind inevitabile într'o revoluție cum a fost alungarea tiranului, tinzând a fi mai de grabă replica împilărilor și nelegiurilor înfăptuite de vechiul regim, eliminat de revolta maselor populare sătule de neomenie și care acuma cereau să li se facă dreptate.

Reprosurile Generalului se bazau pe un voluminos dosar fabricat din tăeturi din ziarele opozante, din comunicate ale legiunilor de jandarmi din județe și provincii selecționate sau impuse de Rioșeanu asupra "abuzurilor ilegale" ale legionarilor, multe inerente stării de fapt interne că, legionarii își înăbușiseră revoluția, ocupați cu acțiunea de redresare a Tării, lăsând răfuiala contra monstruozităților, cu mii de victime nevinovate din tineretul țării, pe sema justiției și a legilor, care biurocratic tergiversa darea satisfacției cuvenite.

Generalul a rămas inflexibil, hotărîse ruptura și a mers spre ea cu toată furia orgoliului rănit.

De ziua Sfântului Ion - 7 Ianuarie 1941, Comandantul și Forul Legionar l'au felicitat pentru onomastica lui, reîmprospătându-i omagiul de credință și lealitate legionară, făcându-i cadou un costum național Bucovinean, ca cel pe care-l purta de obicei Căpitanul.

Generalul tulburat -primise doar costumul, dar lipsea Sefia- visată, mulțumind a declarat privind în vag:
"niciodată generalul Antonescu nu va ridica mâna contra Mișcării Legionare".

Straiele Căpitănești erau desigur simbol al înfrățirii Căpitanului cu suferințele și doleanțele maselor țărănești, populația milenară a teritoriului național dintre Tisa și Nistru, și un indiciu către drumul de urmat pentru posibila ajungere la aclamarea Căpităniei, obișnuită în străbunele oibiceiuri ale gintei române, pentru a răsplăti omenia conducătorilor ridicați din ea și a zelului în apărarea drepturilor lor.

Comandantul vroind să profite de declarația de destindere a generalului, l'a vizitat din nou pe înserate în cabinetul lui, pentru a încerca să-i descifreze gândurile privind Mișcarea.

A început prin a-i face un amplu expozeu al celor patru luni de existență a Statului Național Legionar, care în conformitate cu bilanțul încheiat la sfârșitul anului comunicat țării prin ziarele timpului, reprezenta o economie, nici mai mult, nici mai puțin, de 5.577.000.000 Lei - sumă care nu se realizase niciodată în regimurile anterioare, totdeauna deficitare.

Toate întâmplările vitrege care bântuiseră țara în acel scurt răstimp, n'au împiedecat realizarea de economii, datorită austerității vieții impusă de guvern miniștrilor și funcționarilor Statului, a plății cu regularitate a impozitelor de către toți cetățenii din diversele clase sociale, a corectitudinei impusă mecanismului Administrațiilor Financiare în încasarea lor, toate derivând din educația civică legionară, a respectului banului public, a demnității de a fi funcționar statal, de încrederea deplină în administrarea banilor de către Statul Național Legionar.

In final i-a mărturisit că este preocupat de intrigile care se țes în jurul generalului contra mișcării Legionare, pornite multe din anturajul lui, cu intenția de a rupe colaborarea, iar pe de altă parte de zvonuile care îi parvin că generalul ar pregăti o dictatură militară, cărora el nu dă crezare considerându-le doar clevetiri, dar că totuși își permite să-i atragă atenția, ca generalul să nu fie înșelat și împins de ele contra Legiunei cu acțiuni ireversibile.

Făcuse un rechizitoriu al celor 4 luni de simbioză guvernamentală legionaro-antonesciană, pe care Generalul l'a ascultat cu capul plecat, parcă gândea răspunsul, timp de două ore.

Pentru atâtea realizări cu sbuciumul și sudoarea legionarilor, n'a putut găsi nici cu cuvânt de mulțumire, de încurajare și copleșit de intențiile absolutiste, s'a despărțit de Comandant pretextându-i că bătrânețea îl obligă să se ducă să se culce.

Din excedentul celor aproape 6 miliarde de lei, au beneficiat in exclusivitate doar militarii, cărora generalul - generos - le-a șters toate datoriile la Casa Militară care însumau cca 500.000.000 de Lei, pentru echipament și uniforme, constitutuind în acelaș timp o josnică operație de atragere în mrejele dictaturii pe care o plănuia.

* * *

O lucrătură la Berlin a lui Killinger-Fabricius a determinat cu asentimentul Generalului, o invitație a lui Hitler adresată Comandantului de a-l vizita în ziua de 14 Ianuarie la Berchtesgaden. Transmisă prin intermediul generalului Antonescu, implicit anula voiajul Comandantului la Berlin pentru intrevederea programată din 30 Noembrie cu Rudolf Hess și-1 obliga să însoțească pe general, care în aceiași zi fusese invitat de Führer pentru discuți militare.

Machiavelică combinație de a-l atrage în cursă pe Comandant în Germania, unde într'o poziție de inferioritate ca acompaniator al Generalului, l'ar fi expus la aceleași vexațiuni pe care le avusese cu o lună înainte Ministrul de Externe legionar Mihail Sturdza, cu prilejul aderării României la Pactul Tripartit al Axei, anulând în acelaș timp posibilitățiile de intrevedere cu Rudolf Hess mai târziu, din cauza precipitării evenimentelor.

Comandantul pretextând că chestiunile militare nu erau de resortul lui a comunicat ambilor - Hitler și Generalului - că nu era necesar să se desplaseze, nefiind competent în această materie. Generalul a plecat singur cu avionul în dimineața zilei de 14 Ianuarie pe ascuns și tot așa s'a întors în seara aceleași zile, nu pentru a evita actele protocolare obicinuite cu ocazia deplasărilor Conducătorului, ci pentru a nu da ochii cu legionarii care îl salutau afectuoși la plecare și îl așteptau entuziaști la sosire.

Conștiința încărcată de crima plănuită și aprobată de Hitler, nu putea suporta privirile pline de sincer atașament ale celor pe care câteva luni înainte îi adoptase ca feciori ai lui.

* * *

Ziua de 13 Ianuarie 1941 s'a comemorat la Casa Verde în cadru strict legionar și cu reprezentanțele locale ale legațiilor germană și spaniolă, aniversarea a trei ani dela moartea eroică a Comandanților Legionari Ion Mota și Vasile Marin, în războiul naționalist spaniol, pe frontul Madridului, în localitatea Majadahonda.

Sobrietatea actului a fost determinată de interzicerea generalului a concentrărilor masive legionare în Capitala Țării, de tensiunea raporturilor guvernamentele dintre Antonescu și Legiune și de apropiata plecare a Comandantului la Berlin, pentru a se întâlni cu Rudolf Hess în ziua programată 15 Ianuarie 1941, care nu a mai avut loc din cauzele amintite mai sus.

Cu prilejul acestei comemorări Direcția generală a Poștelor cu aprobările de rigoare și la cererea Instituției Ajutorul Legionar, a dispus punerea în circulație a unei serii de timbre postale dedicate memoriei celor doi eroi Ion Mota și Vasile Marin, Comandanți Legionari, căzuți apărând pe Christos și Europa de primejdia comunistă, luptând în cruciada anticomunistă spaniolă în 1937 pe frontul Majadahonda - Madrid și o colită filatelică.

Cele două timbre emise reprezentau: valoarea de 7 + 7 lei de culoare cărămizie, portretul lui Vasile Marin, iar cea de 15 + 15 lei de culoare gris, pe cel al lui Ion Mota, străjuite de aripa Arhanghelului Mihail, patronul Legiunii, data morții lor-13 Ianarie 1937 Majadahonda -și Poșta România. Cu brațul drept Arhanghelul ține spada dreptății iar cu cel stâng scutul cu emblema legionară, gardul de fier.

Colița reunește cele două timbre într'o singură culoare verde, sub două ramuri de laur, recompensa antichității a eroismuluui în luptă, separate între ele de litera -M-, gardul de fier dedesupt cu liniile din mijloc întărite formând o cruce, simbolul - Ajutorului Legionar-, cifra 13 sub gard și de o parte și de alta

Ianuarie 1937, data mortii lor. In colţul din dreapta preţul de 300 Lei, şi dedesubtul timbrelor MAJADAHONDA, numele localitatii unde şi-au dat/sfârşitul.

Preţul era foarte ridicat pentru acele timpuri, taxele poştale fiind numai 22 Lei, suprataxa de 278 lei fiind un apel la generositatea filateliştilor, Poşta colectând-o pentru mărirea fondurilor de ajutorare ale Ajutorului Legionar, care preluase fără a pregeta grija refugiaţilor şi expulsaţilor, sacrificiu dealtfel compensat filatelic prin tirajul redus la 20.000 de exemplare, care s'au epuizat la poştă în primele trei zile, preţul lor de vânzare în comerţul de specialitate dublându-se, fiind astăzi o mare raritate a emisiunilor poştale româneşti.

A fost ultima emisiune poştală a Statului Român Naţional Legionar şi astăzi una din foarte puţinele dovezi oficiale ale existenţei lui efemere în acel trist final de an 1940 şi început de 1941, celelalte fiind şterse în Ţară, de prigoanele antonesciană şi comunistă, în cei 49 de ani trecuţi deatunci prin impusa defăimare, distrugere şi uitare a legionarismului, a realizărilor lui pe plan educativ, naţional şi unitate sufletească a României întregite.

Inregistrate de Uniunea Poştală Internaţională dela Berna, ca urmare a împlinirei obligaţiilor reglemantare de funcţionare a ei, prin punerea la dispoziţie a 1000 de exemplare sau serii din fiecare emisiune, cu comunicarea legală a cantităţii tirajului şi detalii asupra celor comemorate de către Poşta Română, ele au fost repartizte muzeelor poştale ale statelor membre şi trecute în marile cataloage universale: american - Scott, german - Michel, englez - Stanley Gibbons, francez - Yvert Tellier, elveţian - Zumstein, în care deatunci şi până astăzi, amintesc existenţa istorică a Statului Român Naţional Legionar, trecut sub tăcere în catalogul filatelic romanesc.

Mai grav încă, în timpul dictaturii militare a generalului Antonescu, deţinerea sau difuzarea lor, era pedepsită cu moartea, teama de demenţa paranoică a Conducătorului, provocând distrugerea exemplarelor păstrate ca relicvă în casele legionarilor, deşi el fusese cel care le aprobase, felicitase Ajutorul Legionar pentru iniţiativă şi ordonase grabnica confecţionare la Fabrica de Timbre din Bucureşti.

Paralel cu cele trei emisiuni poştale, au circulat în Statul National Legionar şi trei viniete poştale emise de Ajutorul prin Fabrica de Timbre, constituind o donaţie benevolă de 1 Leu sau 5 Lei pentru fondurile de ajutor ale Instituţiei.

Acea de 1 Leu, de culoare verde, reproducea numele Instituţiei şi emblema ei, gardul de fier legionar suprapus pe o cruce verde şi donativul 1 Leu, celelalte două de 5 Lei, una de culoare verde-gălbue, iar a doua în sepia, reprezentau efigia Căpitanului, în partea superioară a ei numele institutiei, în dreapta ei, cifra 5 Lei, iar dedesubt textul legei a 5^{go}- a legionarismului "Ajută-ţi fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa!" şi semnătura lui Corneliu Z. Codreanu.

Succesul filatelic al emisiunilor legionare a fost imens, tirajele identice cu emisiunile anterioare ale Poştei, cu excepţia Colitei, s'au epuizat la ghişeele poştale în cele patru luni de guvernare, datorită, pe deoparte dragostei şi respectului legionarilor memoriei Căpitanului Corneliu Zelea Codreanu şi martirilor anti-comunişti Ion Moţa şi Vasile Marin, fiecare dorind să le aibă chipul, ca relicvă sfântă a jertfelor lor pentru victoria legionară în România şi întemeierea Statului Român Naţional Legionar, iar pe dealtă parte, trecerei masive a trupelor germane spre Marea Egee în acel moment şi pasiunei lor filatelice, timbrele legionare confirmând transformarea României carliste inamică, într'o Românie naţionalistă amică, trimiterea lor familiilor din Germania, constituind o preţioasă mărturie a extinderii naţionalismului în Europa răsăriteană.

In zilele de emisiune au funcţionat în oraşele respective ştampile poştale speciale, **la Iaşi:** - IASI - Oraşul Mişcării Legionare, 8 Nov. 1940 încadrând în centru simbolul Legionar, Gardul de fier, **la Bucureşti** cu prilejul reînhumării Căpitanului, a Nicadorilor şi a Decemvirilor: în cerc 30 Noemb. 1938-30 Noemb. 1940*, BUCUREŞTI, în centru gardul de fier, **la Alba-Iulia**-în cerc ALBA IULIA Cetatea Unirii Romanilor,* in centru 1 Dc. 1940 si gardul de fier, **la Bucureşti,** comemorarea a patru ani de la moartea în Spania a lui Ion Moţa şi Vasile Marin, în cerc, MAJADAHONDA 13 IANUARIE 1937 - BUCURESTI-, in centru gardul de fier, 13 Ianuarie 1941.

Pentru invitaţii la ceremoniile respective, s'au confecţionat câte o mie de cartoane de prezentare destinate oaspeţilor prezenţi, de către Legiunea Arhanghelului Mihail, dăruite lor cu timbrul frumos ştampilat.

* * *

In dimineaţa zilei de 20 Ianuarie 1941, ca un trăznet a căzut în cercurile legionare guvernamentale ştirea destituirii Ministrului de Interne Generalul Petrovicescu şi convocarea telefonică în Capitală a Prefecţilor, Chestorilor de Poliţie şi a primarilor legionari, sub pretextul unor consfătuiri administrative în dimineaţa zilei de 21 Ianuarie 1941.

Luat prin surprindere, Comandantul a înţeles că graba ilegală a Generalului, era semnalul lovitorii contra Statului Român Naţional Legionar preparată cu atâta perseverenţă şi perversitate şi aprobată de Hitler în ultima vizită făcută de el la Berchtesgaden şi că acţiunile ulterioare ale generalului vor fi de temut, din reaua voinţă şi caracterul violent al Conducătorului.

Precaut, prin tristele-i experienţe cu autorităţile guvernamentale şi cunoscând predispoziţiile parvenitiste ale generalului de a dispune să se tragă fără reticenţă în oricine ar sta în calea ambiţiilor lui, a intrat în clandestinitate, schimbându-şi zilnic domiciliul.

Ii erau proaspete în memorie atât avertismentul dat de General Căpitanului, răspicat şi cinic în discuţiile de la Predeal, că va trage fără ezitare în legionari dacă "ordinea legală" ar fi ameninţată, ori în acea vreme ordinea împotriva căreia se ridicaseră legionarii era despotismul ilegal al Regelui, rezultat al bunului plac al camarilei alogene care-l conducea şi o impusese ţării. El sprijinise lovitura dictatorială a Regelui Carol al II-lea şi în calitate de ministru al Apărării Naţionale dăduse ordin prefecţilor militari să scoată, ridicol, 200 % voturi "Da" în plebiscitul popular verbal convocat să aprobe dictatura, rămânând total indiferent la tragicele evenimente interne şi oribilele persecuţiuni împotriva legionarilor, asasinaţi cu sutele şi asvârliţi la întrările satelor şi oraşelor, din demenţa regală.

Să nu se uite că la 6 Septembrie 1940, când Regele Carol al II-lea huiduit de poporul român, care-i cerea abdicarea pentru tragedia trunchierii teritoriului național pe care o provocase cu infama-i politică externă, numindu-l Conducător, i-a cerut să mitralieze românimea care înconjurase Palatul Regal, și fusese gata s'o facă, dacă generalul Coroamă șeful garnizoanei militare, căruia i-o ordonase, nu i-ar fi răspuns categoric că:

"el nu trage în tineretul Țării"'

lucru pentru care a doua zi, ca Șef al Statului, l'a mazilit la Iași și l'a urmărit în tot restul carierei militare.

Comandantul a avut dreptate. Din surse militare credincioase Legiunii i se comunicase că adunarea în Capitală a organelor de apărarea ordinei statale, era o manevră Antonesciană pentru a face substituirea prin ocuparea "manu militari" a posturilor.

Planul nu i-a reușit.

Confraternizarea normală a cadrelor tinere ale armatei, ofițeri și soldați, cu legionarii, i-l dejucase, aceștia prevenindu-i frățește de măsurile dictate lor de Conducător, într'o eventuală perspectivă de schimbare de guvern.

Dealtfel chiar din curioasa procedură ilegală de convocare a cadrelor administrative legionare ale Țării, Prefecții de Poliție și Primarii legionari, aceștia detectaseră primejdia și marea majoritate au rămas la posturi luând măsuri de întărirea pazei în jurul oficiilor administrative pe care le conduceau legal, convocând adunarea în jurul lor a garnizoanelor legionare din respectivele localități unde funcționau.

Referindu-se la acțiunea neloaială a Generalului, fostul ministru- de Externe al Statului Național Legionar, Mihail Sturdza în lucrarea-România și Sfârșitul Europei - pagina 247/8 ne lasă o mărturie clară și justă: citățm

> "In zorii zilei de 21 Ianuarie 1941 trupele s'au prezentat în fața prefecturilor si a celorlalte instituțiuni unde legionarii funcționau în mod legal, pentu a-i expulza și înlocui cu alești generalului Antonescu.
>
> "In toate părțile în mod spontan și instinctiv, legionarii care nu primiseră niciun ordin din partea superiorilor administrativi, nici din partea șefilor Mișcării, au rezistat refuzând să evacueze localurile și baricadându-se in ele. Au rezistat fiindcă aceasta era reacțiunea naturală a unei organizații viteze și disciplinată.
>
> "Au rezistat fiindcă credeau, cu o justă presimțire, că acest atac bruscat anunța reînceperea prigoanelor, închisorilor și asasinatelor, de care fuseseră atâta vreme victime, și de care crezuseră că scăpaseră pentru totdeauna".

iar la pagina 239/40 din aceaș lucrare Capitolul XXI "Putșchul" lui Antonescu, polemizând cu scriitoarea franceză Doamna Denise Basdevant, care în lucrarea ei "Terres Roumaines Contre Vents et Marées", se referea la acest eveniment pretins - "rebeliune legionară" -, Mihail Sturdza precizează: citățm:

> "Vorbind de ceace s'a chemat "rebeliunea" legionară din Ianuarie, sau "putșchul" legionar - pentru a intrebuința expresia aleasă de Doamna Basdevant - Domniasa se exprimă astfel: **"Il me semble un peu incompréhensible que les legionnaires qui détenaient le pouvoir aient pu préparer un putch pour s'en emparer..."**
>
> "Putem împrăștia foarte ușor perplexitatea Doamnei Basdevant: nu a existat nicio rebeliune, niciun "putsch" legionar in Ianuarie 1941, ci o lovitură de Stat, un "putsch" al Generalului Antonescu, pentru a smulge prin forță Mișcării Legionare, partea de autoritate și de putere ce-i fusese recunoscută prin înțelegerea formal încheiată între Generalul Antonescu și Horia Sima, la constituirea Guvernului Național-Legionar...
>
> "Prin înțelegerea intervenită între General și Comandant, Mișcarea cu Comandantul ei, cu Statul Major, **cu totul,** se punea la ordinele Generalului, aceasta pe cuvântul unor oameni cari arătaseră lumii cât de credincioși și de statornici puteau să fie.
>
> "Generalul însă nu se mulțumea cu aceasta; voia să smulgă direcțiuena Mișcării nu numai din mâinile lui Horia Sima, dar chiar și din cele ale lui Corneliu Codreanu, trecut și mort pentru el, dar viu și deapururea prezent, steag și chiag pentru legionari".

Au urmat două zile și două nopți de intensă tensiune, de care au profitat scursorile mahalelor Bucureștiului lipsit de pază polițienească, pentru a face spargeri, jafuri, incendii și chiar crime în unele case evreești, plătite parcă dinadins de acoliții Generalului ca să le comită, pentru a da prilej Conducătorului să stigmatizeze Mișcarea de aceste fărădelegi incompatibile cu educația, cu convingerile ei socio-politice, cu profunda religiozitate a membrilor ei. Cazul asasinării maiorului Döring e concludent.

Rezistența legionară era potrivnică ilegalității nejustificate a Generalului, nu contra militarilor însărcinați de el ca să preia instituțiile lor.

Aceste instituții le fuseseră încredințate legal, ca urmare a convenției de colaborare dintre Conducător și Legiune, lucru pe care majoritatea noilor șefi l'au înțeles, rămânând în expectativă până când tratativele de împăciuire încercate de Consiliul Legiunii ar fi dat rezultatul dorit de toată lumea.

Totul a fost zadarnic, Generalul refuzând să primească emisarii rămânând inflexibil pe poziția de ostilitate dictată de sinistra-i camarilă care-l înconjura, și-l manevra, nu în înteresul Țării, ci al egoismului personal de a nu-și pierde privilegiile ce-și creaseră din dictatura carlistă.

Rămas neputincios în fața simpatiei generalizată în toată Țara pentru Legiune și luptătorii ei, Conducătorul a recurs atunci la cea mai murdară mistificare a adevărului asupra situației creată de setea lui de putere absolută, alertând pe Hitler și cerându-i sprijinul, sub falsa născocire a primejdiei care amenința planurie lui războinice în Est și Balcani, prin prezența Legiunei la conducere, acuzând-o de instrument al unor masive înfiltrări comuniste făcute de Soviete în rândurile ei, cu scopul de a provoca război civil în România și crea o punte de sprijin URSS-Bulgaria, contra Reichului.

Cererea lui Antonescu, sprijinită cu aceleași grave insinuări împotriva legionarilor făcute de Fabricius și Kilinger, la care se adăuga înclinația Führerului de a elimina mișcările naționaliste europene, cum o făcuse deja în Norvegia, Ungaria și Yugoslavia, sigur potrivnice planurilor expansioniste către Est, a fost satisfacută pe loc, dând ordin unităților staționate în România să sprijine acțiunea Generalului.

Ambițiile personale i-au făcut pe amândoi, pe Hitler și pe Antonescu, să cadă în capcana orgoliului nemăsurat, pregătindu-le prăbușirile suferite la 23 August 1943 - Generalul- și în Mai 1944 Führerul, ambii vinovați de prăbușirea Europei Centrale, cea de Est și a României în marasmul atotputerniciei comuniste cu izul "nemților" lui Govora în care se sbat de 50 de ani.

In după amiaza zilei de 22 Ianuarie 1941, tancurile corpului expeditionar german în România, defilau în lung și latul Capitalei, iar delegații Führerului -Neubacher și Gunne- au luat contact cu Comandantul Horia Sima în noaptea de 22-23 Ianuarie, prezentându-i ultimatumul acestuia al cărui text îl reproducem în continuare:

> "Führerul face apel la patriotismul Mișcării și invită ca liniștea să se restabilească cât mai curând. Evenimente importante se pregătesc în această parte a Europei, care necesită ordine și liniște în România.
>
> "Generalul Antonescu este de acord să făgăduiască, dacă rezistența legionară încetează imediat; nicium legionar nu va fi urmărit și Mișcarea nu va fi trasă la răspundere".

Nu exista altă alternativă.

Intre victoria morală a legionarilor apărând ordinea legală a Statului Național Legionar, pe care Conducătorul îl trădase devenind vasal Reichului German și înfruntarea fratricidă scontată de Antonescu pentru gloria de a fi șeful unic al României, Comandantul a ales fără ezitare abandonarea rezistenței, redactând următorul comunicat:

Ordin către toți legionarii.

"Pentru împiedecarea vărsării de sânge, pe care noi nu am vruto și care n'a servit decât dușmanilor comuni ai României și ai Axei, cunoscând că politica Germaniei și a Italiei cer condițiuni speciale, pe care Mișcarea legionară le recunoaște, și având în vedere că între Conducerea Statului și Mișcarea Legionară au început tratative pentru limpezirea situației, ca să ușurăm mersul acestor tratative,

Ordon

"Ca să înceteze imediat orice luptă.

"Legionarii vor părăsi de îndată instituțiile publice ocupate și vor reintra în viața normală.

"Cer ca acest ordin să se execute fără șovăire și cu cea mai mare strictețe. Vreau ca în cel mai scurt timp Țara să-și reia aspectul normal.

Horia Sima, București 23 Ianuarie 1941, ora 5 dim.

Pentru adevărul istoric reproducem alăturat documental german care confirmă intrigile Conducătorului împotriva Mișcării Legionare, publicat șase luni mai târziu, în revista germană oficială "Volk und Reich", caetul 7 din 17 Iulie 1941, in care la pagina 456 -fotografii- apare harta Europei din 1941 marcând în fiecare Țară datele infiltrațiilor, acțiunilor și influența comunismului sovietic, între 1918-1941, România fiind marcată cu data 21 Ianuarie 1941 și cu simbolul comunist secera și ciocanul, insinuând astfel că rezistența legionară contra ilegalelor măsuri dictate de General era de conivență cu comunismul sovietic, asa cum în paginile 479, 480, și 489 pretinde scriitorul Franz Riedl în articolul "Sud-Estul și răsboiul contra Sovietelor", cităm:

Die Machtbildung des russischen Reiches bis 1918 und die Bedrohung Europas durch den Moskauer Bolschewismus

"Din Toamna anului 1940 s'au infiltrat în Mişcarea Legionară elemente comuniste de puternică influenţă...

"Putşchul legionar din România între 23 şi 24 Ianuarie 1941 a fost provocat cu scopul deschiderii unui pod sovietic către Bulgaria".

Neubacher, şi Comandantul cu durere în suflet, redactaseră împreună comunicatul încetării rezistenţei paşnice impotriva schizofrenicului egolatru Ion Antonescu, ceace pentru el şi Legiune, însemna inceputul noii prigoane, care într'adevăr a fost cea mai laşă, cea mai infamă prin născocirea de torturi morale şi cea mai de lungă durată făcută de români.

Ministrul Vasile Insinschi şi Ministrul german Neubacher au fost trimişi la Preşedenţie ca să înmâneze ordinul generalului Antonescu personal. Acesta, mai furios ca oricând, căuta să pună piedici fixând evacuării localurilor termene excesiv de scurte-ora 11 dimineaţa zilei de 24 Ianuarie în Capitală, şi seara aceleaşi zile pentru restul Ţării, parcă într'adins căutând pretexte pentru intervenţia armatei şi vărsare de sânge, ca să dea faptului aureola unei sdrobitoare victorii contra pretinsei "rebeliuni" legionare.

Cum datorită disciplinei legionare operaţia se înfăptuise în Bucureşti înainte de termenul fixat, prin suprimarea dării şi luării în primire cu semnătură, masele legionare din judeţ şi din oraş, s'au grăbit să plece spre casele lor, pentru a se odihni după trei zile şi trei nopţi de nervi încordaţi şi de veghe şi pentru a se prepara pentru zilele grele care ştiau că vor urma.

Totuşi curioşii şi funcţionarii care se îndreptau spre birourile lor situate deoparte şi de alta a axei nord-sud, Calea Victoriei, cu punctele ei cruciale est-vest, Teatrul Naţional cu strada Regală, Telefoanele cu turnul dominant al celor 10 etaje, unde Marele Strateg ordonase instalarea cuiburilor de mitraliere, Cercul Militar şi Bulevardul Elisabeta, Palatul Poştelor şi piaţa Senatului, erau un furnicar de lume la ora 8 dimineaţa, aşa că pentru a-şi satisface setea sanguinară, generalul erou, a dispus acelor cuiburi împroşcătoare de moarte, să mitralieze mişcările omeneşti dealungul Căii Victoriei şi punctele ei cruciale, pentru a evita eventuale manifestaţii ostile, secerând 800 de vieţi tinere, "lauri" ai victoriei cu care îşi începea dictatura militară personală.

La eşirea trimişilor din biroul Generalului, Vasile Iasinschi a fost arestat şi izolat într'un birou, însă ameninţările şi protestele ministrului german Neubacher de nerespectarea convenţiei, a obligat pe General să i-l incredinţeze liber.

Aceasta a fost prima dovadă de felul cum înţelegea Antonescu să-şi respecte cuvântul.

Megalomania paranoică nu-i îngăduia o apropiere din nou de Legiunea care-i acordase respectul şi devotamentul prin actul constituţional de înfiinţare a Statului Naţional Legionar, dar se abţinuse a-i da râvnita Şefie şi partidul, împiedecându-l a se proclama cel de al patrulea dictator deplin al timpului.

In felul lui de a fi şi a gândi, a crezut faptul ca o desconsiderare umilitoare, care nu se putea uita şi nici ierta; deacea, dând frâu liber violenţei ucigaşe a boalei care-l tortura, s'a năpustit asupra Mişcării Codreniste cu toată ura, căutând prin orice mijloace de represiune s'o distruga-ca idee-şi să-i lichideze fizic aderenţii.

Prima măsură destructivă aleasă a fost calomnia, tactica perfidă marxsisto-leninistă prin defăimarea mincinoasă şi amplificarea tendeţioasă a diverselor incidente legionare, inerente elanului tineresc, răbufnire contra vinovaţilor de schingiurile la care fuseseră supuşi sub carlism, inexperienţei administrative ca funcţionari publici, de care abuza infrastructura administrativă a vechiului regim rămasă aproape intactă, împingându-i să facă greşeli, pentru a-i denunţa apoi ca incapabili sau necalificaţi.

Cu acest scop a ticluit imediat acea lucrare infamă in 2 volume "Pe Marginea Prăpastiei", plină de minciuni, de falsuri grosolane, de înscenări macabre, ca asasinarea unor soldaţi - făclii vii- prin împroşcarea cu benzină, în realitate morţi în accidente fortuite înainte de începerea rezistenţei ca, agaţarea de cadavre evreeşti în cârligele Abatorului din Bucureşti, operaţie hidoasă pe care numai parlagii Abatorului puteau s'o facă prin meseria lor lipsită de orice sentiment uman de milă, sau comise de netrebnici, şi aruncate în sarcina legionarilor, ca terorizarea şi jefuirea caselor româneşti şi evreeşti, de mahalagii Capitalei îmbrăcaţi cu cămăşi vopsite verde şi alte nelegiuri.

Inceperea războiului germano-român contra Rusiei Sovietice la 21 Iunie 1941, i-a oferit noi sisteme de prigoană, camuflate de "mărinimia" împlinirii datoriei în -Războiul Sfânt Contra Bolşevismului- în realitate truc pentru lichidarea fizică a legionarilor trimiţându-i pe front cu ordine speciale ca simpli soldaţi, anulându-le gradele obţinute la împlinirea serviciului militar, sau în batalioanele de delincvenţi comuni dela Sărata, care s'au umplut de glorie în luptele la care au participat, dar din care nu se ştie dacă s'au întors câţiva, sau cu apostila directă -"se vor reabilita post mortem"- pusă pe ordinul de mobilizare, ceace însemna misiuni fără întoarcere, sau lăsându-i să lâncezească ani grei în temniţe numai pentru faptul că fuseseră loaiali memoriei Căpitanului şi Legiunei.

Eliberarea Basarabiei şi ocuparea Odesei la 16 Octombrie 1941, după un asediu de mai multe luni, care ne-a costat din megalomania lui de a obţine singur victoria, refuzând sprijinul artileriei şi aviaţiei germane aliată, care ar fi redus mult pierderile şi timpul, i-a dat prilejul să impună tânărului Rege Mihai I să-i semneze decretul obţinerii gradului şi bastonului de Mareşal al României, şi cele mai înalte decoraţii germane.

Devenise ceace râvnise, stăpân absolut al Ţării care trăia euforic prezentul, uitând trecutul şi neintuind primejdiile viitorului.

(urmează în Nr. 66)

SA NE ADUCEM AMINTE

de N.S. Govora

IN anul 1437, o formidabilă răscoală a avut locîn Transilvania, în cursul căreia Maghiari și Români, s'au ridicat împreună contra nobililor și care a putut să fie înăbușită, numai cu mare greutate. Atunci o "Uniune frățească" a fost făcută între nobilii celor trei națiuni - Maghiarii, Sașii și Secuii, - contra Românilor. Tremurând încă în fața pericolului, nobilii celor trei națiuni, au jurat credință Sfintei Coroane și s'au angajat să-și dea sprijin, nu numai contra Turcilor, dar și contra acestor răi țărani **(nefandissimi rustici).** Printr'un document din anul 1458, ei strâng și mai mult această uniune. Dar chiar în timpul **Românului** Matei Corvin, și mai mult încă în timpul slabilor succesori ai acestuia, Transilvania ajunsese să-și creieze o situație autonomă. Constituția era fundată pe o baza oligarhică care nu putea să fie schimbată. Cele trei națiuni privilegiate se apărau contra tuturor altor pretendenți. Ele formau cele trei națiuni **unite** sau **recunoscute (nationes unitae** sau **receptae).** Celelalte națiuni, și printre ele și **Românii,** nu sunt decât **tolerate.** Benko, scriitorul cel mai cunoscut din secolul al XVIII-lea, vorbind de aceasta, ne spune: "acei care nu se bucură de drepturi de cetățean și nici nu au acces la onorurile publice și politice ale principatului, dar care nu sunt decât tolerați" (1).-R.W. Seton-Watson, Histoire des Roumains, pag. 118. De fapt în anul 1437, nobilii nu au făcut decât să legifereze o stare de fapt. Și încă, o lege promulgată în anul 1463, prevedea că iobagii lăsați înapoi, pentru a apăra Țara, în timpul operațiilor militare contra Turcilor, trebuie **să fie de pur sânge maghiar.**

Care era situația Românilor, ne-o spune A.D. Xenopol, în a sa Istorie a Românilor din Dacia Traiană: "Soarta acestora era intr'adevăr disperată. Ei trebuiau să întrețină pe cheltuiala lor toate garnizoanele germane din Țară. Apoi toți funcționarii Statului, neavând o leafă fixă, trăiau din amenzile și jefuirea poporului român. Cu mult mai grele, mai multe și mai insuportabile, erau opresiunile la care țăranii erau supuși de către proprietarii de pământuri. Aceștia din urmă aveau asupra țăranilor jurisdicția supremă, ei puteau să-i izgonească de pe pământurile lor (contra acestui abuz era îndreptat decretul din 1783), să-i judece, să-i bată și chiar să-i pedepsească cu moartea. Stăpânul fiind în acelaș timp judecătorul țăranului, acesta din urmă nu putea să-l reclame la nimeni. Servitutea economică depășea totuși cu mult pe aceia de natură juridică. iobagul trebuia să muncească pentru stăpânul său de la patru la șase zile pe săptămână. Zilele de sărbătoare ortodoxă nu erau deloc respectate, nefiind recunoscute de către religiile dominante ale Transilvaniei. Contrar principiilor iobăgiei, toți membrii bărbați ai familiei, erau obligați să presteze muncile grele. Femeile și fetele erau întrebuințate la castel, la tors sau la țesut, adesea chiar pentru a îndeplini servicii înjositoare. Cu toate că timpul țăranului era ocupat aproape în întregime de către nobili, el era încă constrâns să-i plătească o mulțime de contributii. El era obligat să-i dea în fiecare an 2 florini și 33 de kreutzeri și o putină de unt. Existau iobagi care erau obligați să cumpere de la stăpânii lor, proprietari de vii, vin pentru suma de 25 de florini, indiferent dacă acesta era bun sau rău; la nașterea unui copil al stăpânului, fiecare iobag trebuia să aducă, drept cadou, o găină; la Paști, două coaste de porc afumat sau o găină; la Sfântul Gheorghe, un miel gras; la Crăciun, o găina și zece ouă; în timpul verii doi pui, două baniți de ovă, 200 de melci și o bucată de rășină. Din doi pești pescuiți de iobag, unul era al stăpânului. Țăranul nu putea merge la vânătoare, căci portul armelor îi era interzis, sub pedeapsa pierderii mânii drepte. Iobagii erau obligați să cumpere carnea animalelor moarte ale proprietarului; și preoții români erau obligați să-i îngrijească în timpul iernii, câinii săi de vânătoare. Iobagii trebuiau să plătească taxa pentru trecerea pe poduri, chiar atunci când treceau pentru afacerile stăpânilor lor; ei nu puteau să macine, nicăieri în altă parte, nici chiar acasă, ci numai la moara stăpânului; bălegarul vitelor lor trebuia să fie dus numai pe pământul proprietarului. Femeile iobagilor, în afară de cultura inului și a cânepei, pe care le țeseau pentru stăpânii lor, erau obligate să ducă, la momentul potrivit, gâștele la curtea castelului, pentru a le lua puful și a-l lăsa castelanei și încă atâtea alte obligații care ar fi ridicole dacă ele nu s'ar fi schimbat în lacrimi de sânge, pentru nenorocitul țăran.

"In afara de această opresiune, românul era disprețuit și batjocorit în toate modurile. Națiunea română era declarată a nu fi decât tolerată în Transilvania. Preoții săi erau bătuți ca niște simpli servitori și aceștia din urmă erau ținuți intr'o situație cu mult inferioară decât aceia a iobagilor unguri. Astfel, iobagul ungur nu putea fi pedepsit fără mărturia a șapte oameni cinstiți, în timp ce pentru iobagul român, erau deajuns trei". (2) A.D. Xenopol, Histoire des Roumains de la Dacie Trajane, II, pag. 369.

Și acuma iată ce ne spune un englez, profesor la Universitatea din Londra și membru al Academiei Britanice: "Pe anumite moșii, țăranii erau obligați să lucreze de Luni până Sâmbăta. Acolo unde era prevăzut lucrul numai timp de trei zile, zilele ploioase nu intrau la socoteală și alte viclenii erau întrebuințate pentru a îngreuia povara lucrului cerut. Țăranul, în afară de lucrul manual ce trebuia să facă, trebuia să plătească în natură un fel de dijmă asupra venitului pământului dat lui de stăpân în timp ce femeia lui trebuia să toarcă o cantitate de in pentru nobil. **El nu putea, sub nici un motiv, să fie stăpân de pământ.** Spatele lui și acela al copiilor săi, era întotdeauna la dispoziția stăpânului ca să-l bată și fericit era acela care avea un stăpân a se mulțumea numai cu cele 25 de lovituri reglementare. Nobilii mari se bucurau de **jus gladii** și ceilalți mai mici, nu erau expuși decât la o amendă de 40 de guldeni pentru moartea unui iobag. Țăranii nu aveau dreptul să aiba arme și nu aveau nici o putere, dar nemulțumirea era foarte mare și gata să isbucnească". (3) R.W. Seton-Watson, op. cit. pag. 203-204.

Aceasta era situația dezastruasă a Românilor din Transilvania și nu se vedea nici o posibilitatea ca ea să se schimbe. Suntem în culmea puterii feudale și nu era nimic de făcut. Și tocmai în această culme a puterii feudale, a apărut un om, un singur om, ca să vadă lucrurile în alt fel. Acest om a fost împăratul Iosif al II-lea. El era fiul împărătesei Maria Tereza și chiar în timpul mamei sale, a început să **încerce** ca să schimbe această situație dezastruasă. In anul 1768, Iosif care nu era încă împărat, a făcut o vizită în Banat și a fost îngrozit de condiția înapoiată a vieții ce duceau Sârbii și Românii. Și aflând că situația era încă și mai grea în Transilvania, el dori să se ducă în această provincie, ca să vadă cu ochii lui, care era situația reală. Și cinci ani mai târziu, în 1773, Iosif al II-lea a vizitat Transilvania și în timpul acestei vizite, a primit 19.000 de cereri, mai bine zis de cereri-plângeri, asupra situației tragice în care se găseau Românii. Și acest principe-nu era încă împărat-, a stat de vorbă cu foarte mulți iobagi, interesându-se de toate, coborînd la cele mai mici detalii, că această vizită a rămas legendară în memoria bieților iobagi români. Și întors la Viena, el face un raport mamei sale, împărăteasa Maria Tereza, în care a scos în evidență, ostilitatea care exista între Maghiari și Sași a accentuat că și unii și alții, nu erau de acord decât asupra unui singur punct: oprimarea

(1) R.W. Seton-Watson, Histoire des Roumains, pag. 118.
(2) A.D. Xenopol, Histoire de Roumains de la Dacie Trajane, II, pag. 369.
(3) R.W. Seton-Watson, op. cit. pag. 203-204.

Valahilor. Din raportul lui Iosif, reiese că el era atras de acești desmoșteniți Valahi și că el era contra nobililor. Inima lui sângera în fața unui asemenea dispreț al justitiei, față de iobagii români. Și în acest scop el voia să reformeze vechea Constituție, să unească Transilvania cu provinciile orientale ale Ungariei și cu Banatul, și această nouă țară, să aibă de capitală, Oradea Mare. El credea că certurile naționale, aveau să aibă un sfârșit, în acest amestec de popoare. Dar Maria Tereza nu a mers atât de departe și a căutat o soluție mai ușoară: ea a căutat să găsească un om nou și capabil. Și omul nou si capabil a fost abilul biurocrat Sas, baronul Brukenthal pe care l-a numit guvernator.

Dar situația pe care Iosif nu o cunoștea, era foarte bine cunoscută de împărăteasa Maria Tereza, care, înainte de a pleca fiul ei în marea lui vizită, i-a trimis guvernatorului Transilvaniei, următorul ordin: "Să curăță drumurile de cadavrele celor care pieriseră prin spânzurătoare, roată sau suliță și care erau lăsați să putrezească dealungul drumurilor, pentru a băga groaza în sufletele trecătorilor". (4) A.D. Xenopol, op. cit. II, pag. 371.

"Urcarea pe tron al lui Iosif, după moartea mamei sale, marchează începutul unei ere noi în tot imperiul. Zelul reformator al noului împărat, nu a produs în nici o parte a imperiului o fiebere mai mare, ca în provincia înapoiată a Transilvaniei. Pentru Români mai ales, Iosif era un personaj atotputernic. In timpul procesiunilor regale, iobagii Români se puneau în genunchi la trecerea trăsurii sale și Majestatea Sa Impăratul și Dumnezeu, erau tratate cu acelaș respect. Țăranul asuprit, vedea în toate reformele sale, vagi centralizatoare, năzuința de a sdruncina vechile privilegii politice și ordinea socială existentă. O măsură care a mișcat profund pe țăranul valah, a fost desființarea torturii pentru smulgerea mărturisirilor, cu ocazia cercetărilor polițienești, cu toate că guvernatorul se înverșuna să ceară ca aceste procedeie să fie menținute "atâta timp cât locuitorii nu vor fi mai cultivați și mai desvoltați din punct de vedere moral. (5) R.W. Seton-Watson, op. cit. pag. 206.

A doua călătorie a lui Iosif în Transilvania, în vara anului 1783, a fost o nouă probă de interesul ce-l poartă Transilvaniei. Ca un mare semn al acestui interes, este apariția unui decret de emancipare (16 August) care dădădea voie unui iobag să se căsătorească, de a exercita o meserie sau de a dispune de bunurile sale, fără învoirea stăpânului și interzicerea expulzării fără o hotărîre judecătorească. Dar emoția cea mai mare, a fost produsă la începutul anului 1784, când împăratul a dat ordinul de a se recruta soldați, adică ordinul conscripției militare. In acest timp împărăteasa Ecaterina a Rusiei, făcuse un plan de împărțire a imperiului otoman și crearea regatului Dacia, între Rusia și Turcia. Ca urmare a acestui plan rusesc, Iosif hotărî întărirea militară a Transilvaniei, sporind regimentele de graniță. Frontiera militară (Militargrenze), care se bucura de o formă specială de autonomie militară, fusese stabilită de Habsburgi în secolul al 16-lea, ca un mijloc de apărare contra Turcilor. După cucerirea definitivă a Banatului, trei unități de frontieră au fost creiate în 1763, când baronul Buccow, comandantul militar al Transilvaniei, a insistat ca "o miliție valahă de frontieră" să fie organizată de la Porțile de fier, spre Răsărit, dealungul frontierei Carpaților. Această propunere fusese apărată la Viena, prin argumentul următor: Valahii, afară de câțiva **boieri** cu privilegii speciale "nefiind decât tolerați în țară, monarhul se bucura astfel de o putere și de prerogative fără limite asupra lor". Totuși înrolarea trebuie să fie limitată la Românii de religie Unită, pentru a împiedeca un exod de "schismatici", doritori să profite de avantagiile înrolării. Deci această chestiune a înrolării Românilor (numai Uniții), fusese pusă din anul 1763 și ea nu ajunsese să devină un fapt, din cauza opunerii celor trei națiuni privilegiate, Ungurii, Secuii și Sașii. Și iată că, 20 de ani mai târziu, problema vine din nou să se pună și impăratul dă ordinul ca să se stabilească **conscripția militară.**

S'a răspândit svonul că toți cei care se vor înrola, vor fi desrobiți și vor deveni proprietarii pământurilor pe care lucrează. Și țăranii s'au dus în grupe la oraș pentru a se înrola, spre mânia și spaima nobililor. Astfel în Alba Iulia s'a prezentat un grup de 10 țărani, înaintea ofițerului comandant, ca să-și arate dorința lor de a fi înrolați. Se înscriseră astfel toate satele din apropierea Alba Iuliei. Vestea se răspândi și satele porniră unul după altul, la Alba Iulia. Și militarii se văzură siliți să creieze un birou special, pentru a face fața cererilor. In patru săptămâni se înscriseră 81 de sate numai la Alba Iulia. In Țara Hațegului înscrierile se fac de către vicecolonelul regimentului de graniță, Karp. Aceasta se întâmpla, pentrucă grănicerii astfel scăpau de iobăgie. Grănicerii nu aveau stăpâni, prin urmare scăpau de prestațiile iobăgești și erau stăpâni pe casa și pe pământul lor, fiind obligați să facă numai serviciul militar.

"Urmarea fu că iobagii înscriși începură încă de pe acum să nu-și mai facă slujbele iobăgești, să vorbească deschis că ei curând vor fi stăpâni nu numai pe pământurile lor, dar vor împărți și pe cele nobiliare. In așteptarea armelor, începură să-și amenințe stăpânii, să se dedea la neorânduieli. Și acestea se petreceau tocmai vara, în toiul lucrului.

"Nobilimea, alarmată, alergă la guvern. Guvernul, alarmat și el, sub motivul că a fost făcută de comandamentul militar, fără a-l consulta, declară conscripția fără valoare și ceru generalului comandant sistarea ei imediată. Văzând agitațiile pe care le stârnise, comandamentul militar se asocie și el la soluție, promise chiar ajutor armat pentru liniștirea țăranilor. Guvernul trimise astfel la fața locului un comisar, pe Ștefan Nalmágyi, să comunice țăranilor că înscrierea lor e fără valoare, să-i liniștească și să cerceteze originea mișcării. Ceiace nu era deloc ușor. In contramandarea ordinului, iobagii vedeau iarăși, firește, o înșelaciune a nobilimii și nu "porunca împăratului; în ochii lor măsura demonstra iarăși că împăratul vrea să-i scape de iobăgie, dar se împotrivesc autoritățile locale. Nu vor prin urmare să recunoască noul ordin și amenință cu revolta". (6) M. Roller, Istoria Romîniei, III, pag. 757.

In luna August, guvernatorul, baronul Brukenthal, guvernatorul Transilvaniei, a făcut un raport la Viena, din care reieșea că ordinul conscripției militare, a produs turburări în toate satele și lucrurile mergeau până acolo, că se distribuiseră **broșuri misterioase,** deci era teama că va izbucni o revoltă. Ca bun sas ce era, prin urmare ca membru al celor trei națiuni priveligiate, baronul a știut să facă un raport, care ducea la eșuarea ordinului conscripției militare.

Dar vizitele împăratului în Transilvania, felul lui de a sta de vorbă cu țăranii, strângerea celor 19.000 de plângeri, a făcut ca iobagii români să capete o încredere oarbă în împăratul Iosif. "Impăratul Iosif mai ales, dacă prin măsurile sale a reușit prea puțin să schimbe lucrurile, prin atitudinea sa a reușit în schimb, să trezească în iobăgime credința că în lupta dintre ea și nobilime, împăratul se găsește de partea ei. După călătoriile lui, țăranii încep să nu-și mai facă slujbele iobăgești, să-și facă speranța că iobăgia însăși se va șterge, că împăratul așa vrea, numai domnii îl impiedică să o facă.

"Lupta se ascuțea și mai mult prin deosebirile naționale și religioase dintre supuși și stăpâni. Mai ales pe viitorul teatru al răscoalei, iobagii sunt în masă Români și de rit ortodox, român fiind aproape sinonim cu iobag, stăpânii, dregătorii, aparatul funcționăresc în genere unguri, protestanți sau catolici". (7) M. Roller, op. cit. III, pag. 747.

Dar iobagii români căpătaseră îndrăzneala că ei pot să se plângă împăratului și că împăratul le va da dreptate și această îndrăzneală a iogilor români, de a se plânge împăratului, îi scotea din fire pe stăpânii feudali. Și iobagii români încep să se

(4) A.D. Xenopol, op. cit. II, pag. 371.
(5) R.W. Seton-Watson, op. cit., pag. 206.
(6) M. Moller, Istoria Romîniei, II, pag. 757.
(7) M. Roller, op. cit. III, pag. 747.

plângă de toate nedreptățile făcute de stăpânii lor. "Iobagii încearcă mai întâiu, firește, căile legale. Se plâng autorităților domeniale, comitatului, guvernului, merg uneori până la cancelarie și chiar la curtea imperială. Dar chiar când obțin rezoluții favorabile, acasă ele nu se execută. Dinpotrivă, țăranii sunt prinși, maltratați, aruncați la închisoare, acum pentru îndrăzneală. Nici stăpânii feudali, nici comitatul nobiliar, nici administrația domeniului nu se împacă cu această depășire a cadrului scaunului de judecată feudal, pe care o îngăduiau reformele imperiale. De la plângerile individuale se trece la cele colective, se plâng satele, câte unul sau mai multe împreună. Satele domeniului Zlatna se asociază, trimit delegați care să le reprezinte pe toate. Trimit astfel câteva delegații la Viena, din care fac parte de obiceiu Horia și Cloșca, unul iobag din Albac, reprezentând satele din domeniul de sus, celălalt iobag din Cărpiniș, reprezentând pe cele din domeniul de mijloc. Delegațiile țărănești se plâng de sporirea sarcinilor, de încasări și munci arbitrare, de restricții, de prestațiile cerute de comitat, de abuzuri, de pedepsele pe care trebuie să le îndure pentru plângerile lor. Cer revenirea la vechile prestații, s'ar mulțumi acum și cu prestațiile, sporite și ele, ale urbariului din 1746. Zadarnic însă; rezoluțiile nu se execută". (8) M. Roller, op. cit. III, pag. 754.

S'a întâmplat încă și ceva nou, din cauza felului de a fi, în Ardeal, adică iobagul român, era supus la o dublă stoarcere. Așa, el era obligat să plătească dări stăpânului feudal, dar el era obligat să plătească și fiscului de la Viena. De exemplu, cârciumaritul era o sursă principală de venit a stăpânilor feudali, dar el era o sursă de venit și pentru fisc, care venea și el ca să-și primească partea lui. Dar acest drept de a vinde vin, îl puteau avea și satele, prin răscumpărarea acestui drept, cu bani. Plătind aceste răscumpărări, locuitorii rămâneau liberi să "cârciumărească", adică să vândă vinul cu deamănuntul și ei. Dar în 1781, s'a pus capăt sistemului de până atunci și s'a introdus sistemul arendării pe întreg domeniul. Și primul arendaș cu acest drept, de a cârciumări, pe întregul domeniu, a fost un căpitan pensionar care n'a fost în stare să plătească arenda nici pe un trimestru și atunci cârciumăritul a fost arendat la doi armeni, Martin Bosniac și Martin Patrubani. Dar aceștia, ca să câștige bani mai mulți, au urcat prețurile băuturilor și au adus și băuturi mai rele. Și în ziua de 24 Mai 1782, arendașii și-au adus băuturile lor spre vânzare, dar și le-au adus și ei pe ale lor, țăranii din Câmpeni, Bistra, Vidra și Râu Mare, în virtutea obiceiului de până acum. Arendași, cei doi armeni, ca să-și apere dreptul cumpărat, veniseră la târg cu oameni înarmați. Și conflictul s'a produs cu ușurință. La provocările arendașilor, țăranii s'au înfuriat și au spart butile armenilor și le-au vărsat băutura. Și cinci țărani au fost condamnați la moarte, iar locuitorii celor patru sate, fie că au participat sau nu la turburare, au fost condamnați să despăgubească pe arendași cu 8708 de florini, când băutura vărsată, era de numai 343 de florini. Evaluarea s'a făcut mai târziu, deși până la îzbucnirea răscoalei lui Horia, se încasaseră deja, 6179 de florini. Se vede din aceasta ce fel de justiție era pe acele vremuri, când pentru spargerea unor buți de băutură, au fost condamnați la moarte cinci **oameni**, adică cinci români și au fost condamnați să plătească 8708 de florini, când paguba produsă era numai de 343 de florini! Printre numele celor urmăriți pentru cele întâmplate la târgul din Câmpeni, figurează numele lui Ursu Nicola, zis și Horia, calificat ca un "faimos amăgitor" care agită și ține consfătuiri în taină. Dar iobagii se considerau condamnați pe nedrept, despăgubirea fiind nedreaptă și excesivă, iar strângerea lor, ca deobiceiu abuzivă. In primăvara anului 1783, o delegație de țărani porni spre Viena. Printre cei trimiși, se găsea și Horia. Și de astă dată, plângerea țăranilor a ajuns până la consiliul de Stat. Rezultatul a fost următorul: Sa se ia măsuri serioase ca, până când va sosi decizia împăratului, nici locuitorii, nici trimișii lor să nu mai fie molestați pentru plângerile lor și nici să nu se execute vreo sentință de moarte; la cercetarea, ordonată. Cancelaria și camera aulică să facă propuneri cum s'ar putea pune capăt acestor "abuzuri și tiranii". Nu avu nici acest ordin rezultatul dorit. Doar condamnarile la moarte pentru turburarea de la Campeni, se comutară la închisoare și bătaie". (9) M. Roller, op. cit. III, pag. 756.

* * *

In credința lor în împărat, alergau la Viena cu plângerile lor, iobagii valahi, când erau nedreptățiți. Au fost mulți cei care au alergat la Viena, trimiși de satele lor, nu odată ci de mai multe ori. Dar cel care a fost de cele mai multe ori, devenind prin aceasta un adevărat **specialist,** a fost țăranul Vasile Nicola Ursu zis și Horia, după cum spune istoricul Constantin Giurescu. Acesta a fost la Viena, de patru ori. Penultima dată a fost în anul 1783, când Horia a fost trimis de mai multe sate, implicate în turburările de la Câmpeni. Cu această ocazie, fuseseră condamnati la moarte cinci iobagi români și patru sate, au fost condamnate la plata unei sume de 8708 de florini ca despăgubire, pentru spargerea unor buți de vin. Și pe Horia îl urmăreau autoritățile feudale, calificat "faimosul amăgitor", care agită și ține consfătuiri în taină. "Pe el însă autoritățile, cu toate urmăririle și cu toate circulările răspandite prin comitatele vecine, nu-l putură descoperi; și nu-l vor putea prinde până la sfârșitul răscoalei". (10) M. Roller, op. cit. III, pag. 755-756. Dar cu toate că era pus în urmărire, el a putut să meargă la Viena și delegația din care făcea parte, probabil ca șef, a reușit să pătrundă cel mai departe: la **Consiliul de Stat.** Și rezultatul a fost bun sau aproape bun: condamnările celor cinci iobagi, care erau condamnați la moarte, au fost comutate în închisori și bătaie. Și în toamna anului 1783, Horia e trimis din nou la Viena, în fruntea unei delegații din care făcea parte și Cloșca, cu scopul de a obține de la Impărat, menținerea ordinului Conscripției militare, ca prim punct al cererii lor și în al doilea rând, **desființarea iobăgiei.** Și pentru că împăratul nu se găsea la Viena, delegații au trebuit să aștepte cam mult. Istoria lui Roller spune că Horia nu a putut să ajungă în fața împăratului decât la 1 Aprilie 1784. Roller mai spune că nu se știe cum a decurs audiența lui Horia la Impărat, și nu dă nici un detaliu și iată că de la englezul R.W. Seton-Watson, aflăm lucruri destul de interesante. Horia făcuse apel la împărat în timpul recentei lui călătorii și în Martie 1784 (Roller spune 1 Aprilie 1784) s'a dus din nou la Viena și **nu se știe cum,** a obținut o audiență la împărat. "Un text contemporan-plauzibil, cu toate că autenticitatea lui nu este sigură-, relatează că Horia a adresat împăratului Iosif, un apel pasionat pentru emanciparea națiunii sale și, crezând că vede la el un semn de asentiment, a căzut la picioarele lui cu recunoștință". (11) R.W. Seton, Watson, op. cit. pag. 207. Se crede că, cu această ocazie, împăratul i-a dat lui Horia o cruciuliță aurită, cu toate că nimeni nu a văzut-o niciodată.

Dar importanța acestei afirmații, se găsește în altă parte. Watson afirmă că Horia era convins de sprijinul împăratului. Dar acest sprijin are limită. Impăratul voia să-l sprijine pe Horia și pe Români, dar aceasta depindea de multe alte lucruri. Depindea de cele trei națiuni priveligiate, în primul rând de Unguri și depindea de puterea feudală. Pe această feudalitate, Iosif al II-lea, vroia să o **reformeze,** pe când Horia vroia s'o **desființeze.** Și acest lucru nu putea să-l facă împăratul Iosif al II-lea, în anul 1784. E plauzibil că împăratul i-a dat lui Horia o cruciulită aurită pe care n'a văzut-o nimeni niciodată, cum spune Watson, dar acest lucru poate să fie sigur, dacă ne gândim că toate lucrurile acestea, s'au petrecut de la prima vizită a împăratului în Transilvania și Iosif al II-lea simțise căldura arzătoare care emana de la acest popor valah, pentru persoana lui și inima lui sângera în fața nedreptăților pe care le suferea acest popor. Desigur că inima lui a sângerat și mai mult, când a văzut pe acest valah căzând la picioarele lui și a făcut un semn de milă, care a scăpat controlului lui, dar acest

(8) M. Roller, op. cit. III, pag. 754.

(9) M. Roller, op. cit. III, pag. 756.
(10) M. Roller, op. cit. III, pag. 755-756.
(11) R.W. Seton, Watson, op. cit. pag. 207.

semn nu a scăpat valahului Horia, care nu era obișnuit să vadă semne de milă din partea celor trei națiuni priveligiate. Dar aici a fost vina valahului: el a crezut mai mult decât era posibil: în ura pe care i-o inspirau stăpânii feudali și în special Ungurii, valahul a crezut că împăratul vroia totul și pentru aceasta avea nevoie de sprijinul valahului. Acest sprijin era materializat printr'o **răscoală,** o răscoală contra celor trei națiuni priveligiate și în special a Ungurilor. Deci Horia, întors în Transilvania, nu a înșelat pe Valahi, **căci el era convins** că împăratul aceasta vroia: răscoala contra celor trei națiuni priveligiate. Și aceasta a făcut, convins fiind că aceasta vroia și împăratul.

Joi 28 Octombrie era zi de târg la Brad și Crișan, ascuns sub podul de peste Criș eșea înaintea țăranilor și îi chema la adunarea de Duminică, la biserica din Mesteacăn, ca să asculte poruncile împăratului, aduse de Horia de la Viena. Și în ziua de 31 Octombrie, la biserica din Mesteacăn, s'au adunat vreo 5-600 de țărani și au ascultat porunca adusă de Crișan. Și această poruncă era scurtă: să meargă cu toți la Alba Iulia unde îi aștepta Horia ca să le dea arme. De acum înainte, vor fi toți grăniceri, împăratul îi declară liberi. Cei care nu vor să devină grăniceri, vor rămâne mai departe iobagi, dar cu sarcini reduse și vor trebui să lucreze numai o zi pe săptâmână, și aceia cu plată. Horia îi așteaptă la Zlatna, de unde vor pleca la Alba Iulia.

Pentru a merge la Alba Iulia, a doua zi, trebuiau să se adune la Curechiu. Dar la Curechiu, se întâmplă ceva grav. Doi juzi ai nobililor (solgăbiraie), cu câțiva soldați, au încercat în cursul nopți să-l prindă pe Crișan. Crișan prevenit la timp, fugi dar soldații traseră asupra lui, dar nu-l nimeriră. La sgomotul produs, țăranii au alergat, au ucis pe cei doi juzi și pe gornicul care-i însoțea iar pe soldati îi desarmară, i-au bătut și i-au alungat. Crișan îi duse pe țărani la biserica din sat și acolo le-a comunicat porunca cea nouă: pentrucă nobilimea se împotrivește ca să le dea țaranilor arme, acuma să-l urmeze pe el, să prade și să ucidă pe toți nobilii, căci aceasta este porunca împăratului. Și cu Crișan în frunte, țăranii porniră asupra nobililor din Zărand. De acolo se îndreptară spre Brad. Iar la 3 Noiembrie, Crișan a atacat pe nobilii din Ribița dar aceștia s'au opus cu armele. In luptă au fost uciși șapte țărani iar dintre nobili, au căzut 42 de persoane. Răscoala se întinde cu repeziciune. Satele se ridică unul după altul, iobăgimea se ridică în massă și atacă curțile nobiliare și bisericile catolice sau protestante. Iobagii nimicesc toate hârtiile, convinși fiind că odată cu hârtiiile, se termină toate nedreptățile. Natural toți nobilii au fugit, dar au căzut și mulți în mâinele răsculaților. Mulți nobili, ca să scape cu viață, se supun la noile legi impuse de răsculați: se botează în legea românească (ortodoxă), se îmbracă românește și se supun la muncile țărănești. Fete nobile au fost căsătorite cu iobagi. Din Zărand, răscoala trece în comitatul Hunedoarei, de acolo în Valea Mureșului, o coloană a luat-o pe Mureș în jos, devastând toate curțile nobiliare ce se întâlneau în cale, începând cu curtea baronilor Josika din Branișca. La șase Noiembrie, răsculații trecură în comitatul Aradului, la 7 Noiembre devastau curtea din Săvârșin a vicecomitelui Forrai. Cetele se înmulteau, se îngroșau, se înnoiau și conducătorii. Poruncile luau forme variate, se schimbau după nevoi locale. Dar era una care le domina pe toate: **domni și iobăgie să nu mai fie.**

Odată ieșiți din munți, răsculații s'au gândit să atace Deva. Deva era un punct important, căzută ea, restul va merge ușor, gândesc răsculații. Atacată Deva, la intervenția grănicerilor, răsculații fură nevoiți să se retragă. La 7 Noiembrie, răsculații năvăliră din nou asupra Devei, dar fură și de astă dată respinși de grăniceri, husari și nobili înarmați. Pe câmpia din fața orașului, au căzut 72 de iobagi morți iar 44 au fost prinși. Izbucnirii din Zărand de pe domeniile nobiliare, i-a urmat o altă tot atât de violentă în munții Zlatnei și ai Abrudului. Aici, în fruntea răsculaților, se găseau Horia și Cloșca și după ce a pornit răscoala, a venit și Crișan și la 4 Noiembrie, cei trei căpitani, Horia, Cloșca și Crișan, au luat jurământul țăranilor aflați acolo, în hotarul satului Blăjeni. De aici, o parte conduși de Horia, au intrat în Câmpeni, unde au devastat casele funcționarilor, a spanului, casieria fiscală, au spart pivnița fiscală și au vărsat toată băutura. Apoi Horia a plecat cu o parte a răsculaților spre Vidra și Râu Mare iar pe Cloșca și Crișan i-a îndreptat spre Abrud. Horia și grupul său a prins pe juzii domnești din Câmpeni, Gura Neagră, Gura Albacucului și i-a dus la Albac ca să dea socoteală de dările strânse. Pe judele din Vidra, țăranii îl aruncară în prăpastie, din vârful unei stânci. Țăranii de sub comanda lui Cloșca și Crișan, apărură în fața Abrudului la 5 Noiembre. Intrați în Abrud, au obligat pe toți orășenii de altă lege, să se boteze în legea românească și să desbrace hainele de postav și să se îmbrace în haine românești. După prădarea Abrudului și Roșiei, țăranii se împărțiră în două, o parte o luă pe Arieș în jos, în frunte cu Cloașca iar o parte pe Ampoi în jos, în frunte cu feciorul lui Horia, numit Horia cel tânar. Aceștia trebuiau să răscoale toate satele din calea lor apoi să se îndrepte împreună asupra castelului din Galda, unde se găseau închiși iobagi români, iar de acolo să se îndrepte spre Aiud. Iobagii răsculați se simțeau biruitori pretutindene. Nu putuseră să ocupe Deva, dar răsculatii erau convinși că va veni și rândul Devei.

"Dar groaza cea mare cuprinse nobilimea lovită. Scriptele comitatelor, corespondența nobilimii și dregătorimii, ne-o arată în plină panică. Răscoala luând proporții și intervenția militară întârziind, nobilimea îngrozită, redusă la propriile-i puteri, trebui să se apere singură. Comitatetele, unul după altul, hotărîra "insurecția" nobilimii. Nobilii însă, lăsați să-și facă singuri dreptate, se dedau, pe unde pot, la cele mai felurite abuzuri. Inarmați, maltratează, bat, târăsc în închisori pe iobagi la cea mai mică bănuială și în ținuturile necuprinse de răscoală. Iar în ținuturile răsculate se dedau la crunte răzbunări, la adevărate atrocități. Nobilii din Deva, în urma atacului asupra orașului, după o judecată sumară, decapitară din cei prinși până atunci, în fața cetății, vreo 50 de țărani. Un masacru asemănător se pregătea în castelul Hunedoarei. Comitatul Albei execută și el vreo 11. Execuții se pregăteau la Arad, la Cluj. In scaunele de judecată ale comitatelor, condamnările la grele pedepse sau la moarte, se țin lanț. Mai mulți muriră în închisori, în urma bătăilor și tratamentului neuman. (12) M. Roller, op. cit. III. pag. 768.

In fața răsculaților, autoritățile se arătau neputincioase. Comitatele au fost incapabile de a opune o rezistență iar funcționarii fugiseră în toate părțile. Guvernatorul Transilvaniei, baronul Samuil Brukenthal și comandantul armatei, nu se înțelegeau deloc. Guvernatorul, exagerând primejdia, cerea insistent intervenția armatei, iar baronul Preisz, comandantul armatei, căuta mereu pretexte de amânare. Generalul Preisz, nu știa ce să facă, deoarece cunoștea politica împăratului Iosif, care era contrară nobilimii și deaceia temporiza, în așteptarea ordinelor de la Viena, care întârziau să vină. Dar Sasul Brukenthal, insista mereu și în cele din urmă se decise să pună armata în mișcare, dar numai pentru intimidare, cu ordine să se abțină de la orice acțiune. Răscoala creștea mereu și armata a fost obligată să facă ceva. Generalul Preisz, nu s'a hotărît totuși la o acțiune directă ci la una de înșelăctume a iobagilor, simulând un armistițiu. Și comandantul militar l-a însărcinat pe vicecolonelui Schultz să intre în legătură cu răsculații iar acesta l'a trimis pe locotenentul Probst, să se ducă în munți. Și la 10 Noiembrie locotenentul s'a întâlnit cu Cloșca care și-a rezumat cererile în trei puncte: 1) să nu mai fie iobagi, 2) să fie militarizați și 3) să fie lăsați liberi țăranii închiși la Galda. La 12 Noiembrie, vicecolonelul Schultz s'a întâlnit cu Cloșca și cu Horia cel tânăr și au convenit să fie sistate ostilitățile pe timp de 8 zile, după care timp, Scultz va veni cu răspunsul la cele trei puncte ale cererii date locotenentului Probst. Dar vicecolonelul Schultz, n'a fost primit de guvernatorul Brukenthal, pe motiv că încercarea de liniștire a răsculaților, fusese făcută fără să fie consultat guvernatorul și deci cererile făcute de răsculați, nu au fost luate în considerare. Totuși guvernatorul a văzut că e bună acțiunea comandamentului militar și a trimis și el pe doctorul român din Sibiu Ioan Piuariu-Molnar, în Zărand, în tabăra lui

(12) M. Roller, op. cit. III, pag. 768.

Crișan. In urma întâlnirii cu Crișan, s'a obținut și aici un armistițiu pe 15 zile. După aceste două grupuri mari, celelalte mai mici, au fost mai ușor de liniștit. Cererile țăranilor erau asemănătoare și în esență, se limitau la una singura: **să nu mai fie iobăgie.** Guvernatorul nu avea nevoie să ia în seamă nici cererile aduse de vicecolonelul Schultz și nici cele aduse de doctorul din Sibiu Ioan Piuariu, ci în așteptarea ordinelor de la împărat, nu rămânea decât să temporizeze. Vicecolonelul Schultz s'a ținut de cuvânt și peste opt zile, a revenit la țăranii cărora el le făgăduise că le va rezolva cererile. Intâlnirea a avut loc la Câmpeni, la 21 Noiembrie, de astă dată fiind de față și Horia. Dar răspunsul vicecolonelului, era departe de a fi cel așteptat de răsculați. "Pentru rezolvarea cererilor lor, Schultz îi îndemna să trimită delegați la guvernator, iar el le ceru să-și predea armele și să dea prinși pe căpitani. Ripostând că ei n'au căpitani, răscoala a făcut-o țara, colonelul indică pe Horia și Closca care-i reprezentau și se găseau în fața, să vină cu el să le apere cauza în fața generalului. La strigătele unanime însă, sgomotul care se produse și mișcarea înainte a mulțimii pentru a-l lua în mijloc, colonelul trebui să se resemneze și să plece fără alt rezultat.

"Inșelați, țăranii se ridicară din nou. Poruncile lui Horia se răspândiră iarăși prin sate. Cetele țărănești se strânseră din nou, în mai multe puncte, în frunte cu căpitanii, cu planul de a lovi încă odată Abrudul, apoi Zlatna, Deva, Aiudul, de a pătrunde spre Cluj, cu gândul acum, desigur de a nu se mai opri până când nu vor ridica toată iobăgimea Transilvaniei. Faurii bat de zor arme pentru țărani". (13) M. Roller, op. cit. III, pag. 768.

Dar acum era prea târziu. Se pierduse un timp prețios pe care-l câștigară adversarii. Nobilimea era în arme, armata se găsea la poalele munților și se aștepta numai semnalul acțiunii. Iar iarna era și ea aproape. Chiar în ziua când Schultz era la Câmpeni, venise ordinul împăratului. Prima dată când a aflat împăratul de răscoala din Transilvania, a fost la 12 Noiembre. Impăratul se găsea în conflict cu Olanda, în pragul unui război. "Vestea neașteptată a unei răscoale țărănești, în numele lui, în extrema opusă a impertului, cădea într'un moment deci cât se poate de inoportun. Evenimentul nu numai că îi reținea o parte din forțele armate, dar putea fi folosit de puterile adverse în avantajul lor. Alarmat, nu stătu mult la îndoială, ordonă reprimarea cu forța armată a răscoalei printr'o acțiune concentrică imediată, îndreptând spre Transilvania și unități din Ungaria. Primele lui ordine se adresară astfel generalilor săi: trebuie pusă imediat în mișcare armata și, pentru că asupra mulțimii fac o deosebită impresie, să fie pornite spre ținuturile răsculate tunuurile. Cu trupele să plece și dregători de-ai comitatelor, care să aibă pe lânga sine și călău, pentru a executa pe loc, după legea marțială, pe agitatori și recalcitranți, spre înspăimântarea și a celorlalți. Să nu se întrebuințeze însă forța decât până ce țăranii răsculați se împrăștie, iar legea marțială numai pentru "răufăcatorii cei mai nelegiuți". Pe capul răscoalei să se pună 300 de galbeni. (14) M. Roller, op. cit. III, pag. 769.

După cum se vede, împăratul Iosif era furios deoarece primele ordine, la el erau de o asprime care ieșea din comun, dar timpul trecând, ordinele împăratului s'au mai atenuat și ele. "Condamna, firește atitudinea guvernatorului și pe a generalului comandant, atât pentru neintervenția armată cât și pentru îngăduirea insurecției nobilimii. Opri nobilimea să-și facă singură dreptate. Cercetarea cauzelor, liniștirea răscoalei și aplicarea sancțiunilor le încredință nu autorităților principatului, ci unui comisar regal, în persoana contelui Anton Jankovics, dându-i drept ajutor pe generalul Papilla. Pe generalul Preisz îl înlocui cu generalul Fabris. Cât despre țăranii răsculați, recunoaște motivele care i-au dus la acțiunea lor disperată, căci "desigur lucrurile pot fi înăbușite un timp cu puterea, dar când omenirea e prea mult maltratată și când arcul e prea întins, cu siguranță se frânge" după cum scrie însuși comisarului său. Reveni asupra severității de la început, însuși răsgândindu-se că "severitatea ce-i drept supune poporul, dar nu-l convinge", le promite amnistie generală dacă se vor supune. Nu însă și căpitanilor. In ei nici el nu vede decât niște "blestemați" care au amăgit mulțimile neștiutoare. In privința lor ascultă sfatul cancelarului Esterházy că amnistia nu trebuie să-i cuprindă și pe ei". (15) M. Roller, op. cit. III, pag. 769.

Și la ordinele împăratului, armata a intrat în acțiune. Situația răsculaților era gravă, totuși ei nu s'au descurajat și au primit lupta cu armata, deci cu împăratul. Dar acuma, firește, cu șanse foarte slabe. Totuși s'au baricadat în munți în mai multe locuri, cu copaci tăiați, la intrările în munți, gata de luptă. La 27 Noiembre, țăranii din Zărand, cu Crișan în fruntea lor, au lovit pe maiorul Stoianich la Brad și l-au obligat să se retragă la Halmagiu, Lovit din nou, maiorul Stoianich a fost obligat să simuleze o împăciuire, ca să iasă din încurcătură. La 29 Noiembrie, au oprit pe vicecolonelul **Schultz** la Râmeți, silindu-l să se retragă și tot la 29, la Lupșa loviră o trupă a maiorului Dolcinengo. Și aceste succese le-au dat speranță de victorie, încât iobagii români au respins amnistia generală promisă de guvern, în numele împăratului, prin circulara în românește din Noiembre. Dar țăranii nu vor să audă de amnistie: mai bine să piară cu toții de palos sau de roată, decât să se întoarcă la mizerabila lor stare de înainte. Dealtfel ei nici nu cred că aceste ordine au fost date de împărat, căci ele sunt "scornite" de "domni", adică de vechii lor stăpâni feudali. Iar Horia, când i s'a propus personal amnistie, dacă liniștește poporul, a răspuns demn că el n'are lipsă de iertarea împăratului; va liniști poporul numai atunci când i se vor scădea sarcinile.

Dar armata înainta peste tot. Numai rămăsese decât oastea lui Horia de la Câmpeni, care rămăsese în picioare, în munții Abrudului. Impotriva ei, porni vicecolonelul Schultz, care la 11 Decembrie, a intrat în Câmpeni. Și Horia, urmărit îndeaproape de armată, își lasă oamenii să se împrăștie, iar el se retrase la Râul Mare. Și vreo sută de oameni, îl mai petrecură până la satul lui natal și apoi se cufundă și el în munți, împreună cu Closca. Armata care-l urmărea, a pus, la 16 Decembrie, stăpânire și pe satele de acolo: aceste sate au fost ultimele care au depus armele.

* * *

Horia și Closca s'au ascuns în pădurea Scoruset, în munții Gilăului. Se svonise că Horia și Closca vor să plece la Viena, pentru a se prezenta împăratului. Aceasta este o dovadă că Horia încă avea încredere în împăratul Iosif al II-lea. Și urmăritorilor le era teamă că Horia le va scăpa din nou din mâini și deaceia îl căutau cu multă grijă și au anunțat comitatele din drumul spre Viena. **Și au fost nevoie de apariția nelipsiților trădători".** Se găsiră deci câțiva trădători ticăloși care călăuziră cătanele prin potecile codrului și dădură pe neașteptate asupra lor. Legați în lanțuri, Horia și Closca fură duși la Alba Iulia și aci începu procesul". (16) Constantin Giurescu, Istoria Românilor, din cele mai vechi timpuri până astăzi, pag. 481-482. Ceiace este mai grav, este că "ticăloșii trădători" erau din Albac, adică din satul lui Horia.

Prinderea lui Horia și Closca, de către trădători, a avut loc în ziua de 27 Decembrie, 1784.

Iosif al II-lea, fiind anunțat de prinderea celor doi "nelegiuiți" și "blestemați", dădu ordin comisarului regal "pentru a da un exemplu răsunător, să fie purtați prin locurile pe unde au făcut cele mai mari ticăloșii, pentru a fi arătați ca o înspăimântătoare pildă, poporului de rând și complicilor lor amăgiți, și apoi să fie executați într'un chip spectaculos, într'o zi dinainte anunțată, într'un loc capital, unde să se poată strânge câți mai mulți supuși și unde se găsesc și cele mai neastâmpărate capete. Această execuție trebuie sa se facă sub autoritatea comisiei, ca supușii să vadă și să fie pentru ei vădit că aceasta e hotărita mea voința și nu numai a guvernului sau dregătorilor comitatului". (17) M. Roller, op. cit. III, pag. 772-774.

urmează în nr. 66

(13) M. Roller, op. cit. III, pag. 768.
(14) M. Roller, op. cit. III, pag. 769.
(15) M. Roller, op. cit. III, pag. 769.
(16) Constantin Giurescu, Istoria Românilor, pag. 481-482.
(17) M. Roller, op. cit. III. pag. 772-774.

Propaganda anticomunistă prin viniete poştale

misiunele de viniete poştale ca propagandă contra adversarilor şi adversităţilor politice, nu a fost o născocire a românilor din exil aflaţi în Spania, ci un mijloc eficace de a combate pe această cale duşmanii lumii de azi, mijloc pe care l'au utilizat în cele două conflagraţii mondiale ale Europei toţi beligeranţii principali, pe care ca atare, şi românii au crezut oportun a-l practica împotriva ruşinoasei abandonări a Ţării noastre în ghiarele molohului sovietic la 23 August 1944.

Spania, care cunoscuse şi suferise ororile săvârşite de brigăzile internaţionale care luptaseră în zonele roşii ale ei şi pe care învingându-le le alungaseră în afara frontierelor, generoasă, a recunoscut oficial constituita Comunitate a Românilor pribegi în teritoriul ei, pe care o solicitase în 1949 Preşedintele Aron Cotruş, mare poet hispano-român -, acordându-i personalitate juridică şi îngăduindu-i propaganda împotriva injustei cotropiri a pământului românesc de către Sovietici.

Aceste viniete pe care le reproducem în culorile lor originale în paginile care urmează, au fost concepute în formatele şi aspectele timbrelor poştale ale vremii, conform cerinţelor Uniunii Poştale de la Berna, fiind cu desenele sau aluziile directe, o propagandă universală contra comunismului destructiv introdus în România şi toate ţările din estul Europei, circunlând pe corespondenţa dintre grupurile româneşti împrăştiate pe glob, făcând cunoscut protestul românimei contra injustei vânzări la Yalta.

Cifrele indicate pe viniete corespundeau tarifelor postale în vigoare în România de atunci, dar nu aveau valabilitate de francare poştală, ci numai rol de ilustrare propagandistică alături de timbrele poştale oficiale ale ţărilor de unde plecau scrisorile.

Au servit ca atare cei 15 ani cât a durat bătălia filatelică contra comunismului şi Europei dela Strassbourg, care uitase de restul ei de Ţări din Est, circulând pe corespondenţa refugiaţilor români din diversele ţări şi continente pe unde pribegia îi silise să-şi caute un rost.

In total au fost 56 de emisiuni între anii 1954-1969, cari pot fi împărţite propagandistic în mai nulte grupe:

1/. **Emisiuni de afirmare românească în congrese internaţionale şi de Protest împotriva schimbării numelui ţării în 1954, din ROMANIA în Republica populară Romînă**, sub pretextul modificării ortografiei prin înlocuirea literei **â** din **a,** cu litera **î** din **i,** în fond cu intenţia de a şterge vestigiile originei latine a poporului român păstrate în numele ţării ROMA latina a imparatului Traian, cuceritorul Daciei si colonizatorul ei cu familii latine iberice în anul 106, era noastră, din amestecul cărora cu autohtonii DACI dealungul secolelor, s'a născut poporul român latin dela gurile Dunării.

Deacea, prima emisiune de viniete poştale din 10 Mai 1954 a fost dedicată celui de al II-lea Congres Internaţional al Uniunii Latine celebrat la acea dată în Madrid, omagiu împăratului Traian şi Regelui Dac Decebal, primul, ca simbol al continuitaţii latine figurând pe cele 3 valori ale emisiunei, care reprezinta cele trei faze istorice: cucerirea romană a Daciei, prima unire a provinciilor româneşti sub sceptrul Voevodului Mihai Viteazul în anul 1599 la Alba-Iulia şi România Mare realizată la Alba Iulia 1918 de Regele Ferdinand I.

La Congresul din 1954 din Madrid al Uniunii Latine, Românii exilaţi în Spania au participat ca observatori invitaţi special de guvernul Generalului Franco.

In continuare au aparut:

La 1 Decembrie 1955, în colaborare cu Comitetul Generalului Rădescu prin Dl. Fărcăşanu, seria de 2 valori şi Blocuri filatelice comemorând ocuparea Legaţiei Republicei Populare Romîna din Berna Elveţia de un comando de patrioţi români, în zilele 14-15 Februarie 1955, U.N.E.S.C.O. reuniunea la Madrid a Consiliului de Direcţie, în a 43-a conferinţă, protest contra acceptării Republicii Populare Romînă în Asociaţie, participarea la 23 Mai 1956 la cea de a treia Expoziţie Internaţionala Agricolă, cu Stand Artezanal, Expoziţie Filatelică şi vinietele cu Fauna şi Flora României, comemorarea a 40 de ani dela bătălia din 1917 la Mărăşeşti-simbol al vitejiei româneşti, la 19 August 1957, 500 de ani de la urcarea pe tron a Voevodului Molovei Stefan cel Mare-Atlet al lui Christos şi apărător al frontierrei de Est a Europei, la 10 Mai 1959 -seria- Europa care suferă, cu prilejul Conferinţei de Inalt Nivel a Marilor Puteri la Geneva reprezintă cele 3 aspecte ale ocupaţiei comuniste, pistolul in ceafă, închisoarea şi deportarea , comemorarea a 15 ani dela instaurarea teroarei comunismului în Romania. Blocul Europa care Suferă surşarujat, comemorarea Centenarului timbrului poştal al Moldovei-capul de Zimbru-la 10 Mai 1958 cu o grandioasă expoziţie filatelică a timbrelor româneşti, dela prima emisiune până la acea dată, instalată în saloanele Palatului Poştei din Plaza Cibeles din Madrid, luptători anti-comunişti-Corneliu Zelea Codreanu cu prilejul comemorarii a 25 de ani dela moartea lui, la 24 Ianuarie 1959 -comemorarea Centenarului Unirii Principatelor Române-4 valori cu efigiile Domnitorului Alexandru Ion Cuza şi patriotului Mihail Kogâlniceanu, primul ministru în acea epocă şi un Bloc filatelic.

2/. Emisiuni de adeziune la idea unificării europeene, începută de Europa celor 6 dela Strassbourg, a exilului românesc, parodiind în prealabil emisiunile identice de timbre lansate de ei în acest scop, protest împotriva indiferenţei arătată ţărilor din estul Europei, considerând că această unificare nu noate fi realizată fără participarea estului european. Au fost in total 14 emisiuni începând cu 1956 şi până în 1969 şi de notificare României, necesitatea colaborarii cu noua instituţie europeană.

Au fost in total 14 emisiuni, începând cu anul 1956 şi încheind cu anul 1969.

3/. Emisiuni comemorând sărbătoarea Crăciunului, singura sărbătoare religioasă anulată în România comunistă, in total 6 emisiuni de timbre evocând tradiţionalele manifestări de 25 Decembrie, ziua naşterii Mântuitorului Isus Christos, Dumnezeul nostru.

Această activitate naţională a Comunităţii Românilor din Spania reprezintă două bătălii anti-comuniste câştigate de exilul luptător: prima, revenirea la numele vechi al Tării - România-, incepând cu emisiunile anului 1964 luna Aprilie, iar a doua, începerea colaborării cultural-economică intereuropeană cu emisiunea Mercur din 28 Aprilie 1968, continuată de atunci şi până azi cu apariţia, concomitentă emisiunilor dela Strassbourg, de emisiuni de timbre sau colite glorificând această colaborare.

Finis coronat opus.

Traian Popescu

1

2

3

4

6

5

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

19

18

20

ROMÂNIA LIBERĂ

21

EUROPEANS!
Don't allow any more the communism to split the europeen trunk!
The open wound can still be healed. The enslaved nations can still be delivered!

EUROPÉENS!
Ne tolérez plus aux communistes de fendre l'arbre unique de l'Europe!
Il n'est pas trop tard pour guerir les blesures béantes. Il n'est pas encore trop tard pour liberer les peuples esclaves!

EUROPÄER!
Duldet nicht mehr die Spaltung des europäischen Stammes durch den Kommunismus! Noch ist es Zeit die offenen Wunden zu heilen!
Noch is est Zeit die versklavten Völker zu befreien!

1 LEU

22

23

24

26

27

25

ROMANIA LIBERA

10 ANI DE LUPTĂ PENTRU ELIBERAREA EUROPEI DE EST ȘI CREAREA MAREI «EUROPA»

EUROPEENS LIBRES N'OUBLIEZ PAS VOS FRÈRES DE L'EUROPE DE L'EST. LA COÈXISTENCE AVEC LE COMMUNISME, EN LES SACRIFIANT, EST UNE MENAÇE MORTELLE POUR VOS LIBERTÉES!

FREE EUROPEANS DO NOT FORGET YOUR BROTHERS FROM EASTERN EUROPE. COEXISTENCE WITH COMMUNISM, WHILE SACRIFICING THEM, IS A DEADLY THREAT AGAINST YOUR FREEDOM!

EUROPEOS LIBRES, NO OLVIDÉIS VUESTROS HERMANOS DE LA EUROPA DEL ESTE. COEXISTENCIA CON EL COMUNISMO, SACRIFICÁNDOLOS, ES UN PELIGRO MORTAL PARA VUESTRA LIBERTAD!

EUROPENI LIBERI, NU UITAȚI PE FRAȚII VOȘTRII DIN EUROPA DE EST. COEXISTENȚA CU COMUNISMUL, SACRIFICÂNDU-I, ESTE AMENINȚAREA DE MOARTE A LIBERTĂȚII VOASTRE!

3 Lei

28

29

31

ROMÂNIA LIBERĂ !

30

CENTENARUL
PRIMEI CONFERINȚE POSTALE INTERNAȚIONALE
PARIS, 8 MAI - 11 IUNIE 1863

1 LEU

32

33

34

35

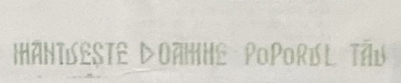

36

37

38

39

40

CE SPUN EVREII DE ANTIROMANISMUL UNORA DINTRE CORELIGIONARI

rimisă de un evreu român, cititor anonim din Israel, am primit la începutul anului 1990 tăietura din "Revista Magazin" Nr. 29 din 14.XII, 1989 pagina 58-rubrica "Scrisori dela cititori", în care am citit scrisoarea Domnului Dr. medic M. Cohen din Beit Shemes, pe care o reproduc alăturat în facsimil.

Mărturisesc că rândurile Domniei Sale m'au emoționat, dovedindu-mi că există totuși evrei români care gândesc despre România și Români, altfel decât sionismul internațional, lucru pentru care îi trimit o cordială strângere de mână, felicitându-l pentru curajul cu care dojenește pe cei doi ziariști evrei Sorin Toma și Sorin Cunea, care se întrec, unul în Israel iar celalalt la emisiunile radiofonice Free Europe din München, în a se ameesteca, cum scrie Doctorul, "în ceace n'ar trebui să-i privească deloc: treburile politice interne ale României".

Domnul Dr. Cohen le amintește, cu justețe că așa s'a produs antisemitismul localnicilor, care îmi permit să adaug, nu a fost în țara românească niciodată rasial, cum afirmă pe nedrept evreii gen cei doi Sorini, ci politic, ca replică dată comunismului agresiv pe care-l propovăduiau majoritatea celor sosiți după 1919 din Polonia și Rusia, naționalizați într'o noapte la cererea Aliaților în primul război mondial și care plăteau astfel cu ingratitudine generositatea românească.

Noi, românii născuți în prima decadă a secolului 20, ne amintim de epoca în carei însăși făceau o deosebire între cei-pământeni-și ceinoi veniți-convietuirea armonioasă cu primii, bazată pe înțelegere reciprocă, crease zicala: "fiecare român are ovreiul lui"- prieten, coleg, om de casă sau de afaceri.

Din păcate comunismul propagat de noii veniți a stăvilit această înțelegere armonioasă, pe care o adevereşte călugărul evreu orthodox Nicolae Steinhardt din Mânăstirea Rohia din Maramure, în spovedania pe care deasemenea o reproducem în continuare, în facsimil.

* * *

Tot din Israel am primit, detașată din revista "Minimum", rubrica "Pagina cât se poate de liberă", fotocopia spovedaniei călugărului orthodox Nicolae Steinhardt, decedat în toamna trecută în Mânăstirea Rohia din Maramureșul românesc.

Spovedania, e răspunsul la scrisoarea din 5 Februarie 1989 trimisă de fostul colaborator al "Revistei Cultului Mozaic" Victor Russu, actualmente emigrat în Israel și la intrebarea ce-i pusese acesta - **"Ce gânduri îți trec prin minte Călugare Nicolaie, la 2 noaptea?"**

Călugărul Nicolae Steinhardt, cu cinstea sufletească a creștinului convins, mărturisește:

> "Doresc să vă asigur că am fost primit cum nu se poate mai bine aici. **Botezul meu e mai cu seamă o poveste de dragoste, a îndrăgostirii mele crescânde de neamul românesc, de ce se numește fenomenul românesc si de biserica creștină.**
>
> M'am simțit atras din copilărie și tinerețe de acest fenomen românesc (ca și părinții mei de altfel).
>
> **Anii de închisoare (i-am făcut ca "naționalist" român și într'un loc denumit al intelectualilor mistico-legionari), mi-au întărit dragostea și apropierea de români.**
>
> Era totuși firesc să întâmpin serioase greutăți la această mică mânăstire din celălalt capăt al țării: **vârsta** (m'am călugărit la 68 de ani), **calitatea (beleua)** de a fi fost deținut politic, **originea etnică** ("It,ic") vorba lui Al. Mirodan, **depărtarea locului de unde veneam** (de la Bucuresti, la peste 500 km..., calitatea mea **de intelectual și de orășan,** printre oameni toți de origine țărănească,... toate îmi creau condiții potrivnice și făceau foarte probabilă (și foarte legitimă lesne de înțeles) o recepție puțin călduroasă.
>
> Și totuși, **nu a fost așa: monahii aceștia, neamul acesta de păstori și tărani-oamenii aceștia atât de diferiți de mine m'au primit, înțeles și acceptat cu o mărinimie, o bunăvoință, o răbdare, o simpatie care a desființat orice bariera și mă fac să mă simt la ora 2 noaptea, ora adevărului, cu totul nefrământat de dubii: câtuși de puțin străin, stingher, nefericit, nostalgic ori gândind să mă întorc din drumul pe care am apucat. Scena atroce din "Tevie lăptarul -a lui Salom Aleichem- cu un fanatism vrednic de al unui ayatollah iraniam-nu mi se aplică.**
>
> Tot astfel, **în inchisoare, m'am bucurat de un tratament frățesc din partea camarazilor legionari. Eu unul nu vă ascund că mă rog și pentru ovreii omorâți la Jilava și pentru legionarii asasinați de pramatia de Carol al II-lea...**
>
> Nu, iubitule domnule Russu, puteți fi încredințat că nici o clipă nu am ascuns am încercat să ascund cine sunt.

Amintind de lucrarea Domnului Al. Mirodan "Dicționarul Neconvențional", vol I pag. 208 la care colaborase, antologie a scriitorilor evrei de limbă română, adaugă:

> **Nu-mi ascund părerea mea: e intocmit cu vervă, dar conține mult prea multă ținere de minte a răului, mult prea multă ranchiună, vindictă și chiar importante doze de venin.** Nu e bine! Românii nu executat ordinul de a-i ucide pe toți evreii. Antonescu s'a împotri vit cu hotărîre... Există, Domnule Russu, un timp pentru supărare, dar există, citez din vechiul legământ și o iertare și împăcare.
>
> **Tinerea de minte migăloasă și exacerbată numai a răului, învenineză mai ales sufletul celui care nu poate depăși stadiul sufletesc al vendetei.**
>
> **Să nu uităm: nimeni nu-i fără păcat iar lumea nu-i matematic împărtita în buni și răi, iar noi evreii nu deținem cu exclusivitate monopolul bunătății, dreptății și infailibilității.**

Călugărul evreu orthodox Nicolae Steinhardt fusese, înainte de a alege sihăstria, un apreciat om de litere, scriitor, critic literar, ziarist, deci cunoscuse și trăise desmățul moral al Regelui Carol al II-lea extins de el și în politica internă a României, originea tuturor nenorocilor abătute asupra T,ării prin nechibzuința sau răutatea conducătorilor.

Calificativele superlative pe care le dă în spovedania lui, monahilor și legionarilor, cu care după mărturiile lui scrise, împărtise frățește rigorile nedreptelor ostracizări penitenciare ale regimului polițienesc din acele vremuri, nu sunt figuri de stil, literatură, ci recunoașterea adevăratei omenii românești, distrusă sub regimul comunist, omenie incapabilă de ură rasistă.

Partidul politic legionar al Gărzii de Fier, constituit în 1927 în conformitate cu legile democratice ale Tării și prevederile Constituției, avea în 1933 în Parlament, 5 deputați, aleși lafel constituțional și democratic, iar în alegerile libere din 1937 obținuse pe aceaș cale 66 deputați, din voința liber exprimată de popor, determinând lovitura de Stat ilegală a lui Carol al II-lea și masacrarea legionarilor, arbitrar scoși din lege printr'o nouă Constituție "ad hoc" împusă prin vot verbal.

Acțiunea politică a partidului legionar era isvorîtă din nemărginita lor dragoste de Neam și Tară, forjată din străvechile tradiții românești și conștiința datoriei de a păstra intact patrimoniul teritorial reîntregit cu sacrificiul a 800.000 de suflete decimate de primul război mondial, creând un nou vlăstar de valah, care să asigure unitatea unitatea, sufletească a poporului român, ducând o viață demnă și austeră închinată Patriei.

Revista Magazin nr. 29, 14.XII.1989. Tel Aviv

REVISTA magazin

SCRISORI DE LA CITITORI

Deşi de zeci de ani în ţară, medic la Kupat Holim, urmăresc şi presa de limba română, încît am luat cunoştinţă recent de sosirea lui Sorin Toma, veteranul comunist din România şi fost redactor şef la "Scînteia". Am citit confesiunile sale şi polemicele în jurul lor.

Ca membru în Mapai (în prezent Partidul Muncii), sînt abonat la ziarul ebraic Davar şi am citit acolo la 20 octombrie un reportaj de la postul de radio "Europa Liberă" care emite din Muenchen şi am aflat cu acest prilej că Sorin Cunea care semnează în presa de limbă română din Israel, este de fapt un iored, care venind din România în Israel în 1965 a "iordit-o" după doi ani la Muenchen unde transmite emisiunile în româneşte, către România ale "Europei Libere". De ce n-a rămas în Israel? Pentru că, spune el, n-a fost primit la "Kol Israel". Directorul Adi Carmi "ştia că sînt mai bun decît el"...

După două săptămîni am citit în "Davar" o energică ripostă a d-lui Carmi, care a explicat de ce nu l-a primit la lucru la postul naţional de radio "Kol Israel", pe Sorin Cunea imediat după debarcarea lui la Haifa, ceea ce l-a determinat pe Cunea s-o "iordească" imediat în Germania?!...

Dar ceea ce mă deranjează pe mine este complet altceva: linia comună dintre cei doi Sorini: Sorin Toma şi Sorin Cunea, doi evrei care-şi consacră viaţa în ceea ce n-ar trebui să-i privească deloc: treburile politice interne ale României. Imi amintesc că atunci cînd, cred că prin 1946, a apărut în "Scînteia" articolul lui Sorin Toma: "Despre putrefacţia poeziei sau poezia putrefacţiei" – pe marginea poeziei lui TUDOR ARGHEZI, un coleg de facultate mi-a spus: "nu-i de-ajuns că răbdătorul pămînt românesc îl rabdă pe jidanul Sorin Toma, mai trebuie el să-l împroaşte cu noroi pe poetul nostru naţional?" Adică, nu noroiul în sine (care poate fi curăţat, şi într-adevăr a fost curăţat ulterior după mulţi ani de suferinţă pentru Arghezi) l-a deranjat pe colegul meu creştin şi pe alţii ca el, ci faptul că noroiul a venit de la un evreu, deşi cu numele românizat de Sorin Toma. Şi mă întreb acum şi despre evreul Sorin Cunea, ce caută el în Germania unde de 22 de ani transmite emisiuni către poporul din România? Cu ce drept, un evreu îşi face "parnusă" din imixtiune permanentă în treburile politice interne ale altei ţări? Cu ce drept Sorin Toma şi Sorin Cunea, doi evrei, au încercat sau încă încearcă, să influenţeze istoria politică a poporului român? Oare nu astfel a apărut antisemitismul? Comunistul Sorin Toma şi anticomunistul Sorin Cunea, trag din direcţii opuse, istoria României. Cu ce drept?

Poate din cauză că Sorin Toma, în loc să răspundă pentru faptele sale în România, a venit să găsească refugiu ospitalier de bătrîneţe în Israel, patria evreiască unde desigur va reveni – în cele din urmă – şi Sorin Cunea.

Căci Israelul îi primeşte pe toţi fiii rătăciţi şi îi iartă de tot ce-au păcătuit...

Dr. medic M. COHEN
Beit Shemes

SCRISORI DE LA CITITORI

Deşi de zeci de ani în ţară, medic la Kupat Holim, urmăresc şi presa de limba română, încît am luat cunoştinţă recent de sosirea lui Sorin Toma, veteranul comunist din România şi fost redactor şef la "Scînteia". Am citit confesiunile sale şi polemicele în jurul lor.

Ca membru în Mapai (în prezent Partidul Muncii), sînt abonat la ziarul ebraic Davar şi am citit acolo la 20 octombrie un reportaj de la postul de radio "Europa Liberă" care emite din Muenchen şi am aflat cu acest prilej că Sorin Cunea care semnează în presa de limbă română din Israel, este de fapt un iored, care venind din România în Israel în 1965 a "iordit-o" după doi ani la Muenchen unde transmite emisiunile în româneşte, către România ale "Europei Libere". De ce n-a rămas în Israel? Pentru că, spune el, n-a fost primit la "Kol Israel". Directorul Adi Carmi "ştia că sînt mai bun decît el"...

După două săptămîni am citit în "Davar" o energică ripostă a d-lui Carmi, care a explicat de ce nu l-a primit la lucru la postul naţional de radio "Kol Israel", pe Sorin Cunea imediat după debarcarea lui la Haifa, ceea ce l-a determinat pe Cunea s-o "iordească" imediat în Germania?!...

Dar ceea ce mă deranjează pe mine este complet altceva: linia comună dintre cei doi Sorini: Sorin Toma şi Sorin Cunea, doi evrei care-şi consacră viaţa în ceea ce n-ar trebui să-i privească deloc: treburile politice interne ale României. Imi amintesc că atunci cînd, cred că prin 1946, a apărut în "Scînteia" articolul lui Sorin Toma: "Despre putrefacţia poeziei sau poezia putrefacţiei" - pe marginea poeziei lui TUDOR ARGHEZI, un coleg de facultate mi-a spus: "nu-i de-ajuns că răbdătorul pămînt românesc îl rabdă pe jidanul Sorin Toma, mai trebuie el să-l împroaşte cu noroi pe poetul nostru naţional?" Adică, nu noroiul în sine (care poate fi curăţat, şi într-adevăr a fost curăţat ulterior după mulţi ani de suferinţă pentru Arghezi) l-a deranjat pe colegul meu creştin şi pe alţii ca el, ci faptul că noroiul a venit de la un evreu, deşi cu numele românizat de Sorin Toma. Şi mă întreb acum şi despre evreul Sorin Cunea, ce caută el în Germania unde de 22 de ani transmite emisiuni către poporul din România? Cu ce drept, un evreu îşi face "parnusă" din imixtiune permanentă în treburile politice interne ale altei ţări? Cu ce drept Sorin Toma şi Sorin Cunea, doi evrei, au încercat sau încă încearcă, să influenţeze istoria politică a poporului român? Oare nu astfel a apărut antisemitismul? Comunistul Sorin Toma şi anticomunistul Sorin Cunea, trag din direcţii opuse, istoria României. Cu ce drept?

Poate din cauză că Sorin Toma, în loc să răspundă pentru faptele sale în România, a venit să găsească refugiu ospitalier de bătrîneţe în Israel, patria evreiască unde desigur va reveni – în cele din urmă – şi Sorin Cunea.

Căci Israelul îi primeşte pe toţi fiii rătăciţi şi îi iartă de tot ce-au păcătuit...

Dr. medic M. COHEN
Beit Shemes

SCRISORI DE LA CITITORI

Deşi de zeci de ani în ţară, medic la Kupat Holim, urmăresc şi presa de limba română, încît am luat cunoştinţă recent de sosirea lui Sorin Toma, veteranul comunist din România şi fost redactor şef la "Scînteia". Am citit confesiunile sale şi polemicele în jurul lor.

Ca membru în Mapai (în prezent Partidul Muncii), sînt abonat la ziarul ebraic Davar şi am citit acolo la 20 octombrie un reportaj de la postul de radio "Europa Liberă" care emite din Muenchen şi am aflat cu acest prilej că Sorin Cunea care semnează în presa de limbă română din Israel, este de fapt un iored, care venind din România în Israel în 1965 a "iordit-o" după doi ani la Muenchen unde transmite emisiunile în româneşte, către România ale "Europei Libere". De ce n-a rămas în Israel? Pentru că, spune el, n-a fost primit la "Kol Israel". Directorul Adi Carmi "ştia că sînt mai bun decît el"...

După două săptămîni am citit în "Davar" o energică ripostă a d-lui Carmi, care a explicat de ce nu l-a primit la lucru la postul naţional de radio "Kol Israel", pe Sorin Cunea imediat după debarcarea lui la Haifa, ceea ce l-a determinat pe Cunea s-o "iordească" imediat în Germania?!...

Dar ceea ce mă deranjează pe mine este complet altceva: linia comună dintre cei doi Sorini: Sorin Toma şi Sorin Cunea, doi evrei care-şi consacră viaţa în ceea ce n-ar trebui să-i privească deloc: treburile politice interne ale României. Imi amintesc că atunci cînd, cred că prin 1946, a apărut în "Scînteia" articolul lui Sorin Toma: "Despre putrefacţia poeziei sau poezia putrefacţiei" - pe marginea poeziei lui TUDOR ARGHEZI, un coleg de facultate mi-a spus: "nu-i de-ajuns că răbdătorul pămînt românesc îl rabdă pe jidanul Sorin Toma, mai trebuie el să-l împroaşte cu noroi pe poetul nostru naţional?" Adică, nu noroiul în sine (care poate fi curăţat, şi într-adevăr a fost curăţat ulterior după mulţi ani de suferinţă pentru Arghezi) l-a deranjat pe colegul meu creştin şi pe alţii ca el, ci faptul că noroiul a venit de la un evreu, deşi cu numele românizat de Sorin Toma. Şi mă întreb acum şi despre evreul Sorin Cunea, ce caută el în Germania unde de 22 de ani transmite emisiuni către poporul din România? Cu ce drept, un evreu îşi face "parnusă" din imixtiune permanentă în treburile politice interne ale altei ţări? Cu ce drept Sorin Toma şi Sorin Cunea, doi evrei, au încercat sau încă încearcă, să influenţeze istoria politică a poporului român? Oare nu astfel a apărut antisemitismul? Comunistul Sorin Cunea, trag din direcţii opuse, istoria României. Cu ce drept?

Poate din cauză că Sorin Toma, în loc să răspundă pentru faptele sale în România, a venit să găsească refugiu ospitalier de bătrîneţe în Israel, patria evreiască unde desigur va reveni - în cele din urmă - şi Sorin Cunea.

Căci Israelul îi primeşte pe toţi fiii rătăciţi şi îi iartă de tot ce-au păcătuit...

Dr. medic M. COHEN (Beit Shemes)

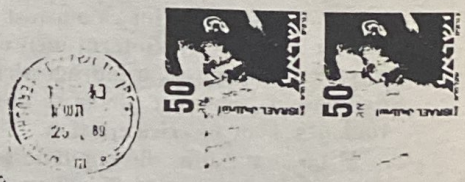

Carpaţii - Revistă Culturală
Director: Traian Popescu
Calle Conde de Penalver, 82 4º
28006 - Madrid
- ESPAÑA -

PAGINA CIT SE POATE DE LIBERA

PAGINA CIT SE POATE DE LIBERA

NICOLAE, călugărul evreu de la sihăstria Maramureșului

Călugărul N. Steinhardt. Fotografie din 1987; comunicată de Ignatz Steinberg, din Kiriat Bialik.
Trimițînd-o în Israel, Steinhardt a însoțit-o de următoarele cuvinte: "Nu te scandaliza!"

Așa cum am anunțat în coloanele revistei noastre, nu de mult a încetat din viață în România, N. Steinhardt, distins critic literar de origine evreiască și... călugăr la Mănăstirea Rohia din Maramureș.

Cu cîteva luni înainte de această moarte, care a îndoliat viața literară a momentului, Victor Russu, intrigat de neobișnuita evoluție spirituală a lui Steinhardt, i-a trimis o scrisoare rugîndu-l să-i răspundă la o întrebare-cheie: "Ce gîndești D-ta, cînd ești singur, în miez de noapte?"

N. Steinhardt a răspuns. Este probabil ultima pagină scrisă a cunoscutului critic literar. O pagină-document. O pagină care vrea să șocheze; și reușește.

O pagină pentru "Pagina cît se poate de liberă".

CE GÎNDURI ÎȚI TREC PRIN MINTE, CĂLUGĂRE NICOLAE, LA 2 NOAPTEA?

Bat Yam, 5 febr. 1989

Stimate N. Steinhardt,

Cărările noastre s-au încrucișat în cîteva rînduri. Către sfîrșitul anilor '60 m-ai vizitat de cîteva ori la redacția "Revistei Cultului Mozaic". Din gura d-tale am aflat atunci istoria convertirii. Apoi, într-o vară, s-a nimerit să ne facem în același timp concediul la Văratec. Pe atunci erai încă mirean, dar am reținut zelul cu care nu pierdeai nici o slujbă la mănăstire. Zelul neofitului...

Au mai trecut ani și, cu un prilej, am aflat, aici în Israel, despre călugărire și retragerea la mănăstire.

Călugăr, deci. Într-un fel, călugăr evreu. Căci, dacă țin bine minte spusele d-tale, nu ți-ai renegat originea. Pot chiar să presupun că afirmația e valabilă și acum, între altele pentru că ți-ai păstrat numele original.

Ești, deci, un caz rar. Și un exemplar uman deosebit, de solidă cultură, critic erudit și subțire, care nu-și trădează nici acum vocația. Probă recentă, prefața-studiu la monografia Zvetlanei Paleologu-Matta despre M. Eminescu.

Toate acestea stîrnesc, firesc, interes. Și ar fi interesant să citim în Minimum un articol al lui N. Steinhardt despre... călugărul N. Steinhardt!

Cine ești d-ta, părinte? Cum s-a produs convertirea și, mai departe, călugărirea? Ce gînduri îți trec prin minte la două noaptea, cînd nu poți să dormi? Și te simți cu adevărat între frați, acolo, în sihăstria

maramureșeană? Și cum te privesc ceilalți, cum îi simți că te simt în forul lor interior?

În ce raporturi te afli cu trecutul d-tale, cu foștii coreligionari? Scriitorul și pictorul Mark Halter, un copil al ghettoului Varșoviei stabilit la Paris, a povestit recent că o dată pe lună e invitatul la dejun al cardinalului Lustiger, evreu din naștere, cu scopul mărturisit ca Eminența Sa să aibă cu cine se întreține în limba maternă comună amîndorura – idiș.

Știu: d-ta n-ai cum avea astfel de nostalgii lingvistice, căci n-a fost limba maternă. Dar n-ai cumva alte nostalgii? La ceas de insomnie, la 2 – 3 dimineața?

În sfîrșit, țara noastră, Israel, vorbește sufletului d-tale? Și am în vedere nu atît țara antică, leagănul marilor credințe, ci țara de azi, în care trăiesc cei pînă nu de mult fără țară, de aceea supuși în trecut tuturor umilințelor și disprețului celorlalți.

VICTOR RUSSU

NICIODATĂ N-AM ASCUNS CINE SÎNT...

Rohia, 28 februarie 1989

Iubite d-le Russu,

Cordiala și amabila d-tale scrisoare mi-a făcut plăcere și m-a înduioșat. Văd că nu m-ai dat uitării și-ți mulțumesc pentru prea bunele și prea îngăduitoarele cuvinte referitoare la activitatea mea s-o zicem literară. (...)

Cît privește acel text pe care binevoiești să mi-l ceri, mărturisesc că mă simt ispitit să-l scriu. Oricum, voi încerca – nu-mi ceri un lucru ușor – și dacă Dumnezeu îmi va da viață și sănătate (am parte de necazuri cardiace serioase – dar le consider drept o "mitva" in raport cu posibilitatea unei [illegible] – s-ar putea să [illegible] textul.

Doresc, deocamdată, să vă asigur că am fost primit cum nu se poate mai bine aici. Botezul meu e mai cu seamă o poveste de dragoste, a îndrăgostirii mele crescînde de neamul românesc, de ce se numește fenomenul românesc și de biserica creștină. M-am simțit atras din copilărie și tinerețe de acest fenomen românesc (ca și părinții mei de altfel). Anii de închisoare (i-am făcut ca "naționalist" român și într-un loc denumit al intelectualilor mistico-legionari) mi-au întărit dragostea și apropierea de români.

Era totuși firesc să întîmpin serioase greutăți la această mică mînăstire din celălalt capăt al țării: vîrsta (m-am călugărit la 68 de ani), calitatea (beleaua) de a fi fost deținut politic, originea etnică ("Ițic", vorba lui Al. Mirodan), depărtarea locului de unde veneam (de la București, la peste 500 km., iar aici dacă un băiat vrea să ia de nevastă o fată din alt sat, ca să nu mai vorbesc de alt județ ori altă provincie e prilej de uimire și aproape scandal), calitatea mea de intelectual (pour ainsi dire) și de orășean printre oameni toți de origine țărănească, starea șubredă a sănătății (printre oameni în general zdraveni care nu prea știu ce-s alea "colită" și cardiopatie, ș. cl.), lipsa de putere fizică și de capacitate a unei munci fizice susținute (se cădea să fie foarte rău privită de oameni voinici și mult mai tineri decît mine), toate îmi creau condiții potrivnice și făceau foarte probabilă (și foarte legitimă, lesne de înțeles) o recepție puțin călduroasă.

"MĂ ROG ȘI PENTRU LEGIONARII ASASINAȚI DE PRAMATIA DE CAROL AL II-LEA"

Și totuși nu a fost așa monahii aceștia, neamul acesta de păstori și țărani – oamenii aceștia atît de diferiți de mine, m-au primit, înțeles și acceptat cu o mărinimie, o bunăvoință, o răbdare, o simpatie care au desființat orice barieră și mă fac să mă simt la ora 2 a.m., ora adevărului, cu totul nefrămîntat de dubii: cîtuși de puțin străin, stingher, nefericit, nostalgic ori gîndind să mă întorc din drumul pe care am apucat. Scena atroce din "Tevie lăptarul" al lui Șalom Aleichem, a fetei care s-a căsătorit cu feciorul popii din sat și aleargă după faetonul tatălui ei, iar el se face că nu o vede, mînă mai departe – cu un fanatism vrednic de al unui ayatollah iranian – nu mi se aplică. (Tot astfel, în închisoare, m-am bucurat de un tratament frățesc din partea camarazilor legionari. Eu unul nu vă ascund că mă rog și pentru evreii omorîți în pădurea Jilava și pentru legionarii asasinați de pramatia de Carol al II-lea).

Cardinalul Lustiger: un model

Pe Jean Marie Lustiger de care-mi vorbiți, îl cunosc și-l admir și-l iubesc mult. I-am citit trei cărți: "Sermons d'un curé de Paris", "Le choix de Dieu" și "La messe". E un om minunat, un mare teolog și un spirit liber, nobil. Printre multe altele, iată o tare frumoasă cugetare a sa: Dumnezeul creștinilor vrea ca toți oamenii să se mîntuiască, nu numai aleșii săi. (Cf. Iezechiel 33,11 și 18,23).

Am ajuns să mă împac foarte bine cu viața monahală care – spre deosebire de ce cred mulți – nu este una de trîndăvie și puturoșenie. E o viață activă, tonică și aspră. Și timpul meu e "plin": slujbe (multe, port o specială afecțiune celei de la miezul nopții), lecții (îi ajut pe cît pot pe ucenicii care se pregătesc să dea examene la Seminarul teologic din Cluj), corespondență, cînd vi[n] vizitatori străini sînt și ghid, apoi grijile gospodărești (călugării se autoîngrijesc) și oarecare activitate literar[ă] (îngăduită ba și recomandată d[e] ierarhii mei de la Cluj și Sibi[u], oameni iubitori de carte), predicile (sînt poftit să pred[ic] adesea și-mi place să le po[t] vorbi maramureșenilor, oame[ni] dintr-o bucată: mă străduiesc [să]

scot predica din platitudine stilistică, monotonie și locuri comune, să-i dau un oarecare caracter de aggiornamento!)

Nu, iubite domnule Russu, puteți fi încredințat că nici o clipă nu am ascuns sau am încercat să ascund cine sînt. Păstrînd proporțiile (uriașe) aș îndrăzni să spun că mă înscriu pe linia trasată de Lustiger.

După cum am arătat în textul din Dicționar (1), am încercat, odată cu prietenul meu Emanuel Neuman, să mă încadrez în iudaism; n-am izbutit. Despre Em. Neuman îmi pare rău că nu am vorbit mai pe larg în textul intitulat Botez I. E un om cu totul remarcabil. Rectific și termenul "ateism" pe care l-am folosit vorbind despre el. Era mult mai corect să spun "agnosticism". Îmi pare de asemenea rău că nu m-am referit și la refuzul României de a participa în 1968 la acțiunea militară a Pactului de la Varșovia în Cehoslovacia.

Cît privește Dicționarul scriitorilor evrei de limbă română, nu-mi ascund părerea mea: e întocmit cu vervă dar conține mult prea multă ținere de minte a răului, mult prea multă ranchiună, vindictă și chiar importante doze de venin. Nu e bine! Românii nu au executat ordinul de a-i ucide pe toți evreii. Antonescu s-a împotrivit cu hotărîre. O știu din gura lui Radu Lecca (Comisar pentru Românizare în anii 1941 – 1944, n. red.): mi-a fost vreme destul de îndelungată coleg de celulă la Jilava și ne-am împrietenit. Există, domnule Russu, un timp pentru supărare, dar există – citez din Vechiul legămînt – și o vreme pentru uitare, iertare și împăcare. Ținerea aceasta de minte migăloasă și exacerbată numai a răului înveninează mai ales sufletul celui care nu poate depăși stadiul sufletesc al vendetei. Să nu uităm: nimeni nu-i fără păcat, iar lumea nu-i matematic împărțită în buni și răi, iar noi evreii nu deținem cu exclusivitate monopolul bunătății, dreptății și infailibilității.

Te mai rog, iubite domnule Russu, să nu vezi în mine un monah fanatic și încuiat; am primit botezul, la Jilava, de la un ieromonah ortodox, dar și sub semnul ecumenismului. Ortodoxia pe care am ales-o de bună voie (căci erau în celulă și catolici și protestanți și neoprotestanți) și în deplină cunoștință de cauză mi-este dragă și sînt convins că-i voi rămîne fidel pînă la sfîrșit. Dar creștinismul și călugărirea nu au însemnat pentru mine o "zăvorîre", o izolare, o fugă de viață, ci – cu totul dimpotrivă – o lărgire a orizontului spiritual, o împrospătare a inimii și cugetului.

La ora 2 a.m. ... (E. M. Cioran, vorbind despre Scott Fitzgerald pomenește de ora 3 a.m. ...) Nu vi se întîmplă și dvs. să vă deșteptați din somn (eu în închisoare nu puteam uneori dormi decît de fericit ce mă simțeam, mă deșteptam aus lauter Freude, out of sheer joy) și să reflectați la noțiunea de paradox, pe care Lucian Blaga o considera a fi esența gîndirii și pe care știința contemporană o dă, din ce în ce mai categoric, drept legea de bază a universului?...

Ah! paradoxie... nu-i ea cu adevărat formula universală unică (pentru micro și macrocosm) pe care în zadar a căutat Einstein să o exprime cuantificat?...

Cu simțămintele cele mai alese,

N. STEINHARDT

1) *Al. Mirodan*, Dicționarul Neconvențional, vol. I, pag. 208 și urm.

Intrigile politice, dinafară și dinăuntrul țării, au împiedecat cu violență această transformare, zeci de mii de tineri români căzând victimele nevinovate ale prigoanelor deslănțuite de Carol al II-lea, generalul Antonescu, comuniștii, Ana Pauker, Gheorghiu Dej, și tiranul Ceaușescu, prigoane de ferocicitatea cărora nimeni și niciodată n'a amintit ceva de ele, până la mărturia cinstită, creștină a monahului evreu orthodox Nicolae Steinhardt de la mănăstirea Rohia din Maramureș, când în documentul, reprodus alăturat, spune clar:

"...în închisoare m'am bucurat de un tratament frățesc din partea camarazilor legionari. Eu unul nu vă ascund că mă rog și pentru evreii omorîți la Jilava și pentru legionarii asasinați de pramatia de Carol al II-lea". 1)

Presa Sărindarului învenina conviețuirea armonioasă prin denaturarea voită a adevărului și prezentarea mistificată a luptei tineretului naționalist, în acele vremuri turburate de agresivitatea marxismului sovietic, infiltrată în România de coreligionari de ai ei, incitând și mai mult spiritele minorității evreești în contra acelui tineret, care în fond nu făcea atunci altceva, decât ceace face astăzi în Israel Președintele Guvernului Domnul Shamir cu tineretul naționalist evreesc: apărarea teritoriului străbun recuperat cu atâtea sacrificii, împotriva pretențiilor agresive musulmane.

In încheerea spovedaniei, călugarul Steinhardt amintind lucrarea D-l ui Al. Mirodan: Dicționarul Neconvențional, la care fusesese colaborator adaugă, imbold la uitare și umanizare.

"...conține mult prea multă tinere de minte a răului, mult prea multă ranchiună, vindictă și chiar importante doze de venin. Nu e bine!

...Să nu uităm: nimeni nu-i fără pată, iar lumea nu-i matematic împărțită în buni și răi, **iar noi evreii nu deținem cu exclusivitate monopolul bunătății, dreptății și infailibilității".**

Nu crede Dl. Russu că scrisoarea-document lăsată posterității de Cuvioșia Sa călugărul Nicolae Steinhardt, pentru a cărui pașnică odihnă trebue să ne rugăm cu toții, e testamentul împăciuirii, nu o scrisoare care să "șocheze", cum încearcă s'o minimalizeze dânsul în întroducerea pe care i-o face?

Traian Popescu

1) In noaptea de 24-25 Ianuarie 1941, noaptea "cuțitelor lungi" pentru legionarii codreniști, au fost găsite, masacrate 125 de cadavre evreești în pădurea Jilava. Cei ce au săvârșit odioasa crimă, sunt cei ce aveau nevoe de argumente grele contra legionarismului mazilit de Antonescu în noaptea de 23 Ianuarie 1941. Ei au aruncat mișeleste macabra faptă în sarcina Legionarilor, care în acele ceasuri grele nu știau cum să se îndepărteze mai repede de București, pentru a scăpa de furia paranoică a Generalului.

Actul monstruos din noaptea de 24 Ianuarie nu poate fi atribuit de altora, afară de turba mahalalelor bucureștene dirijată de agentii colonelului Rioșanu, ca in precedenta asasinare a Maiorului german Döring, pentru a precipita căderea Statului National Român Legionar.

REVISTA MINIMUM-ISRAEL

PAGINA CIT SE POATE DE LIBERA

NICOLAE, călugărul evreu de la sihăstria Maramureșului

ȘA cum am anunțat în coloanele revistei noastre, nu de mult a încetat din viață în România, N. Steinhardt, distins critic literar de origine evreiască și călugăr la Mănăstirea Rohia din Maramureș.

Cu cîteva luni înainte de această moarte, care a îndoliat viața literară a momentului, Victor Russu, intrigat de neobișnuita evoluție spirituală a lui Steinhardt, i-a trimis o scrisoare rugîndu-l să-i răspundă la o întrebare-cheie: "Ce gîndești D-ta, cînd ești singur, în miez de noapte?"

N. Steinhardt a răspuns. Este probabil ultima pagină scrisă a cunoscutului critic literar. O pagină-document. O pagină care vrea să șocheze; și reușește.

O pagină pentru "Pagina cît se poate de liberă".

CE GINDURI ITI TREC PRIN MINTE, CALUGARE NICOLAE, LA 2 NOAPTEA?

Bat Yam, 5 febr. 1989

Stimate N. Steinhardt,

Cărările noastre s-au încrucișat în cîteva rînduri. Către sfîrșitul anilor '60 m-ai vizitat de câteva ori la redacția "Revistei Cultului Mozaic". Din gura d-tale am aflat atunci istoria convertirii. Apoi, într-o vară, s-a nimerit să ne facem în același timp concediul la Văratec. Pe atunci erai încă mirean, dar am reținut zelul cu care nu pierdeai nici o slujbă la mănăstire. Zelul neofitului...

Au mai trecut ani și, cu un prilej, am aflat, aici în Israel, despre călugărire și retragerea la mănăstire.

Călugăr, deci. Intr-un fel, călugăr evreu. Căci, dacă ții bine minte spusele d-tale, nu ți-ai renegat originea. Pot chiar să presupun că afirmația e valabilă și acum, între altele pentru că ți-ai păstrat numele originar.

Ești, deci, un caz rar. Și un exemplar uman deosebit, de solidă cultură, critic erudit și subțire, care nu-și trădează nici acum vocația. Probă recentă, prefața-studiu la monografia Zvetlanei Paleologu-Matta despre M. Eminescu.

Toate acestea stîrnesc, firesc, interes. Și ar fi interesant să citim în Minimum un articol al lui N. Steinhardt despre... călugărul N. Steinhardt!

Cine ești d-ta, părinte? Cum s-a produs convertirea și, mai departe, călugărirea? Ce gînduri îți trec prin minte la două noaptea, cînd nu poți să dormi? Și te simți cu adevărat între frați, acolo, în sihăstria maramureșeana? Și cum te privesc ceilalți, cum îi simți că te simt în forul lor interior?

In ce raporturi te afli cu trecutul d-tale, cu foștii coreligionari? Scriitorul și pictorul Mark Halter, un copil al ghettoului Varșoviei stabilit la Paris, a povestit recent că o dată pe lună e invitatul la dejun al cardinalului Lustiger, evreu din naștere, cu scopul mărturisit ca Eminența Sa să aibă cu cine se întreține în limba maternă comună amîndorura - idiș.

Știu: d-ta n-ai cum avea astfel de nostalgii lingvistice, căci n-a fost limba maternă. Dar n-ai cumva alte nostalgii? La ceas de insomnie, la 2-3 dimineața?

In sfîrșit, țara noastră, Israel, vorbește sufletului d-tale? Și am în vedere nu atît țara antică, leagănul marilor credințe, ci țara de azi, în care trăiesc cei pînă nu de mult fără țară, de aceea supuși în trecut tuturor umilințelor și disprețului celorlalți.

Victor RUSSU

NICIODATA N-AM ASCUNS CINE SINT

Rohia, 28 februarie 1989

Iubite d-le Russu,

Cordiala și amabila d-tale scrisoare mi-a făcut plăcere și m-a înduioșat. Văd că nu m-ai dat uitării și-ți mulțumesc pentru prea bunele și prea îngăduitoarele cuvinte referitoare la activitatea mea să-i zicem literară. (...)

Cît privește acel text pe care binevoiești să mi-l ceri, mărturisesc că mă simt ispitit să-l scriu. Oricum, voi încerca - nu-mi ceri un lucru ușor - și dacă Dumnezeu îmi va da viață și sănătate (am parte de necazuri cardiate serioase - dar le consider drept o "mițva" în raport cu posibilitatea unui sfîrșit canceros -) s-ar putea să vă trimit textul.

Doresc, deocamdată, să vă asigur că am fost primit cum nu se poate mai bine aici. Botezul meu e mai cu seamă o poveste de dragoste, a îndrăgostirii mele crescînde de neamul romanesc, de ce se numeşte fenomenul românesc şi de biserica creştină. M-am simţit atras din copilărie şi tinereţe de acest fenomen românesc (ca şi părinţii mei de altfel). Anii de închisoare (i-am făcut ca "naţionalist" român şi într-un loc denumit al intelectualilor mistico-legionari) mi-au întărit şi apropierea de români.

Era totuşi firesc să întîmpin serioase greutăţi la această mică mînăstire din celălalt capăt al ţării: vîrsta (m-am călugărit la 68 de ani), calitatea (beleaua) de a fi fost deţinut politic, originea etnică ("Iţic", vorba lui Al. Mirodan), depărtarea locului de unde veneam (de la Bucureşti, la peste 500 km., iar aici dacă un băiat vrea să ia de nevastă o fată din alt sat, ca să nu mai vorbesc de alt judeţ ori altă provincie e prilej de uimire şi aproape scandal), calitatea mea de intelectual (pour ainsi dire) şi de orăsean printre oameni toţi de origine ţărănească, starea şubredă a sănătăţii (printre oameni în general zdraveni care nu prea ştiu ce-s alea "colită" şi cardiopatie, ş. cl.), lipsa de putere fizică şi de capacitate a unei munci fizice susţinute (se cădea să fie foarte rău privită de oameni voinci şi mult mai tineri decît mine), toate îmi creau condiţii potrivnice şi făceau foarte probabilă (şi foarte legitimă, lesne de înţeles) o recepţie puţin călduroasă.

'MA ROG ŞI PENTRU LEGIONARII ASASINAŢI DE PRAMATIA DE CAROL AL II-LEA'

Şi totuşi nu a fost aşa: monahii aceştia, neamul acesta de păstori şi ţărani - oamenii aceştia atît de diferiţi de mine, m-au primit, înţeles şi acceptat cu o mărinimie, o bunăvoinţă, o răbdare, o simpatie care au desfiinţat orice barieră şi mă fac să mă simt la ora 2 a.m., ora adevărului, cu totul nefrămîntat de dubii: cîtuşi de puţin străin, stingher, nefericit, nostalgic ori gîndind să mă întorc din drumul pe care am apucat. Scena atroce din "Tevie lăptarul" al lui Şalom Aleichem, a fetei care s-a căsătorit cu feciorul popii din sat şi aleargă după faetonul tatălui ei, iar el se face că nu o vede, mînă mai departe - cu un fanatism vrednic de al unui ayatollah iranian - nu mi se aplică. (Tot astfel, în închisoare, m-am bucurat de un tratament frăţesc din partea camarazilor legionari. Eu unul nu vă ascund că mă rog şi pentru evreii omoriţi în pădurea Jilava şi pentru legionarii asasinaţi de pramatia de Carol al II-lea).

Pe Jean Marie Lustiger de care-mi vorbiţi, îl cunosc şi-l admir şi-l iubesc mult. I-am citit trei cărţi: "Sermons d'une curé de Paris", "Le choix de Dieu" şi "La messe". E un om minunat, un mare teolog şi un spirit liber, nobil. Printre multe altele, iată o tare frumoasă cugetare a sa: Dumnezeul creştinilor vrea ca toţi oamenii să se mîntuiască, nu numai aleşii săi. (Cf. Iezechiel 33,11 şi 18,23).

Am ajuns să mă împac foarte bine cu viaţa monahală care - spre deosebire de ce cred mulţi - nu este una de trîndăvie şi puturoşenie. E o viaţă activă, tonică şi aspră. Şi timpul meu e "plin": slujbe (multe, port o specială afecţiune celei de la miezul nopţii), lecţio-ii (îi ajut pe cît pot pe ucenicii care se pregătesc să dea examen la Seminarul teologic din Cluj corespondenţă, cînd vin vizitatori străini sînt şi ghid apoi grijile gospodăreşto (călugării se autoîngrijesc) şi o oarecare activitate tate literara (îngăduită ba şi recomandată de ierarhii mei de la Cluj şi Sibilu oameni iubitori de cartea predicile (sînt poftit să predau adesea şi-mi place să le pot vorbi maramureşenilor, oameni dintr-o bucată: mă străduiesc si scot predica din platitudine stilistică, monotonie şi locuri comune, să-i dau un oarecare caracter de aggiornamento!).

Nu, iubite domnule Russu, puteţi fi încredinţat că nici o clipă nu am ascuns sau am încercat să ascund cine sînt. Păstrînd proporţile (uriaşe) aş îndrăzni să spun că mă înscriu pe linia trasată de Lustiger.

După cum am arătat în textul din Dicţionar (1), am încercat, dată cu prietenul meu Emanuel Neuman, să mă încadrez în iudaism; n-am izbutit. Despre Em. Neuman îmi pare rău că nu am vorbit mai pe larg în textul intitulat Botez I. E un om cu totul remarcabil. Rectific şi termenul "ateism" pe care l-am folosit vorbind despre el. Era mult mai corect să spun "agnosticism". Imi pare de asemenea rău că nu m-am referit şi la refuzul României de a participa în 1968 la acţiunea militară a Pactului de la Varsovia în Cehoslovacia.

Cît priveşte Dicţionarul scriitorilor evrei de limbă română, nu-mi ascund părerea mea: e întocmit cu vervă dar conţine mult prea multă ţinere de minte a răului, mult prea multă ranchiună, vindictă şi chiar importante doze de venin. Nu e bine! Românii nu au executat ordinul de a-i ucide pe toţi evreii. Antonescu s-a împotrivit cu hotărîre. O ştiu din gura lui Radu Lecca (Comisar pentru Românizare în anii 1941-1944, n. red.): mi-a fost vreme destul de îndelungată coleg de celulă la Jilava şi ne-am împrietenit. Există, domnule Russu, un timp pentru supărare, dar există - citez din Vechiul legămînt - şi o vreme pentru uitare, iertare şi împăcare. Ţinerea aceasta de minte migăloasă şi exacerbată numai a răului învenineză mai ales sufletul celui care nu poate depăşi stadiul sufletesc al vendetei. Să nu uităm: nimeni nu-i fără păcat, iar lumea nu-i matematic împărţită în buni şi răi, iar noi evreii nu deţinem cu exclusivitate monopolul bunătăţii, dreptăţii şi infailibilităţii.

Te mai rog, iubite domnule Russu, să nu vezi în mine un monah fanatic şi încuiat; am primit botezul, la Jilava, de la un ieromonah ortodox, dar şi sub semnul ecumenismului. Ortodoxia pe care am ales-o de bună voie (căci erau în celulă şi catolici şi protestanţi şi neoprotestanţi) şi în deplină cunoştinţă de cauză mi-este dragă şi sînt convins că-i voi rămîne fidel pînă la sfîrşit. Dar creştinismul şi călugărirea nu au însemnat pentru mine o "zăvorîre", o izolare, o fugă de viaţă, ci - cu totul dimpotrivă - o lărgire a orizontului spiritual, o împrospătare a inimii şi cugetului.

La ora 2 a.m. ... (E. M. Cioran, vorbind despre Scott Fitzgerald pomeneşte de ora 3 a.m. ...) Nu vi se întîmplă şi dvs. să vă deşteptaţi din somn (eu în închisoare nu puteam uneori dormi decît de fericit ce mă simţeam, mă deşteptam aus lauter, Freude, out of sheer joy) şi să reflectaţi la noţiunea de paradox, pe care Lucian Blaga o considera a fi esenţa gîndirii şi pe care ştiinţa contemporană o dă, din ce în ce mai categoric, drept legea de bază a universului?...

A! paradoxie... nu-i ea cu adevărat formula universală unică (pentru micro şi macrocosm) pe care în zadar a căutat Einstein să o exprime cuantificat?...

Cu simţămintele cele mai alese,

N. STEINHARDT

1) *Al. Mirodan*, Dicţionarul Neconvenţional, vol. I, pag. 208 şi urm.

Dragi sprijinitori, abonați, cititori și compatrioți care primiți revista -CARPATII-.

Va cer iertare pentru lunga întârziere a apariției ei în acest an, explicabilă pe deoparte de știutele greutăți financiare, schimbarea mașinilor de compoziție la tipografia unde lucrăm, iar pe dealtăparte de neprevăzutele evenimente întâmplate din toamna trecută și până astăzi, atât în țările Europei de Răsărit cât și în România, care mi-au blocat atenția, eforturile și gândul către noile probleme și speranțe legate de miracolul produs.

După ani grei de chinuri și suspine ale celor deacolo și șbuciumul neputințelor noastre de a le veni în ajutor, cu prelungitele așteptări și dezamăgiri, se pare că suflul sfânt al libertății s'a abătut generos peste țările martire, descrețindu-ne frunțile la toți, înviorându-ne nădejdile ascunse în nepătrunsele cute ale ființei noastre umane, confirmând Atotputernicia lui Dumnezeu.

Zidul rușinei, Cortina de Fier dintre cele două Europe, s'a prăbușit în țăndări. Mitul Secerei și Ciocanului s'a terminat, scoțând la iveală putregaiul moral al comunismului.

Deși de curând am împlinit vârsta de 80 de ani, sper că Dumnezeu și voi mă veți ajuta să duc în Tara eliberată, gândurile curate și sufletul cinstit românesc pus în slujba ei în cei cincizeci de ani de exil, și că împreună ne vom bucura de adevarata ei eliberare, ajutând-o să uite suferințele îndurate pe nedrept, contribuind, umăr lângă umăr cu cei ce au suferit acolo, la înălțarea Ei, ca un Soare strălucitor.

Așa să ne ajute Dumnezeu.

Traian Popescu

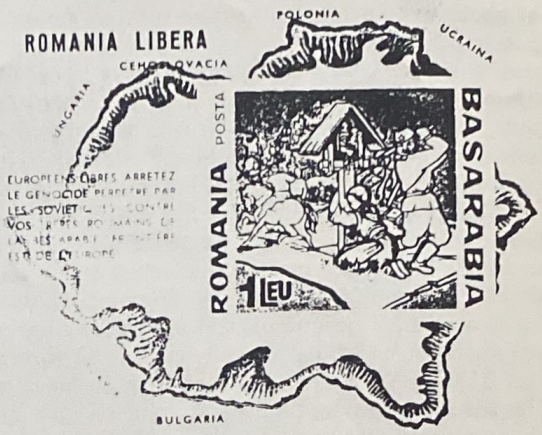

CITITI SI RASPANDITI SCRISUL ROMANESC IN EXIL

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL

Director-Propietar:

TRAIAN POPESCU
APARE ODATA LA DOUA LUNI

Sub Ingrijirea Unui Comitet de Redacție

*

Redactis și Adminiratia:

Calle Conde de Peñalver, 82, 4º
Teléf. 402 11 01 - 28006 Madrid

Correspondenta:

Apartado 9.283 - MADRID (España)

*

Abonamente:

Anual ..... 30 $ USA
De susținere ..... 60 $ USA
Expendierea Avion plus .... 10 $ USA

EDITURA CARPATII ANUNTA

GUVERNUL DE LA VIENA, de F. Bradescu	20 $ USA
CORNELIU ZELEA CODREANU EROU NEO COSMOGON, de F. Bradescu	12 $ USA
ISTORIA POLITICA ȘI MILITARA A RASBOIULUI ROMANIEI CONTRA UNIUNII SOVIETICE, de G-ral Platon Chirnoagă ediția 2-a reviziută și adăugită, format mare 365 de pagini	25 $ USA
PARASUTATI IN ROMÂNIA VÂNDUTĂ. AMINTIRI DIN REZISTENTA ROMANA 1944-1948, de Prof. Filon Verca, cca 450 pagini vol. I	25 $ USA
IN SECOLUL LUMINILOR STINSE, de Radu Budișteanu	10 $ USA
AU SIECLE DES LUMIERS ETEINTES, de Radu Budișteanu	10 $ USA
AMINTIRI DIN COPILARIE, de Ion Creangă	10 $ USA
HAIDUCUL, de Bucura Dumbravă	10 $ USA
LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, premier volume	15 $ USA
DACIA, de Vasile Parvan	10 $ USA
PRECURSORI, de Octavian Goga	10 $ USA
ISTORIA PARTIDELOS, NATIONAL, TARANESC ȘI NATIONAL TARANESC, de Pamfil Seicaru, vol. I, II	15 $ USA
KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil șeicaru	10 $ USA
STEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de Prof. Alexandru Boldur	10 $ USA
ISTORIA DACIEI ȘI CONTINUITATEA DACOROMANA, de General Platon Chirnoagă	10 $ USA
LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Bradescu	10 $ USA
POVESTI FARA TARA, nuvele, de Faust Bradescu, N. Novac și N.S. Govora	10 $ USA
UNIREA NATIONALA IN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Șeicaru	10 $ USA
DICTIONAR ROMAN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu, rustică Legat pânză	10 $ USA
MOTA ȘI MARIN, DOUAZACI ȘI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Praty Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manoilescu	10 $ USA
DUMNEZEU S'A NASCUT IN EXIL, de Vintila Horia	15 $ USA
RELATIILE ROMANO-RUSE, de N.S. Fovora, vol. I și II	20 $ USA
LA GARDE DE FER ET LA TERRORISME, par Faust Bradescu	10 $ USA
RASCOALA, de Liviu Rebreanu, 2 vol.	15 $ USA

Sub tipar:

VIFORNITA COMUNISTA, de Nelu Popescu.
LE GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, deuxieme volume.
RELATIILE ROMANO, de N.S. Govora, Vol. III.